

การพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว
สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา

ตุลาคม 2554

การพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว
สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา

ตุลาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว
สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา

ตุลาคม 2554

ปริญญา สุขศรีใส. (2554). การพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุดสิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาแม่ต่างถิ่น สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: อาจารย์ ดร.นฤมล ศิริวงษ์.

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุดสิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาแม่ต่างถิ่น ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนระดับชั้นอนุบาล ปีที่ 2 ที่พูดภาษาแม่ต่างถิ่น โรงเรียนบ้านกุ่มวา อำเภอกรงปินัง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายะลา เขต 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 35 คน โดยแบ่งสำหรับการทดลองเป็น 3 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สื่อคาราโอเกะ ชุดสิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาแม่ต่างถิ่น แบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น KR-20

ผลการวิจัยครั้งนี้ได้ สื่อคาราโอเกะ ชุดสิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษาแม่ต่างถิ่น ที่มีคุณภาพด้านเนื้อหา และคุณภาพด้านเทคโนโลยีการศึกษาระดับดีมาก และสื่อคาราโอเกะ มีประสิทธิภาพเป็น 85.23 / 87.38

THE DEVELOPMENT OF THE ENVIRONMENT SET KARAOKE
FOR KINDERGARTEN STUDENTS SPEAKING LOCAL
MALAYA LANGUAGE.

A THESIS

BY

PARINYA SUKSESI

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Technology
at Srinakharinwirot University

October 2011

Parinya Suksesai. (2011). *The Development of The Environment Set Karaoke for Kindergarten Students Speaking Local Malaya Language*. Master thesis, M.Ed.(Education Technology) Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Dr.Naruemon Sirawong.

The purpose of this research was to develop Environment Set Karaoke for Kindergarten Students Speaking Local Malaya Language had 80/80 based on efficiency criteria.

The population of this research mere 35 second year of kindergarten students who speak the local Malay language Bankuwaschool Krong Pinang District Office of Education school district Yala one in 2554. There were 3 times of user Environment Set Karaoke for Kindergarten Students Speaking Local Malaya Language. The research for the instruments were used in this research were Environment Set Karaoke for Kindergarten Students Speaking Local Malaya Language, the academic achievement test, and the Quality assessment of Karaoke Media. the data this research were analyzed by user, standard deviation, The difficulty (p) , the classification (r) and the KR-20 for confidential.

The research results revealed that of this Environment Set Karaoke for Kindergarten Students Speaking Local Malaya Language. had an excellent in content quality and educational technology quality, and Karaoke Media efficiency was 85.23 / 87.38

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีได้อันเนื่องมาจากความกรุณาช่วยเหลือและความอนุเคราะห์จากหลายฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์ ดร.นฤมล ศิริวงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้ความรู้ คำแนะนำข้อคิดเห็น ตลอดจนความเอาใจใส่ในการตรวจแก้ไขปรับปรุงงานวิจัยฉบับนี้จนสำเร็จด้วยดี ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น อันเป็นประโยชน์ในการศึกษา ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง และขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์นิยม รักมาก อาจารย์ ดร.ขวัญหญิง ศรีประเสริฐภาพ และอาจารย์ ดร.รัฐพล ประดับเวทย์ ที่ให้ความกรุณาตรวจสอบด้านเทคโนโลยีการศึกษา และให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขสื่อคาราโอเกะ และสารนิพนธ์นี้ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์วรวรรณี สามะ อาจารย์จรัสศรี จันทร์แดง และอาจารย์สุภัทรา เลี่ยมแสง ที่ให้ความกรุณาตรวจสอบด้านเนื้อหาและให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขสื่อ คาราโอเกะ และสารนิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.กุตล อิศดุลย์ อาจารย์ที่ปรึกษาประจำรุ่นที่ให้คำแนะนำในทุกๆด้าน อบรมสั่งสอน ตลอดระยะเวลาในการศึกษา และคณาจารย์ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษาทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณะอาจารย์ โรงเรียนบ้านกฐวา สพ.ยล.1 ที่ให้ความอนุเคราะห์ด้านสถานที่ ให้คำแนะนำ เสียสละเวลาและอำนวยความสะดวกในการวิจัยครั้งนี้ ขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และเด็กๆชั้นอนุบาล 2 ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทดลองครั้งนี้ และขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ช่วยดูแลน้องๆ ตลอดระยะเวลาที่ทำการทดลอง

ขอขอบคุณเพื่อนๆ สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา ระดับปริญญาโท 52 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่เป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือตลอดมา และขอขอบคุณเพื่อนๆ จากภูเก็ต (ศิลปกรรม 18) ที่ช่วยกันออกแบบภาพประกอบสื่อจนสำเร็จลุล่วงได้ตามวัตถุประสงค์

สารนิพนธ์เล่มนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่มี บิดาและมารดาผู้ให้ชีวิต ให้โอกาส ให้กำลังใจคุณค่า และประโยชน์ทั้งหลายของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยจึงขอมอบให้แด่บิดาและมารดาผู้ให้ชีวิต คือคุณพ่อ รตท.โสภณ สุขศรีไส คุณแม่พรทิพย์ สุขศรีไส และพี่สาว ที่สนับสนุนในทุกๆด้านทำให้ผู้วิจัยพบความสำเร็จตลอดมา

ปริญญา สุขศรีไส

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	4
เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารที่เกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนาทางการศึกษา.....	7
ความหมายของการวิจัยและพัฒนาการศึกษา.....	7
ประเภทของการวิจัยและพัฒนาทางการศึกษา.....	8
องค์ประกอบของการวิจัยและพัฒนา.....	9
การดำเนินการวิจัยและพัฒนา.....	9
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนาการศึกษา.....	12
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ.....	13
ความหมายของการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ.....	13
ความสำคัญของการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ.....	14
แนวทางการประเมินคุณภาพเครื่องมือ.....	14
ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพเครื่องมือ.....	15
เกณฑ์การหาประสิทธิภาพเครื่องมือ.....	16
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะ เป็นสื่อการสอน.....	18
ความหมายของคาราโอเกะ.....	18
การนำคาราโอเกะมาใช้ประกอบการเรียนการสอน.....	18
คุณค่าของการนำคาราโอเกะมาใช้ในการเรียนการสอน.....	19

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะประกอบการสอน.....	19
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลงประกอบการสอนสำหรับเด็กปฐมวัย.....	20
ความหมายของเพลง.....	20
ความสำคัญของเพลงประกอบการสอน.....	21
ประเภทของเพลงประกอบการสอน.....	22
จุดมุ่งหมายของการใช้เพลงประกอบการสอน.....	23
หลักการใช้เพลงประกอบการสอน.....	24
การแต่งเพลงประกอบการสอน.....	25
เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย.....	26
ลักษณะของเพลงสำหรับเด็กปฐมวัย.....	27
เพลงและการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กปฐมวัย.....	29
ตัวอย่างเพลงสำหรับเด็กปฐมวัย.....	30
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลงสำหรับเด็กปฐมวัย.....	31
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กปฐมวัย.....	33
สาระการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย.....	33
ความหมายของสิ่งแวดล้อม.....	34
ความสำคัญของสิ่งแวดล้อม.....	34
ประเภทของสิ่งแวดล้อม.....	35
ธรรมชาติรอบตัวเด็กปฐมวัย.....	36
สิ่งต่างๆ รอบตัวเด็กปฐมวัย.....	36
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กปฐมวัย.....	37
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่พูดสองภาษา.....	39
ความหมายของเด็กสองภาษา.....	39
ความสัมพันธ์ของภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง.....	41
แนวคิดในการเรียนรู้ภาษาที่สอง.....	42
หลักการและแนวการสอนภาษาที่สอง.....	43

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ทฤษฎีวิธีการสอนภาษาที่สอง	45
การจัดการศึกษาแก่เด็กปฐมวัยที่พูดสองภาษา.....	47
ความหมายของ ภาษามลายูท้องถิ่นภาคใต้ของประเทศไทย.....	48
ลักษณะทั่วไปของภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี.....	48
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาที่สอง.....	49
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	52
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	52
ประชากร.....	52
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	52
เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย.....	52
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	53
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือใช้ในการวิจัย.....	53
การดำเนินการทดลอง.....	60
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
ผลการประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะ โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	62
ผลการพัฒนาสื่อคาราโอเกะ จากการทดลอง.....	66
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	70
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	70
ความสำคัญของการวิจัย.....	70
ขอบเขตของการวิจัย.....	70
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	71
การดำเนินการวิจัย.....	71

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
สรุปผลการวิจัย.....	72
อภิปรายผลการวิจัย.....	73
ข้อเสนอแนะ	75
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	75
ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป.....	75
บรรณานุกรม.....	76
ภาคผนวก.....	85
ภาคผนวก ก รายงานผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และด้านเทคโนโลยีการศึกษา.....	86
ภาคผนวก ข ตัวอย่างแบบประเมินประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะ.....	88
ภาคผนวก ค ตารางแสดงค่าความสอดคล้องแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	94
ภาคผนวก ง ตารางแสดงค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น.....	98
ภาคผนวก จ ตัวอย่างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	102
ภาคผนวก ฉ ตัวอย่างสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว	115
ภาคผนวก ช ภาพการจัดกิจกรรมโดยใช้สื่อคาราโอเกะ.....	128
ภาคผนวก ซ หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญและขอใช้สถานที่.....	133
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	139

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ผลการประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา.....	62
2 ผลการประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา....	64
3 ผลการหาแนวโน้มประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะ ครั้งที่ 2.....	67
4 ผลการหาประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะ ครั้งที่ 3.....	68
5 ผลการแสดงค่าความสอดคล้อง ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	95
6 ผลการแสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สื่อคาราโอเกะ.....	99

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ตัวอย่างสตอรี่บอร์ดเพลง รถไฟ	55
2 กล้องและแผนผังวีดี สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว.....	116
3 หน้าเมนู สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว.....	117
4 ตัวอย่างเพลง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์.....	118
5 ตัวอย่างเพลง นกน้อย.....	120
6 ตัวอย่างเพลง รถไฟ.....	122
7 ตัวอย่างเพลง อวัยวะ.....	124
8 ตัวอย่างเพลง หน้าพี่ของฉัน.....	126
9 ภาพการจัดกิจกรรมทดลอง สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว.....	129

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การจัดประสบการณ์สร้างสรรค์ในรูปแบบต่างๆ ระดับปฐมวัยนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดการเรียนรู้กับเด็กเป็นอย่างมากตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ได้กล่าวถึงประสบการณ์ว่า ประสบการณ์เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นในตัวเด็กเพื่อพัฒนาเด็กทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาโดยเฉพาะในระยะแรกเริ่มชีวิตหรือช่วงระยะเวลาปฐมวัยมีความสำคัญเป็นพิเศษ เนื่องจากเป็นรากฐานของพัฒนาการก้าวต่อไปของชีวิตบุคคลแต่ละคน ตลอดจนเป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดความสามารถแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ ใฝ่ดีและความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเองของเด็กที่จะส่งผลต่อเนื่องจากช่วงวัยเด็กไปสู่วัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ ประสบการณ์สำคัญจะเกี่ยวข้องกับ การจัดสภาพแวดล้อมทุกด้านที่กระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้และมีความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ รอบตัวในวิถีชีวิตของเด็กและสังคมภายนอกอันจะสั่งสมเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเรียนรู้และสามารถพัฒนาต่อเนื่องไปสู่ระดับที่สูงขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546ก: 14)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้และการสอนของเด็กปฐมวัยนั้นมีหลายวิธี เช่น การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม โดยการเล่นเกมทางภาษา พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมทางภาษามาพัฒนาการทางการพูดสูงขึ้น (สมาพร สามเตี้ย. 2545: 75) นอกจากนี้ยังมีการศึกษาการพัฒนาทักษะด้านศิลปะ โดยการจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมเช่น ผลงานวิจัย เรื่อง ผลของการใช้รูปแบบกิจกรรมศิลปะเพื่อการเรียนรู้ที่มีต่อการรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัวของเด็กปฐมวัย พบว่าภายหลังการจัดรูปแบบกิจกรรมศิลปะเพื่อการเรียนรู้ เด็กปฐมวัยมีการรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กปฐมวัยในแต่ละด้านและโดยรวมสูงขึ้นในระดับดีมาก (นภัส วรรณพันธ์. 2552: 62) เรื่อง ผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่มีต่อทักษะการพูด นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลราชินีบุล เขตวังทองหลวงกรุงเทพมหานคร พบว่า การจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีผลต่อพัฒนาการทางด้านทักษะการพูดของเด็กเพิ่มขึ้น (นภาพรณัน อันทะผลา. 2547: 71) เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านพยัญชนะของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็น เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา อายุ 6-12 ปี ศึกษาอยู่ที่ศูนย์การศึกษาพิเศษเขตการศึกษา 2 จังหวัดยะลา จำนวน 10 คน ผลการวิจัยพบว่า หลังการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีความสามารถในการอ่านพยัญชนะอยู่ในระดับดี (เจเรียง รวมเงาะ. 2551: บทคัดย่อ) เรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธวิธีเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย ผลการวิจัยปรากฏว่าได้

รูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธวิธีที่ยึดธรรมะหลัก คือ หลักอริยสัจ 4 และธรรมะประกอบ คือ หลักกัลยาณมิตร หลักโยนิโสมนสิการ หลักไตรสิกขา และหลักอิทธิบาท 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยหลังการทดลองมากกว่าก่อนทดลอง ทั้งด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติอย่างเห็นได้ชัด

(ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์. 2548: บทคัดย่อ) นอกจากนี้จากการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง พบว่า หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมท่องคำคล้องจอง เด็กมีพฤติกรรมทางการพูดสูงขึ้นและทักษะทางการพูดด้านความหมายและการใช้ภาษาสูงขึ้น

(ปานใจ จารุวณิช. 2548: 87)

จากงานวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่ามีรูปแบบในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างแตกต่างกันและมีหลายวิธีด้วยกัน นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการของเด็กเป็นอย่างดีและยังนิยมกันมาก ได้แก่ การนำเพลงมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอน เพลงมีบทบาทและมีความสำคัญต่อชีวิตเด็กเป็นอย่างมาก คุณค่าและคุณธรรมของเด็กเริ่มขึ้นจากเรื่องราวของเพลง และความหมาย ความงดงามที่ซ่อนอยู่ในเพลงนั้นๆไม่ว่าจะเป็นทำนอง เนื้อร้อง เรื่องราว ขนบธรรมเนียมต่างๆ (สุกรี เจริญสุข. 2541: 4) เพลงได้ถูกนำมาใช้ในการช่วยให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีขึ้น ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพ อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ความคิดของตนเองช่วยให้อารมณ์ความรู้สึก ทำให้สนุกสนาน เพลิดเพลิน และมีสมาธิที่ดีขึ้น (โกวิท ชันธิศิริ. 2519: 105) เพลงยังมีเสียงดนตรีที่มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการกระตุ้นให้เกิดความน่าสนใจเป็นการวางรากฐานการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ การสื่อสารหรือการแสดงออกด้านอารมณ์ จิตใจ และสังคม เนื่องจากดนตรีเป็นโสตศิลป์ จะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการด้านอารมณ์สุนทรีย์ รู้ซึ่งถึงความสวยงาม ความเต็มอิ่มในอารมณ์ และความมอกงามทางการรับรู้ ดนตรีช่วยเติมความรู้สึก และความต้องการของเด็กให้เต็มซึ่งทำให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ มีจิตใจดีงาม และละเอียดอ่อนควบคู่ไปกับความคิดอ่านทางวิชาการด้านอื่นๆ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2541: 21-22)

การจัดการเรียนการสอนปฐมวัยมักนิยมใช้เพลงมาเป็นสื่อการสอน เพราะเพลงและดนตรีเป็นเครื่องเร้าใจให้เด็กเรียนด้วยความเพลินเพลิน สนุกสนานไม่เบื่อหน่าย นักการศึกษาคนสำคัญอย่างเฟรเดอริค (Froebel) ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มการสอนแบบอนุบาลได้นำเพลงมาประกอบการเล่นในชุดของเล่นที่คิดขึ้น จุดประสงค์เพื่อช่วยให้เด็กสนุกสนานกับการเรียน นักการศึกษาอนุบาลต่อๆ มาต่างก็ได้พยายามที่จะนำเพลงและดนตรีเข้ามาสอดแทรกไว้ในกิจกรรมการเรียนการสอนของเด็ก เนื่องจากได้มองเห็นว่า วิธีการที่ดีที่สุดที่ทำให้การเรียนการสอนได้ผลดี คือการนำสิ่งที่เด็กชอบ ที่เด็กพอใจมาเป็นสิ่งเร้าใจ และสิ่งที่เด็กชอบและพอใจมากที่สุดอย่างหนึ่งนั่นก็คือเพลงและดนตรี ซึ่งจะช่วยให้เด็กสนใจของเด็กในการเรียนเด็กจะเรียนด้วยความสนุก สนใจ พอใจ ไม่เบื่อหน่าย และช่วยให้เด็กเข้าใจ

ในเรื่องราวที่ครูต้องการสอนได้เร็วขึ้น จำได้ง่ายขึ้น (ละออ ชุตติกร. 2527: 501-508) ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของเด็กระดับปฐมวัยไม่ว่าจะเป็นเพศชาย หรือหญิงจะมีความสนใจในการร้องเพลง หรือการเคลื่อนไหวร่างกายในลักษณะต่างๆ ให้เข้ากับจังหวะเพลง (เยาวพา เดชะคุปต์. 2542: 83) ดังนั้นกิจกรรมและกิจกรรมต่างๆ ในทุกวงการศึกษาจึงอาศัยเพลงเป็นสื่อ นำทางไปสู่จุดประสงค์เพลงเป็นสิ่งจำเป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญต่อชีวิตมนุษย์ เราสามารถนำเอาเพลงมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนการสอนได้ทุกสาขาวิชา (วิรัช ชุยุตสุนิน. 2539: 25)

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดหลักสูตรการศึกษาในระดับปฐมวัยให้มีการจัดการเรียนการสอนในเรื่องสิ่งแวดล้อมไว้ในหลักสูตรพุทธศักราช 2546 จุดมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับปฐมวัยให้เด็กรักในธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมและความเป็นไทย (หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย. 2546: 26) ครูในฐานะเป็นตัวกลางที่จะนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติการเรียนการสอน เป็นผู้สอนให้คนมีความรู้สามารถนำความรู้ไปใช้พัฒนาตนเองและสังคมให้เกิดประโยชน์ในทางสร้างสรรค์ (ญาดาณิต พิณกุล. 2539: 11) การให้การศึกษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมเป็นการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระยะยาวสามารถทำได้ทุกระดับชั้นตั้งแต่วัยเด็กถึงวัยผู้ใหญ่โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัยเด็กเป็นวัยที่เหมาะสมที่สุดโดยเริ่มตั้งแต่เด็กเล็ก (อุบลพงษ์ วัฒนาเสรี. 2522: 16) การปลูกฝังให้เด็กได้เรียนรู้เรื่องสิ่งแวดล้อมจึงควรเริ่มในวัยต้นของชีวิต คือ การเริ่มต้นตั้งแต่ปฐมวัยเนื่องจากเด็กวัยที่ต่ำกว่า 6 ปีเป็นช่วงที่จะปูพื้นฐานให้ได้ดีที่สุดในการจัดประสบการณ์ สำหรับเด็กปฐมวัย ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญาและบุคลิกภาพให้เหมาะสมเป็นไปตามวัย (คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2537: 17) ครูปฐมวัยจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องช่วยให้เด็กเรียนรู้สิ่งต่างๆ ตามวัยของเขาให้เด็กมีประสบการณ์ชีวิตเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้สิ่งแวดล้อมโดยครูปฐมวัยต้องพิจารณาเลือกกิจกรรมที่เป็นประโยชน์เหมาะสมกับวัย

จากแนวคิดและเหตุผลที่กล่าวถึง ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การให้เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องสิ่งแวดล้อมนั้นเป็นการวางพื้นฐานเบื้องต้นให้กับเด็ก เพื่อการพัฒนาในด้านอื่นๆต่อไป และการใช้เพลงมาเป็นสื่อการสอนซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนรู้อย่างหนึ่งที่สามารถพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยได้เร็วขึ้น และเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับกลุ่มนักเรียนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่มีประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามและใช้ภาษามลายูท้องถิ่นเป็นภาษาพูดสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน เพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจในเนื้อหาสาระได้ง่ายขึ้นจึงมีแนวคิดที่จะพัฒนาสื่อคาราโอเกะในรูปแบบที่มีเนื้อหาเป็นสองภาษา ได้แก่ ภาษาไทย และภาษามลายู อยู่ในเพลงเดียวกัน โดยมีเนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับ สภาพแวดล้อมรอบตัวเด็กที่อยู่ในชีวิตประจำวัน เพื่อเป็นรูปแบบการเรียนรู้อย่างหนึ่งที่สามารถพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย ที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นในพื้นที่สำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษาประถมศึกษาขยายเขต 1 ได้เพิ่มศักยภาพการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนระดับชั้นปฐมวัย และใช้เป็นหนึ่งในนวัตกรรม สื่อการพัฒนาการเรียนรู้ระดับปฐมวัยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายู ท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะได้สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นที่มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในสาระการเรียนรู้เรื่อง สิ่งแวดล้อมรอบตัว และคำศัพท์ภาษาไทยมากขึ้น จากเนื้อหาในบทเพลง ทั้งยังเป็นแนวทางสำหรับครูในการใช้เป็นสื่อ นวัตกรรมจัดการการเรียนรู้โดยการนำสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัวนี้มาประยุกต์ใช้ให้ เหมาะสมกับศักยภาพของเด็กปฐมวัยในพื้นที่ โดยเน้นการเรียนรู้เรื่อง สิ่งแวดล้อมรอบตัว ผลการวิจัยที่ ได้จะเป็นแนวทางให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำไปพัฒนาเป็นนวัตกรรมการเรียนรู้ รูปแบบการจัด ประสบการณ์ใหม่ ๆ สำหรับเด็กปฐมวัย ในพื้นที่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขยายเขต 1 และพื้นที่ใกล้เคียงต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนระดับชั้นอนุบาล ปีที่ 2 ที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น โรงเรียนบ้านควา อำเภอกงปิ้ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขยายเขต 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 35 คน โดยแบ่งสำหรับการทดลองทั้ง 3 ครั้งดังนี้

1. การทดลองครั้งที่ 1 ใช้ประชากรจำนวน 3 คน โดยวิธีการจับสลาก
2. การทดลองครั้งที่ 2 ใช้ประชากรจำนวน 6 คน โดยวิธีการจับสลาก
3. การทดลองครั้งที่ 3 ใช้ประชากรจำนวน 26 คน เป็นนักเรียนที่เหลือจากการ

ทดลองในครั้งที่ 1,2

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่นำมาพัฒนาเป็นสื่อคาราโอเกะ ใช้เนื้อหาสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตร การศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 และหลักสูตรสถานศึกษาระดับปฐมวัย ที่เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก ประกอบด้วยเพลง 5 เพลง 3 หน่วยการเรียนรู้ดังนี้

1. เพลง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์	หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว
2. เพลง นกน้อย	หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว
3. เพลง รถไฟ	หน่วยการเรียนรู้ สิ่งต่างต่างๆรอบตัว
4. เพลง อวัยวะ	หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก
5. เพลง หน้าทีของฉัน	หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **สื่อคาราโอเกะ** หมายถึง ดีวีดีเพลงคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีเนื้อหาสาระในบทเพลงเป็นสองภาษา ได้แก่ ภาษาไทย และภาษามลายู อยู่ในเพลงเดียวกันมีความหมายเดียวกัน เรียบเรียงเนื้อหา แต่งเนื้อร้อง ทำนอง ดนตรี และภาพประกอบของแต่ละเพลงให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยที่เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก

2. **สิ่งแวดล้อมรอบตัว** หมายถึง สาระที่เด็กควรได้เรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย 2546 และหลักสูตรสถานศึกษาปฐมวัย ที่เป็นเรื่องราวรอบตัวเด็กโดยคำนึงถึงประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมในชีวิตจริง ได้แก่ เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก ธรรมชาติรอบตัว และสิ่งต่างๆรอบตัว ตามความหมายดังนี้

2.1 เกี่ยวกับตัวเด็ก ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง ชื่อ นามสกุล รูปร่าง หน้าตา อวัยวะต่างๆ ได้แก่ เพลงหน้าทีของฉัน และเพลงอวัยวะ

2.2 ธรรมชาติรอบตัว ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง สิ่งมีชีวิต สิ่งไม่มีชีวิต การเปลี่ยนแปลงของโลก สภาพแวดล้อมตามธรรมชาติของเด็ก กลางวัน กลางคืน ได้แก่ เพลงดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และเพลงนกน้อย

2.3 สิ่งต่างๆรอบตัวเด็ก ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง สถานที่แวดล้อมเด็ก ครอบครัว สถานศึกษา ชุมชน รวมทั้งบุคคลต่างๆที่เด็กต้องเกี่ยวข้องรวมไปถึงสิ่งของเครื่องใช้ ยานพาหนะและการสื่อสารต่างๆที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ เพลงรถไฟ

3. **ประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะ** หมายถึง ผลการเรียนรู้ของนักเรียนจากการเรียนด้วยสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น แล้วมีผลการเรียนรู้ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละผลการเรียนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนด้วยสื่อคาราโอเกะ เฉลี่ยแล้วต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของผลการเรียนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยสื่อคาราโอเกะ เฉลี่ยแล้วต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

4. **ผู้เชี่ยวชาญ** หมายถึง ผู้ให้คำแนะนำปรึกษาในการสร้างสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น โดยแบ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อเทคโนโลยีมีคุณสมบัติดังนี้

4.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ความสามารถด้านการศึกษาระดับปฐมวัย และบุคคลที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษามลายู จำนวน 3 ท่าน ซึ่งมีคุณสมบัติดังนี้ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี และมีประสบการณ์ในการทำงาน 10 ปี หรือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทและมีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปี หรือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกและมีประสบการณ์ในการทำงาน 3 ปี

4.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อเทคโนโลยี หมายถึง บุคคลที่มีความรู้ความสามารถด้านสื่อและเทคโนโลยี จำนวน 3 ท่าน ซึ่งมีคุณสมบัติดังนี้ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี และมีประสบการณ์ในการทำงาน 10 ปี หรือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทและมีประสบการณ์ในการทำงาน 5 ปี หรือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกและมีประสบการณ์ในการทำงาน 3 ปี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิจัยโดยนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนาทางการศึกษา
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะ
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลงประกอบการสอนสำหรับเด็กปฐมวัย
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กปฐมวัย
6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่พูดสองภาษา

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนาทางการศึกษา

1.1 ความหมายของการวิจัยและพัฒนาการศึกษา

การวิจัยและการพัฒนาการศึกษา (Education research and development หรือ R&D) เป็นการพัฒนาการศึกษาโดยพื้นฐานการวิจัย (Research based development) ซึ่งเป็นวิธีการสำคัญวิธีหนึ่งที่นิยมใช้ในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาการศึกษา โดยเน้นหลักเหตุผลและตรรกวิทยา เป้าหมายหลักคือใช้เป็นกระบวนการในการพัฒนาตรวจสอบคุณภาพผลผลิตทางการศึกษา (Education product) อันหมายถึง วัสดุคุณภัณฑ์ทางการศึกษาได้แก่ หนังสือ แบบเรียน ฟิล์ม สไลด์ เทปเสียง เทปวีดิทัศน์ คอมพิวเตอร์และโปรแกรมคอมพิวเตอร์ฯลฯ (Borg; & Gall. 1996: 784-785)

เป็รื่อง กุมุท (2519: 2) กล่าวว่า การวิจัยและพัฒนา หมายถึง การวิจัยซึ่งเกิดจากความพยายามที่จะสร้างสรรค์ผลิตผลและกระบวนการบางสิ่งบางอย่าง ตามหลักการเฉพาะและตามระเบียบวิธีการวิจัยที่สามารถรับรองคุณภาพและประสิทธิภาพของผลิตผลและกระบวนการเมื่อนำผลนั้นไปใช้ ซึ่งรูปแบบการวิจัยและพัฒนาเป็นการแก้ปัญหาทางด้านการศึกษาบางประการ ซึ่งผู้วิจัยจะต้องออกแบบ สร้างสรรค์ และพัฒนาผลผลิตด้วยการทดลอง ประเมินผล และบ่อนข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงผลผลิตนั้น ให้พัฒนาขึ้นทั้งด้านคุณภาพและประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด

ช่อบุญ จิรานุกภาพ (2543: 20) ได้ให้ความหมายของการวิจัยและพัฒนาไว้ว่า หมายถึง กระบวนการพัฒนาผลผลิตทางการศึกษาเพื่อให้ได้มาซึ่งผลผลิตที่สามารถนำมาใช้ได้จริงในโรงเรียน

อำนาจ ช่างเรียน (2532: 26-28) ได้ให้ความหมายของการวิจัยและพัฒนาไว้ว่า หมายถึง เป็นการพัฒนาทางการศึกษา ซึ่งอาศัยการวิจัยเป็นพื้นฐานหรือเป็นเครื่องมือในการดำเนินการโดยมีจุดประสงค์ที่จะใช้เป็นกระบวนการในการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพของผลผลิตทางการศึกษา

เกย์ (Gay. 1976: 8) ได้กล่าวถึงการวิจัยและพัฒนาไว้ว่าเป็นการพัฒนาผลิตภัณฑ์สำหรับใช้ในโรงเรียน ซึ่งผลิตภัณฑ์จากการวิจัยและพัฒนาจะหมายรวมถึงวัสดุอุปกรณ์ของครูที่ใช้ในการฝึกอบรม วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนรู้ การกำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม สื่อการสอนและระบบการจัดการ การวิจัยและพัฒนาจะครอบคลุมถึงการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ลักษณะของผู้เรียน และระยะเวลาในการใช้ผลิตภัณฑ์และผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากการวิจัยและพัฒนาจะพัฒนาตามความต้องการเฉพาะและขึ้นอยู่กับรายละเอียดที่ต้องการ

บอร์ก และกอลล์ (Borg; & Gall. 1989: 782) ได้ให้ความหมายของการวิจัยและพัฒนาว่าเป็นกระบวนการพัฒนาและนำมาซึ่งเหตุผลของผลิตภัณฑ์ทางการศึกษา โดยผลิตภัณฑ์นี้จะไม่ได้อ้างอิงเฉพาะตำราฟิล์มสไลด์หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์เท่านั้นแต่ยังหมายถึงวิธีการ และโปรแกรมการศึกษาจุดเน้นของการวิจัยและพัฒนา คือ การพัฒนาโปรแกรมที่จะทำให้เกิดระบบการเรียนรู้ซึ่งรวมถึงการพัฒนาอุปกรณ์และการฝึกอบรมบุคลากรให้เหมาะสมกับงานด้วย

จากความหมายดังกล่าวพอสรุปได้ว่า การวิจัยและพัฒนาเป็นกระบวนการพัฒนาทางการศึกษาโดยการปรับปรุงและพัฒนาทางด้านการศึกษาโดยรายละเอียดที่เฉพาะเจาะจง โดยพัฒนาคุณภาพผลผลิต หรือวิธีการเพื่อนำมาแก้ปัญหาและตอบสนองต่อความต้องการทางการศึกษา ผลผลิตนั้นได้ถูกนำมาทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพให้อยู่ในระดับมาตรฐาน

1.2 ประเภทของการวิจัยและพัฒนาทางการศึกษา

มาลี มีสตี (2545: 8) ได้แบ่งประเภทของการวิจัยและพัฒนาทางการศึกษาไว้ดังนี้

1. การวิจัยและพัฒนาด้านวัสดุอุปกรณ์และครุภัณฑ์ทางการศึกษา การวิจัยและพัฒนาประเภทนี้ ได้แก่ การวิจัยพัฒนาเกี่ยวกับหนังสือ ตำราเรียน แบบทดสอบ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ เป้าหมายของการวิจัยและพัฒนามุ่งไปที่การพัฒนาอุปกรณ์และครุภัณฑ์ทางการศึกษา โดยสร้างเป็นต้นแบบ เพื่อทดลองใช้และขยายผลการนำไปใช้ในสถานศึกษาที่เกี่ยวข้องต่อไป

2. การวิจัยและพัฒนาด้านหลักสูตรและวิธีสอน เป็นการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรการศึกษาในระดับต่างๆ โดยพิจารณาจากสภาพแวดล้อมทางสังคมและเศรษฐกิจตลอดจนทิศทางการพัฒนาชุมชนหรือประเทศเป็นตัวกำหนด นอกจากนั้นก็ยังเป็นการวิจัยและพัฒนาเกี่ยวกับเทคนิคการสอนใหม่ การวิจัยและพัฒนาทางการศึกษาประเภทนี้ จะมุ่งไปที่การพัฒนาหลักสูตรและวิธีการสอนใหม่ ๆ เพื่อให้มีการนำไปใช้จัดการเรียนการสอนในวงกว้างต่อไป

3. การวิจัยและพัฒนาด้านอาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา เป็นการจัดการศึกษาเพื่อวางแผนออกแบบการใช้อาคารสถานที่และการจัดสิ่งแวดล้อมทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนให้เอื้อต่อการจัดสภาพการศึกษาให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการใช้อาคารสถานที่และสิ่งแวดล้อม ส่งผลให้เกิดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.3 องค์ประกอบของการวิจัยและพัฒนา

องค์ประกอบของการวิจัยและพัฒนา โดยทั่วไปมีอยู่ 4 ประการ ได้แก่

1. ผู้ต้องการใช้ผลจากการวิจัยและพัฒนา ได้แก่ ผู้ที่ต้องการวิทยาการใหม่จากการวิจัยและพัฒนาไปใช้งานซึ่งผู้ต้องการใช้ผลการวิจัยจะเป็นผู้กำหนดเป้าหมายของการวิจัยแต่ละครั้ง
2. นักวิจัยได้แก่ผู้ทำการวิจัยมีหน้าที่วางแผนการวิจัยให้ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้ในการช่วยหาคำตอบเพื่อแก้ปัญหาแก่ผู้ที่จะนำไปใช้
3. สถาบันที่ให้การสนับสนุนทุนในการวิจัย ได้แก่ หน่วยงานราชการ องค์การธุรกิจ เอกชน ต่างๆ
4. สิ่งส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา ได้แก่ ปัจจัยส่งเสริมต่างๆ เช่น ห้องสมุด และแหล่งสารสนเทศสำหรับเตรียมข้อมูลในการวิจัย

การวิจัยและการพัฒนาทางการศึกษาแตกต่างจากการวิจัยทางการศึกษา 2 ประการ คือ

1. เป้าประสงค์ การวิจัยทางการศึกษามุ่งค้นคว้าหาความรู้ใหม่ โดยการวิจัยพื้นฐานหรือมุ่งหาคำตอบเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน โดยการวิจัยประยุกต์ แต่การวิจัยและพัฒนาทางการศึกษามุ่งพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพผลผลิตทางการศึกษา แม้ว่าการวิจัยประยุกต์ทางการศึกษาหลายโครงการมีการพัฒนาผลผลิตทางการศึกษา เช่น การวิจัยเปรียบเทียบประสิทธิภาพของวิธีสอน หรืออุปกรณ์การสอน ผู้วิจัยอาจพัฒนาสื่อหรือผลผลิตทางการศึกษา สำหรับการสอนแต่ละแบบแต่ละผลผลิตเหล่านี้ โดยใช้สำหรับการทดสอบสมมติฐานของการวิจัยแต่ละครั้งเท่านั้น ไม่ได้พัฒนาไปสู่การใช้สำหรับโรงเรียน ทั่วไป
2. การนำไปใช้ การวิจัยทางการศึกษา มีช่องว่างระหว่างผลการวิจัยกับการนำไปใช้จริงอย่างกว้างขวาง กล่าวคือ ผลการวิจัยทางการศึกษาจำนวนมากอยู่ในตู้ไม่ได้รับการพิจารณานำไปใช้นักการศึกษาและนักวิจัยจึงหาทางลดช่องว่างดังกล่าว โดยวิธีเรียกว่า “การวิจัยและพัฒนา” อย่างไรก็ตาม การวิจัยและพัฒนาทางการศึกษา มิใช่สิ่งที่ทดแทนการวิจัยทางการศึกษา แต่เป็นเทคนิควิธีที่จะเพิ่มศักยภาพของการวิจัยให้มีผลต่อการจัดการทางการศึกษา คือเป็นตัวเชื่อมเพื่อแปลงไปสู่ผลผลิตทางการศึกษาที่ใช้ประโยชน์ได้จริงในโรงเรียนทั่วไป ดังนั้นการใช้กลยุทธ์การวิจัยและพัฒนาทางการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการวิจัยพื้นฐาน หรือการวิจัยประยุกต์ให้เป็นประโยชน์มากขึ้นนั่นเอง

1.4 การดำเนินการวิจัยและพัฒนา

เพื่อให้การวิจัยและพัฒนาเป็นไปอย่างมีขั้นตอนที่เหมาะสม จึงต้องมีการเตรียมข้อมูลที่ถูกต้อง ผู้วิจัยควรศึกษาแนวทางปฏิบัติให้ชัดเจนเสียก่อน โดยทั่วไปรูปแบบการวิจัยและพัฒนาจะประกอบด้วยการศึกษาวิจัยเพื่อหาผลผลิตที่จะนำมาแก้ปัญหา การพัฒนาผลผลิตจะอยู่บนพื้นฐานของปัญหาที่ค้นพบโดยมีการทดสอบภาคสนาม เพื่อตรวจสอบข้อผิดพลาด โดยทำการทดสอบหลายๆ

ครั้งจนกระทั่งผลการทดสอบนี้สามารถบ่งชี้ได้ว่า ผลผลิตที่ได้ให้ผลสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีขั้นตอนของการวิจัยและพัฒนาที่สำคัญ ดังนี้

บอร์ก และกอลล์ (Borg; & Gall. 1989: 784-785) ได้กล่าวถึงขั้นตอนสำคัญของการวิจัยและพัฒนา 10 ขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดผลผลิตทางการศึกษาที่จะทำการศึกษาที่จะทำการพัฒนา (Product Selection) เป็นการกำหนดให้ชัดเจนว่าจะดำเนินการวิจัยและพัฒนานำผลผลิตทางการศึกษาสิ่งใด ลักษณะรายละเอียดและวัตถุประสงค์ของการใช้ ในการเลือกกำหนดผลผลิตทางการศึกษาที่จะวิจัยและพัฒนา มี 4 ขั้นตอน ประกอบด้วย

1.1 ตรงกับความต้องการที่จำเป็นหรือไม่

1.2 ความก้าวหน้าทางวิชาการมีเพียงพอในการที่จะพัฒนาผลผลิตที่กำหนดหรือไม่

1.3 บุคลากรที่มีอยู่มีทักษะความรู้ และประสบการณ์ที่จำเป็นต่อการวิจัยและพัฒนา นั้น หรือไม่

1.4 ผลผลิตนั้นจะพัฒนาขึ้น ตามเวลาอันสมควรได้หรือไม่

2. รวบรวมข้อมูลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Research and Information Collecting) เป็นการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยการสังเกตภาคสนามซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ผลผลิตการศึกษาที่กำหนดถ้ามีความจำเป็นผู้ทำการวิจัยและพัฒนาอาจต้องทำการศึกษาวิจัยขนาดเล็กเพื่อค้นหาคำตอบซึ่งงานวิจัยและทฤษฎีที่มีอยู่ไม่สามารถตอบได้ก่อนจะเริ่มทำการพัฒนาต่อไป

3. วางแผนการวิจัยและพัฒนา (Planning) การวางแผนการวิจัยและพัฒนาประกอบด้วย การกำหนดวัตถุประสงค์ของการใช้ผลผลิต การกำหนดงบประมาณ ทรัพยากรและระยะเวลาที่ใช้ และพิจารณาผลที่จะได้มาจากผลผลิตอย่างรอบคอบ

4. พัฒนารูปแบบขั้นตอนของผลผลิต (Develop Preliminary Form of Product) ในขั้นตอนการพัฒนารูปแบบนี้จะเป็นขั้นตอนการวางแผนการออกแบบและดำเนินการสร้างผลิตภัณฑ์ตามขั้นตอนที่วางไว้ เช่น ถ้าเป็นโครงการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้นจะต้องออกแบบหลักสูตร เตรียมวัสดุ หลักสูตร คู่มือฝึกอบรม เอกสารในการฝึกอบรมและเครื่องมือการประเมินผล

5. ทดลองหรือทดสอบผลผลิตครั้งที่ 1 (Preliminary Field Testing) โดยการนำเอาผลผลิตที่ออกแบบและจัดเตรียมไว้ในขั้นที่ 4 ไปทดลองใช้เพื่อทดสอบหาคุณภาพของผลผลิตโดยทดสอบ 1 - 3 โรงเรียน ใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเล็ก 6 - 12 คน ประเมินผลโดยการใช้แบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์แล้วรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์

6. ปรับปรุงผลผลิตครั้งที่ 1 (Main Product Revision) นำข้อมูลจากขั้นตอนที่ 5 มาพิจารณาปรับปรุง

7. ทดลองหรือทดสอบผลผลิตครั้งที่ 2 (Main Field Testing) ขั้นนี้้นำผลผลิตที่ปรับปรุงไปทดลองเพื่อทดสอบคุณภาพผลผลิตตามวัตถุประสงค์ของโรงเรียนจำนวน 5 - 10 โรงเรียนใช้กลุ่มตัวอย่าง 30 - 100 คน ทำการประเมินผลเชิงประมาณโดยการใช้ Pre-Test กับ Post-Test นำผลไปเปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ของการใช้ผลผลิต อาจมีกลุ่มควบคุมการทดลองด้วยก็ได้

8. ทดลองหรือทดสอบครั้งที่ 2 (Operating Product Revision) นำข้อมูลและผลจากการทดลองใช้จากขั้นที่ 7 มาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขหากมีข้อบกพร่อง

9. ผลผลิตครั้งที่ 3 (Operational Field Testing) ขั้นนี้้นำผลผลิตที่ปรับปรุงไปทดลองเพื่อทดสอบคุณภาพของการใช้งานผลผลิต โดยใช้ตามลำพังในโรงเรียนจำนวน 5 - 10 โรงเรียนใช้กลุ่มตัวอย่าง 40 - 200 คน ประเมินผลโดยการใช้แบบทดสอบการสังเกตและสัมภาษณ์ และรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์

10. ปรับปรุงผลผลิตครั้งที่ 3 (Final Product Revision) นำข้อมูลจากการทดลองครั้งที่ 9 มาพิจารณาปรับปรุงเพื่อผลิตและเผยแพร่ต่อไป

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้แนวคิดในการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขบทเรียนคอมพิวเตอร์ มัลติมีเดียที่ถูกต้องเหมาะสมจากการนำแนวคิดข้อมูลที่เกี่ยวข้องมีอยู่ด้วยกันหลายแนวคิดดังนี้

เอสพิช และวิลเลียมส์ (ฤทธิชัย อ่อนมิ่ง. ม.ป.ป: 124-125; อ้างอิงจาก Espich; & Williams. *Research Methods and the New Media*. 1967: 75-79) ได้อธิบายถึงการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขสื่อการสอนและบทเรียนสำเร็จรูปไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การทดสอบทีละคน (One to One Testing) จากกลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนระดับต่ำกว่าปานกลางเล็กน้อย จำนวน 2-3 คน เพื่อศึกษาสื่อที่พัฒนาขึ้นและหลังจากการศึกษาแล้วผู้พัฒนาจะสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อบกพร่องของสื่อจากกลุ่มตัวอย่าง

2. การทดลองกับกลุ่มเล็ก (Small Group Testing) ในขั้นนี้จะใช้กลุ่มตัวอย่างประมาณ 5-8 คน จะดำเนินการคล้ายกับขั้นตอนที่ 1 แต่จะให้กลุ่มตัวอย่างได้รับการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเพื่อที่จะได้นำผลไปวิเคราะห์ทดสอบหาประสิทธิภาพของสื่อ โดยอาศัยเกณฑ์ 80/80 ซึ่ง 80 ตัวแรกหมายถึง คะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 80 ขึ้นไป ส่วน 80 ตัวหลัง หมายถึง ผู้เรียนร้อยละ 80 ของผู้เรียนทั้งหมดสามารถทำข้อสอบข้อหนึ่งๆ ได้ถูกต้อง และถ้าหากผลการวิเคราะห์เป็นไปตามเกณฑ์ดังกล่าว ก็ปรับปรุงแก้ไขเฉพาะข้อที่บกพร่องเพื่อนำไปทดลองในขั้นที่ 3 ต่อไป และถ้าหากผลการวิเคราะห์ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ดังกล่าว ก็จะดำเนินการตามวิธีการเดิมกับกลุ่มตัวอย่างใหม่ จนกว่าจะได้ตามเกณฑ์ตามที่กำหนด

3. การทดสอบภาคสนาม (Field Testing) ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชากรเป้าหมายจริง โดยผู้พัฒนาสื่อจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับทดลองด้วย แต่จะอาศัยครูผู้สอนดำเนินการแทนโดยใช้วิธีการดำเนินการเช่นเดียวกับขั้นที่ 2

เมเยอร์ (ฤทธิชัย อ่อนมิ่ง. ม.ป.ป: 125-126; อ้างอิงจาก Mayer. *Educational Psychology : a Cognitive Approach*. 1984: 305-344) ได้อธิบายถึงการทดลองใช้และปรับปรุงสื่อการเรียนการสอนไว้ 3 ขั้นตอนดังนี้

1. การพิจารณาจากกลุ่มเพื่อน (Judgement by Peers) โดยให้ศึกษาชุดฝึกทีละชุด หลังจากการศึกษาผู้พัฒนาชุดฝึกจะสอบถามความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับชุดฝึก จากนั้นจึงร่วมกันพิจารณาหาข้อบกพร่องเป็นรายหน้า และหลังจากนั้นให้ผู้ศึกษาชุดฝึกตอบแบบสอบถามแบบประมาณค่าและแบบปลายเปิด เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อบกพร่องต่อไปอีก

2. การทดลองกับกลุ่มเล็ก (Trial with Small Group) จากอาสาสมัครประมาณ 3-5คน มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมีการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนในระหว่างเรียน

3. การทดลองกับชั้นเรียนที่เป็นตัวแทน (Trail with representative class or classes) ดำเนินการคล้ายกับขั้นตอนที่ 2 คือ ให้มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เนื่องจากการทดลองใช้สื่อในขั้นตอนนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากไม่สะดวกต่อการสัมภาษณ์หรือการอภิปรายแบบเดิม ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และจากแบบสอบถามจะได้รับการวิเคราะห์เพื่อหาข้อบกพร่องของสื่อที่จะต้องทำการปรับปรุงแก้ไขต่อไป

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและพัฒนาการศึกษา

จริยา ธิกุล (2553: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เรื่องรวมเกียรติ ตอนนารายณ์ปราบหนทก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าบทเรียนมีประสิทธิภาพคือ 89.42/89.92 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 85/85 การประเมินคุณภาพของบทเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาเห็นว่าบทเรียนมีคุณภาพอยู่ในระดับดีและผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีทางการศึกษามีความเห็นว่างบทเรียนมีคุณภาพอยู่ในระดับดี

พรทิพย์ อินโท (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาเพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต วิชา การจัดการสื่อสำหรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรี และหาประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่พัฒนาขึ้นตามเกณฑ์ 85/85 โดยผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า ได้บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตวิชาการจัดการสื่อ สำหรับนักศึกษาหลักสูตรการจัดการสารสนเทศ ระดับปริญญาตรี มีคุณภาพด้านเนื้อหาอยู่ในระดับดีมาก และด้านสื่อมัลติมีเดียอยู่ในระดับดี และมีประสิทธิภาพ 87.80/86.30

ดวงใจ วรณสังข์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสามารถในการจำ พยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้อาจจากการสอนโดยใช้ ชุดการสอนนิทานประกอบภาพ พยัญชนะไทย พบว่า ประสิทธิภาพของชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทยสูงกว่าเกณฑ์ 95.33/82.00 ความสามารถจำพยัญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านหลังจาก การสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพพยัญชนะไทยอยู่ในระดับดี ความสามารถจำพยัญชนะ ไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หลังจากการสอนโดยใช้ ชุดการสอนนิทานประกอบภาพสูงกว่า ความสามารถจำพยัญชนะไทยก่อนการสอนโดยใช้ชุดการสอนนิทานประกอบภาพ

กล่าวพอสรุปได้ว่า การวิจัยและพัฒนาทางการศึกษาเป็นการวิจัยที่ผสมผสานระหว่าง ขั้นตอนกระบวนการของการวิจัยพื้นฐานและการวิจัยประยุกต์เพื่อตรวจสอบคุณภาพของผลผลิตทาง การศึกษาโดยผ่านขั้นตอนตั้งแต่การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์และออกแบบระบบการวิจัยและ ดำเนินการผลิตผลผลิตทางการศึกษาและนำไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลองที่เหมาะสมกับการวิจัยของ ตนเอง และปรับปรุงแก้ไข จนกระทั่งได้ผลผลิตทางการศึกษาที่ตรงกับความต้องการจากที่กล่าวมา การวิจัยและพัฒนาทั้งในรูปแบบของการวิจัยพื้นฐานและการวิจัยประยุกต์จะได้รับการนำไปใช้และ ปรับปรุงพัฒนาทางการศึกษาโดยกระบวนการและขั้นตอนการดำเนินการต่างๆ โดยนำเทคนิควิธีการ ต่างๆ มาใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพทางการศึกษาของการวิจัยและส่งเสริมให้จัดการศึกษามีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลที่ดีขึ้น

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ

2.1 ความหมายของการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ

นักการศึกษาหลายท่าน ได้กล่าวถึงความหมายของการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ ดังนี้ อธิพร ศรียมก (2537) กล่าวถึงการประเมินสื่อการสอนว่า คือ การตรวจสอบคุณภาพของ สื่อการสอนนั้นๆ ว่ามีคุณภาพเพียงใด ช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ ถ้าไม่ เป็น เพราะเหตุใดข้อมูลที่ได้จากการประเมินสื่อการเรียนการสอนจะสามารถนำมาปรับปรุง สื่อการสอนให้ มีคุณภาพต่อไป

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2522) กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพเครื่องมือว่า เป็นการประเมิน หรือพิจารณาคุณค่าด้านต่างๆ ของสื่อเหล่านั้นๆ เพื่อจะได้แก้ไขปรับปรุง ให้ได้ผลตามจุดมุ่งหมายก่อนที่จะ นำสื่อเหล่านั้นไปใช้ในระบบกระบวนการเรียนการสอนและเผยแพร่ต่อไป

จากการศึกษาความหมายของการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ สรุปได้ว่า การหา ประสิทธิภาพเครื่องมือเป็นการพิจารณาคุณค่าของสื่อ เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ สามารถนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุง สื่อการสอนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

2.2 ความสำคัญของการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ ดังนี้

ฉลองชัย สุรวัฒนบุรณ (2528: 4) กล่าวถึงความสำคัญของการหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนที่ผลิตได้ว่าสื่อที่ผลิตได้แล้วจำเป็นต้องนำไปทดสอบหาประสิทธิภาพของสื่อเพื่อเป็นหลักประกันว่าสื่อนั้นมีประสิทธิผลในการเรียนการสอน โดยจะต้องมีเกณฑ์ประสิทธิภาพของสื่อสำหรับพิจารณา

อติพร ศรียมก (2537: 27) กล่าวถึงความสำคัญของการหาประสิทธิภาพสื่อว่า สื่อที่จัดทำขึ้นนั้นมีความมั่นใจว่ามีคุณภาพหรือไม่มีความแน่ใจว่าสื่อ นั้นสามารถทำให้การเรียนการสอนบรรลุจุดประสงค์ได้อย่างแท้จริงหรือไม่ และถ้าผลิตสื่อออกมาเป็นจำนวนมาก การทดสอบหาประสิทธิภาพจะเป็นหลักประกันว่าผลิตออกมาแล้วใช้ได้ มิฉะนั้นจะเสียเวลาเปล่าเพราะผลิตออกมาแล้วใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้

จิตติพร ทองสุข (2541) กล่าวถึงความสำคัญของการหาประสิทธิภาพเครื่องมือว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญของการผลิตเครื่องมือทำให้ทราบว่าเครื่องมือ นั้นมีคุณภาพเพียงใด มีจุดเด่นจุดด้อยอย่างไร ช่วยให้บรรลุจุดประสงค์ของการสอนมากขึ้นเพียงใด ทั้งนี้เพื่อจะได้นำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงและพัฒนาให้มีประสิทธิภาพต่อไป

จากการศึกษาความสำคัญของการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ สรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพเครื่องมือสื่อที่ผลิตได้แล้ว จำเป็นจะต้องนำไปทดสอบหาประสิทธิภาพว่าสื่อที่จัดทำขึ้นนั้นมีคุณภาพหรือไม่ มีจุดเด่นจุดด้อยอย่างไร ทั้งนี้เพื่อจะได้นำข้อมูลมาปรับปรุงและพัฒนาให้มีประสิทธิภาพต่อไป

2.3 แนวทางการประเมินคุณภาพเครื่องมือ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงแนวทางการประเมินคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2533) ได้จำแนกวิธีประเมินสื่อการเรียนการสอนเป็น 3 วิธี คือ

1. การประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญหรือครู โดยจะใช้แบบประเมินผลให้ผู้เชี่ยวชาญหรือครูพิจารณาทั้งด้านคุณภาพเนื้อหาสาระ และเทคนิคการจัดทำ สื่อประเภทนั้นแบบประเมินอาจเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) หรือเป็นแบบเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย สรุปผลเป็นความถี่แล้วอาจทดสอบความแตกต่างระหว่างความถี่

2. การประเมินโดยผู้เรียนมีลักษณะเช่นเดียวกับการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญหรือครู แต่เน้นการรับรู้คุณค่าเป็นสำคัญ

3. การประเมินผลโดยการตรวจสอบผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน เป็นการหาประสิทธิภาพสื่อการสอนที่มีความเที่ยงตรงที่จะพิสูจน์คุณภาพและคุณค่าของสื่อการสอนนั้นๆ โดยจะวัดว่าผู้เรียนเกิด

การเรียนรู้อะไรบ้าง เป็นการวัดเฉพาะที่เป็นจุดประสงค์ของการสอนโดยใช้สื่อ นั้นอาจจำแนกเป็น 2 วิธี คือ

3.1 กำหนดเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำไว้ เช่น เกณฑ์ 80/80 หรือ 90/90

3.2 ไม่ได้กำหนดมาตรฐานไว้ล่วงหน้า แต่พิจารณาจากการเปรียบเทียบผลการสอน หลังเรียนว่าสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ หรือเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการเรียนด้วยสื่อ นั้นสูงกว่าหรือเท่ากับสื่อหรือเทคนิคการสอนอย่างอื่นหรือไม่โดยใช้สถิติทดสอบ t - test

ฉลงชัย สุรวัฒนบุรณ (2528:) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของสื่อจะต้องมีเกณฑ์ของ ประสิทธิภาพ ซึ่งทำ ได้จากการประเมินผลของพฤติกรรมต่อเนื่อง เป็นกระบวนการต่อเนื่องกับ พฤติกรรมขั้นสุดท้ายซึ่งเป็นผลลัพธ์ โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพของสื่อเป็น E1/E2 ซึ่งหมายความว่า จะต้องกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนน การทำงานหรือการประกอบกิจกรรมของผู้เรียน ทั้งหมด (E1) ต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการสอนหลังเรียนทั้งหมด (E2)

จากการศึกษาแนวทางประเมินคุณภาพเครื่องมือ สรุปได้ว่า การตรวจสอบหา ประสิทธิภาพของสื่อการสอนที่มีความเที่ยงตรงและมีคุณค่าต้องกำหนดเกณฑ์มาตรฐานไว้ล่วงหน้า เพื่อจะได้เปรียบเทียบว่าผลสัมฤทธิ์จากการเรียนรู้ด้วยสื่อมีประสิทธิภาพต่อผู้เรียน วิธีที่นิยมกันอย่าง แพร่หลายคือ การกำหนดเกณฑ์มาตรฐานไว้ล่วงหน้าอาจจะเป็นเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 หรือ 90/90 ซึ่งเป็นการหาความสัมพันธ์ของคะแนนที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่เรียนโดยใช้สื่อ นั้นแล้ว

2.4 ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพเครื่องมือ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพเครื่องมือดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537: 70) กล่าวว่า ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพของเครื่องมือมี ขั้นตอนดังนี้

1. แบบเดี่ยว (1:1) เป็นการทดสอบกับผู้เรียน 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็ก เก่ง คำนวณหาประสิทธิภาพ เสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยว จะได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานมากแต่ไม่ต้องปรับปรุงเมื่อปรับปรุงแล้วจะสูงมาก่อนนำไป ทดลองแบบกลุ่มในขั้นนี้ E1/E2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60/60

2. แบบกลุ่ม (1:10) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6 - 10 คน (คณะผู้เรียนที่เก่งกับอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์โดย เฉลี่ย จะห่างจากเกณฑ์ประมาณร้อยละ 10 นั่นคือ E1/E2 ที่มีค่าประมาณ 70/70

3. ภาคสนาม (1: 100) เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้น 40 - 100 คน คำนวณหา ประสิทธิภาพแล้วทำ การปรับปรุงผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ตามจากเกณฑ์ไม่เกินร้อยละ 2.5 ก็ให้ยอมรับ หากแตกต่างกันมากผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของเครื่องมือใหม่โดย

ยึดสภาพความจริงเป็นเกณฑ์ สมมุติว่า เมื่อทดสอบหาประสิทธิภาพแล้วได้ 83.5/85.4 แสดงว่า เครื่องมือนั้นมีประสิทธิภาพ เพราะค่า 83.5/85.4 ใกล้เคียงกับเกณฑ์ 85/85 ที่ตั้งไว้แต่ถ้าตั้งไว้ 75-75 เมื่อผลการทดลองเป็น 83.5/85.4 อาจเลื่อนเกณฑ์ขึ้นมาเป็น 85/85 ได้

2.5 เกณฑ์การหาประสิทธิภาพเครื่องมือ

ในการจัดการเรียนการสอน สื่อทุกประเภทที่จะนำมาประกอบการเรียนจำเป็นต้องมีการหาประสิทธิภาพก่อนซึ่ง ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523) ได้ให้รายละเอียดซึ่งสรุปไว้ดังนี้

ความจำเป็นที่จะต้องหาประสิทธิภาพเพราะในการผลิตระบบการดำเนินงานทุกประเภท จำเป็นต้องมีการตรวจสอบระบบนั้น เพื่อเป็นการประกันว่าจะมีประสิทธิภาพจริงตามที่มุ่งหวัง การหาประสิทธิภาพมีความจำเป็นด้วยเหตุผลหลายประการคือ

1. สำหรับหน่วยงานผลิตสื่อการสอน เป็นการประกันคุณภาพของสื่อการสอนว่าอยู่ในขั้นสูง เหมาะสมที่จะลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก หากไม่มีการหาประสิทธิภาพเสียก่อนแล้วหากผลิตออกมาใช้ประโยชน์ได้ไม่ดี ก็จะต้องทำใหม่เป็นการสิ้นเปลืองทั้งเวลา แรงงานและเงินทอง

2. สำหรับผู้ใช้สื่อการสอน สื่อการสอนจะทำหน้าที่สอนโดยที่ช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง บางครั้งต้องช่วยครูผู้สอน บางครั้งต้องสอนแทนครู (อาทิในโรงเรียนครูคนเดียว) ดังนั้นก่อนนำสื่อการสอนไปใช้ ครูจึงมั่นใจว่าสื่อการสอนนั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง การหาประสิทธิภาพตามลำดับขั้นจะช่วยให้เราใช้สื่อการสอนที่มีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. สำหรับผู้ผลิตสื่อการสอน การทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่าเนื้อหาสามารถที่บรรจุลงในสื่อการสอนเหมาะสม ง่ายต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น เป็นการประหยัดแรงสมอง แรงงาน เวลาและเงินทองในการเตรียมต้นแบบ

เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต (2528: 284) กล่าวถึงการสร้างสื่อก่อนที่จะนำไปใช้ควรจะได้ทดลองแก้ไขปรับปรุงให้ได้มาตรฐานเสียก่อน เพื่อให้ได้ทราบว่าสื่อนั้นมีคุณภาพเพียงใด มีสิ่งใดที่ยังบกพร่องอยู่ ซึ่งการประเมินนี้ไม่ใช่การประเมินผลผู้เรียน แต่เป็นการประเมินผลสื่อ โดยการนำสื่อไปทดลองกับหลาย ๆ คน หลาย ๆ กลุ่ม แล้วจึงเผยแพร่มาใช้จริง เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของสื่อ นั้น อาจกำหนดเป็น 90/90 หรือ 85/85 หรือ 80/80 ขึ้นอยู่กับลักษณะวิชา การที่จะกำหนดเกณฑ์เท่าใดนั้นไม่ได้กำหนดขึ้นเองตามใจชอบ แต่ควรจะเป็นผลการทดลองใช้ก่อนในกรณีของการศึกษาแบบสมรรถฐาน ถือเกณฑ์ 90/90 จึงจะถือว่าใช้ได้

เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต (254: 294-295) กล่าวถึงสูตรที่ใช้หาประสิทธิภาพของบทเรียนคือ E1/E2 โดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการ (Process) หาได้จากการนำ คะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดของผู้เรียนทุกคนในแต่ละตอนของชุดการสอนทุกตอนรวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ยเทียบเป็นร้อยละ 80 หรือสูงกว่า 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (Product) หาได้จากการนำ คะแนนจากผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทุกคนมารวมกัน หาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบเป็นร้อยละ 80 หรือ สูงกว่า 80

การหาค่า E1 และ E2 ใช้วิธีการคำนวณหาค่าร้อยละ โดยใช้สูตรต่อไปนี้ (เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต. 2528, หน้า 294 – 295)

$$E1 = \frac{\sum X}{A} \times 100$$

เมื่อ E1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ (Process) ที่หาได้จากการนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดของผู้เรียนทุกคนในแต่ละตอนของชุดการสอนทุกตอนรวมกัน

$\sum X$ แทน คะแนนรวมจากการทำแบบฝึกหัดในแต่ละตอนของชุดการสอนทุกตอนรวมกัน

A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกหัด

N แทน จำนวนผู้เรียน

$$E2 = \frac{\sum F}{B} \times 100$$

เมื่อ E2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (Product) ที่หาได้จากการนำคะแนนจากผลการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทุกคนมารวมกัน

$\sum F$ แทน คะแนนของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน

B แทน คะแนนเต็มของการทดสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียน

สรุปได้ว่า การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ คือการตรวจสอบข้อบกพร่องโดยจะต้องนำ สื่อก่อนที่ผลิตขึ้นไปทดลองใช้ก่อน โดยจะนำสื่อนั้นไปใช้กับหลายๆ คน หรือหลายๆ กลุ่มเพื่อเป็นการ ประกันว่าสื่อก่อนที่ผลิตมานั้นมีคุณภาพ

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะ เป็นสื่อการสอน

3.1 ความหมายของคาราโอเกะ

ความหมาย “คาราโอเกะ” เป็นภาษาญี่ปุ่น ฉะนั้นญี่ปุ่นจึงเป็นต้นกำเนิดเริ่มครั้งแรกเมื่อ ค.ศ.1976 คำนี้ แบ่งเป็นสองคำ คือ คารา (Kara) แปลว่า ว่างเปล่า โอเกะ (O-ke) มาจาก ออเคสตรา (orchestra) แปลว่า เสียงดนตรี คาราโอเกะ จึงแปลว่า เสียงดนตรีเปล่าๆ ไม่มีคนร้องคำนี้ถูกใช้เป็น ศัพท์แสลงด้านสื่อ เมื่อการบรรเลงสดถูกแทนที่ด้วยดนตรีที่บันทึกเอาไว้ก่อน และเขียนเป็นตัวอักษรคะ ตะคะนะ คำว่า "คาราโอเกะ" ยังตีความได้ว่า "วงออเคสตราเสมือนจริง" เพราะคนคนเดียวก็สามารถควบคุมดนตรีและเริ่มต้นร้องไปได้โดยไม่ต้องมีวงดนตรีจริงๆ ในสหรัฐอเมริกา นั้น มักจะเรียกเพี้ยนเป็น "คาริโอกิ" ส่วนในภาษาญี่ปุ่นออกเสียง "คะวะโอะเกะ" เป็นการย่อ ภาษาอังกฤษกับภาษาญี่ปุ่นเข้าด้วยกัน หมายถึง เทปที่มีแต่เสียงดนตรีไม่มีการขับร้อง ในระยะแรกนั้นคาราโอเกะ ยังถูกมองว่าเป็น สัญลักษณ์ของคนที่ชอบดื่มเหล้าและเที่ยวกลางคืนแต่ปัจจุบันความคิดเช่นนั้นได้เปลี่ยนไปแล้ว เพราะ คนที่ชอบร้องเพลงไม่ได้จำกัดอยู่ที่เฉพาะคนที่ชอบดื่มเหล้าและเที่ยวกลางคืนเท่านั้น แต่คนญี่ปุ่นไม่ว่า จะเป็นแม่บ้าน นักเรียน นักศึกษา เด็กและคนแก่ก็ชอบการร้องเพลงด้วยกันทั้งนั้น ซึ่งบางคนไม่กล้า ร้องเพลงต่อหน้าคนอื่น เสียงร้องไม่ดีหรือจำเนื้อเพลงไม่เก่ง แต่เมื่อมีคาราโอเกะเข้ามาช่วย ก็ทำให้ทุกคนมีความกล้าที่จะแสดงออก และสามารถสนุกสนานไปกับการร้องเพลงได้อย่างเต็มที่ เพราะเสียง ดนตรีจากคาราโอเกะจะช่วยคลอเสียงร้องของคนเสียงไม่ดีให้น่าฟังขึ้นได้ ส่วนคนจำเนื้อเพลงไม่ได้ก็ สามารถดูจากหนังสือเพลงหรือจอทีวีก็ได้ คาราโอเกะจึงไม่เพียงแต่ได้รับความนิยมอยู่แต่ในบาร์ หรือ ร้านอาหาร เท่านั้น แต่ยังได้แพร่ขยายเข้าไปตามบ้านเรือนทั่วไป จนกระทั่งกลายมาเป็นความบันเทิง สำหรับคนญี่ปุ่นทุกคน

ปัจจุบันคาราโอเกะ ไม่เพียงแต่เป็นที่นิยมอยู่ในประเทศญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ยังได้รับความนิยม ในประเทศต่างๆ ทั้งในเอเชีย ยุโรปและอเมริกา รวมทั้งประเทศไทยด้วย ซึ่งแน่นอนว่าเพลงที่ถูก นำมาทำเป็นเพลงคาราโอเกะนั้น นอกจากจะมีเพลงฮิตของญี่ปุ่นแล้ว ก็ยังมีเพลงฮิตของประเทศต่างๆ มากมายรวมทั้งเพลงฮิตของประเทศไทยด้วย

3.2 การนำคาราโอเกะมาใช้ประกอบการเรียนการสอน

ในด้านการศึกษา ยังไม่มีการแพร่หลายมากนัก ปัจจุบันได้มีการผลิต “คาราโอเกะ เพลง” เป็นมิวสิควีดีโอคาราโอเกะ สำหรับเป็นอุปกรณ์ช่วยสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โดย อาจารย์สุดจิตต์ ดุริยประณีต ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง ด้านคีตศิลป์ เมื่อ พ.ศ.2536 และ บริษัทแกรนด์คันทรีพาสปอร์ต จำกัด ร่วมกันผลิตและจัดจำหน่าย จากการสัมภาษณ์ อาจารย์สุดจิตต์ ดุ ริยประณีต (ผู้ขับร้องเพลง ในมิวสิควีดีโอคาราโอเกะดังกล่าว) เกี่ยวกับประสบการณ์สอน ตลอดจนแนะนำ

ระบบคาราโอเกะมาใช้ในการเรียนการสอนให้เกิดประโยชน์และสามารถสรุปได้โดยรวมว่า สื่อดังกล่าว เป็นสื่อที่ช่วยเสริมระบบการเรียนการสอนแบบดั้งเดิม ซึ่งสามารถใช้ได้ดีพอๆกัน ต่างกันเพียง วิธีที่ทัศนคาราโอเกะเพลง จะช่วยผ่อนคลายผู้สอนได้เป็นอย่างดี และนักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง และจะเรียนรู้เพิ่มเติมกับครูอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นผลดีในการเรียนการสอนอย่างมาก

3.3 คุณค่าของการนำคาราโอเกะมาใช้ในการเรียนการสอน

ในโลกแห่งเทคโนโลยีทุกวันนี้ได้มีการพัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้งในทุกๆด้านที่น่าชื่นชม อีกอย่างหนึ่งก็คือบทบาทของคอมพิวเตอร์ที่มีต่องานด้านการศึกษาในปัจจุบัน ที่ช่วยสนับสนุนระบบงาน มัลติมีเดีย ซึ่งเป็นส่วนที่ทำให้การทำงานมีผลออกมาสมบูรณ์ทั้งภาพ เสียง และ ภาพเคลื่อนไหว จึงทำให้การแสดงผลทั้งบนจอภาพและเครื่องพิมพ์เป็นไปอย่างสมจริงตามที่ใช้ ต้องการทั้งยังสวยงามอีกด้วย ตัวอักษรของเนื้อเพลงคาราโอเกะเน้นตัวอักษรที่เรียบง่าย สามารถอ่านได้สบายตา และ คุณสมบัติเฉพาะตัวอักษรคือ ความกว้างกับความสูงของตัวอักษร และการเลือกใช้สีเพื่อพิมพ์ ตัวอักษร ควรใช้สีเขียว สีน้ำเงิน ส่วนสีพื้นหลังนั้นควรใช้สีที่มีความตัดกันเพื่อสร้างความเด่นชัด ของตัวอักษร ซึ่ง เพลงคาราโอเกะเป็นเทปบันทึกภาพที่ประกอบด้วยตัวอักษรของเพลงปรากฏผล บนจอภาพตรงช่วง จังหวะที่จะร้องเพลงจึงช่วยให้นักเรียนสนใจการเรียนได้เป็นอย่างดี (สาริพันธ์ ศุภวรรณ. 2528)

3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะประกอบการสอน

ตรียพล โฉมไสว (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อการสอนคาราโอเกะกับการจัดการ เรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้อยู่โดยสื่อการสอนคาราโอเกะกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้อยู่โดยสื่อการสอนคาราโอเกะกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้อยู่โดยสื่อการสอนคาราโอเกะกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พรนิพา ปรีหะจินดา (2542: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ผลของการใช้คาราโอเกะในการสอนดนตรีสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3” โดยมีจุดมุ่งหมายการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาดนตรีการร้องเพลงไทยเดิม ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้คาราโอเกะในกระบวนการเรียนการสอน กับการเรียนโดยการสอนตามปกติ ผลการศึกษาพบว่า

1. กลุ่มทดลองที่เรียนวิชาดนตรี โดยใช้คาราโอเกะในกระบวนการเรียนการสอนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกับกลุ่มที่เรียนตามแผนการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. กลุ่มทดลองที่เรียนวิชาดนตรี โดยใช้คาราโอเกะในกระบวนการเรียนการสอนมีความคงทนในการจำ และการร้องตามเนื้อร้อง ทำนอง และจังหวะแตกต่างกับกลุ่มควบคุมที่เรียนตามแผนการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การนำสื่อการสอนคาราโอเกะมาในการจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นต่างๆและในรายวิชาใดวิชาหนึ่งนั้นมีส่วนช่วยให้เนื้อหาในบทเรียนมีความน่าสนใจและเข้าใจได้มากขึ้น นักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตัวเองเกิดความสนุกสนานในการร้องเพลง การนำสื่อการสอนคาราโอเกะมาในการจัดการเรียนการสอนนั้นจึงเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพัฒนาขึ้น

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลงประกอบการสอนสำหรับเด็กปฐมวัย

4.1 ความหมายของเพลง

เพลง หมายถึง ข้อความที่เกิดจากศิลปะแห่งการเลือกถ้อยคำอันไพเราะมาเรียงร้อยให้เกิดอารมณ์ความสุข ความเบิกบาน หรือความสะเทือนใจตลอดจนทำให้เกิดความคิดและจินตนาการเด็กผูกพันมากับเพลงตั้งแต่เกิดโดย แม่ ย่า ยายใช้เพลงเท่กล่อมเป็นส่วนช่วยให้เกิดความละเมียดละไมในจิตใจ น้ำเสียงอันไพเราะของผู้ขับร้องเป็นน้ำเสียงแสดงความรักใคร่ของผู้ที่อยู่ใกล้ชิดคุ้นเคยชวนฟังชวนเพลิดเพลิน เด็กเข้าใจความหมายก่อให้เกิดความอบอุ่นช่วยให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินทำให้เด็กเบิกบาน เพลงช่วยให้เด็กเกิดความเข้าใจสิ่งต่างๆเพราะเพลงมีแง่คิดต่างๆ แฝงอยู่อย่างแนบแน่นก่อให้เกิดจินตนาการ คือการสร้างขึ้นในใจอาจเป็นทั้งด้านความสุขหรือสะเทือนอารมณ์ก็ได้ช่วยให้เกิดคุณธรรม หรือลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ เช่นความเข้าใจผู้อื่นความเมตตากรุณา ความเสียสละ ความรับผิดชอบ และช่วยให้เด็กจดจำความรู้ได้เร็วและจำได้นาน (โกมล บัวผายน. 2538: 597-598)

เพลง หมายถึง สื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่ใช้เนื้อร้อง ทำนอง ดนตรี จังหวะ ทำให้เกิดพัฒนาการทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ สติปัญญา แก่ผู้ร้องและผู้ฟัง (เบญจา พิมจุฬา. 2537: 11)

กรรณานุช เกษมสันต์ ณ อยุธยา (2548: 7) ได้กล่าวไว้ว่า เพลง หมายถึง สื่อทางศิลปะที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์ โดยการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสดงออกซึ่งเนื้อหาเพลงเป็นคำประพันธ์หรือร้อยกรองที่แต่งไว้สำหรับขับร้อง และมีเสียงดนตรีบรรเลงประกอบให้เกิดความไพเราะ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542ข: 799) ให้ความหมายของเพลงไว้ว่าเพลง คือ สำเนียงขับร้อง ทำนอง ดนตรี เป็นต้น

อาภรณ์ มนตรีศาสตร์ (2517: 38) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เพลง คือ องค์ประกอบของเสียงดนตรี ทำนอง จังหวะ และเนื้อร้อง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า เพลงคือ เสียงเพลง ทำนอง ดนตรี การขับร้อง องค์ประกอบของเสียง ดนตรีจังหวะ และเนื้อร้อง เพลงจึงเป็นสื่อในการสร้างสัมพันธภาพระหว่างมนุษย์ เพลงถือเป็นยอด ศิลปะในการสื่อภาษาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่มนุษย์ยอมรับโดยไม่รู้ตัว ซึ่งถือเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อ ความหมายในด้านต่างๆ และยังถือว่าเป็นศิลปวัฒนธรรมประจำชาตินั้นๆ

การใช้เพลงเป็นสื่อในการเรียนการสอนจึงเป็นสื่อที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนเกิด ความสนุกสนานมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาท่วงทำนองทำให้มีความ ชำนาญทั้งในภาษาและเกิดการเรียนรู้ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้นั้น ควรได้รับการส่งเสริมการ เรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนมีความสุข เพราะจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่เต็มศักยภาพ

4.2 ความสำคัญของเพลงประกอบการสอน

เบญจฯ พิมจุฬา (2537: 13) กล่าวไว้ว่า เพลงประกอบการสอนมีความสำคัญดังต่อไปนี้

1. ช่วยทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาการทางด้านอารมณ์ เพลงจะช่วยกระตุ้นและเร้าให้ นักเรียนเกิดความสุขขณะเรียน เป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดและเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน
2. เพลงช่วยทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาการทางด้านร่างกาย นักเรียนได้ร้องรำทำท่าทาง ประกอบเพลง เช่น ปรบมือให้จังหวะ แสดงท่าทางประกอบ
3. ช่วยทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาการทางด้านสติปัญญา เพราะนักเรียนได้ร้องเพลงและ ทำ ให้จำเนื้อหาได้อย่างรวดเร็ว แม่นยำกว่าการเรียนธรรมดา
4. ช่วยทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาทางด้านสังคม เพราะนักเรียนได้เข้าร่วมกลุ่มร้องเพลงกับ เพื่อน ทำให้เกิดความพร้อมเพรียงเป็นหมู่คณะ

สุจริต เพียรชอบ (2531: 192) ได้กล่าวถึงความสำคัญของเพลงใช้ประกอบการสอนดังนี้

1. เกิดความสนุกสนานการใช้เพลงประกอบการสอนภาษาไทยจะช่วยให้ผู้เรียนเกิด ความสุข สนุกสนานในการเรียน รู้สึกว่าบทเรียนภาษาไทยน่าสนใจไม่แพ้บทเรียนในวิชาอื่นๆ
2. เบิกบานอารมณ์ การเรียนวิชาต่างๆ วันละหลายๆ ชั่วโมงอาจทำให้เด็กเกิด ความเครียดทางอารมณ์ สำหรับภาษาไทยเองเนื้อหาวิชาบางตอนยากการใช้บทเพลงประกอบ การสอนจะช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด ทำให้อารมณ์แจ่มใสเบิกบาน
3. ชื่นชมภาษาไทย ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงสูงต่ำ มีความไพเราะพริ้งอยู่แล้วตาม ธรรมชาติ ยิ่งเมื่อได้ใช้เพลงประกอบการสอนด้วยแล้ว จะทำให้นักเรียนรู้สึกชื่นชมเห็นว่าภาษาไทย

น่าเรียน น่าสนใจ จากผลการวิจัยพบว่าการใช้เพลงประกอบการสอนสุนทรียะทางภาษาจะช่วยให้ นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยมากขึ้น และบทเพลงยังช่วยทำให้นักเรียนเห็นความไพเราะและรู้ ความหมายของคำดีขึ้น

4. ใช้ได้คล่อง นักเรียนบางคนใช้ภาษาไทยได้ไม่มีใครคล่องนักโดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ คำลักษณะนามปรากฏว่านักเรียนมักจะใช้สับสนปนเปกันเสมอ การผูกข้อความเป็นเพลงโดยรวม คำลักษณะนามที่เด็กมักใช้ผิดจะทำให้เด็กนักเรียนใช้ได้คล่องขึ้น ตัว ร ล และตัวควบกล้ำ ก็เช่นเดียวกัน นักเรียนมักจะพูดไม่ชัดการใช้เพลงที่มีตัว ร ล ตัวควบกล้ำมาฝึกจะทำให้เด็กนักเรียนพูดคล่องขึ้น และ ชัดเจนถูกต้องขึ้น

5. ไม่ต้องท่องจำ การใช้เพลงประกอบการสอนจะทำให้เด็กเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น เพราะเพลงมีความคล้องจองทำให้จำได้ง่าย นอกจากนี้หากครูภาษาไทยแต่งเพลงซึ่งมีคำจำกัดของ เนื้อหา วิชาภาษาไทย และมีตัวอย่างประกอบด้วย นักเรียนจะจดเนื้อหาได้โดยไม่ต้องท่องจำ เหมือน ดังที่ได้ปฏิบัติกันมาในอดีต

กล่าวโดยสรุปได้ว่า เพลงเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนทำให้เกิด ความรู้ความจำ เนื้อหาได้แม่นยำและรวดเร็ว เพลงทำให้นักเรียนได้พัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์สังคม และสติปัญญา ควบถ้วนตามหลักสูตร เพลงก่อให้เกิดความไพเราะและเข้าใจความหมายของคำดีขึ้น ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกชื่นชมภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพลงมีส่วนช่วยในการเรียนการสอน ทำให้เกิดความจำและช่วยผ่อนคลายความเครียดมีอารมณ์เบิก บานและประสบผลสำเร็จทางการเรียน

4.3 ประเภทของเพลงประกอบการสอน

เบญจา พิมจุฬำ (2537: 12) กล่าวไว้ว่า เพลงส่งเสริมการสอนภาษาไทยแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. เพลงปลูกฝังทัศนคติ เป็นเพลงที่ต้องการปลูกฝังความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย เช่น เชิญชวนให้ตั้งใจเรียน บอกให้ทราบถึงประวัติความเป็นมา และบอกถึงความสำคัญของภาษาไทย ทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจที่เรามีภาษาไทยใช้มานานถึง 700 กว่าปี จนกลายเป็นสัญลักษณ์ ของชาติไทย

2. เพลงส่งเสริมการเรียนรู้ เป็นเพลงที่มุ่งให้ความรู้ กฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทยเพื่อให้นักเรียนจำเนื้อหาความรู้ได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ

3. เพลงส่งเสริมทักษะการทำแบบฝึกหัด เป็นเพลงที่ส่งเสริมให้นักเรียนอยากทำ แบบฝึกหัด เพื่อทบทวนเนื้อหาหรือฝึกทักษะการออกเสียงให้ชัดเจน เช่น การออกเสียงคำควบกล้ำ

4.4 จุดมุ่งหมายของการใช้เพลงประกอบการสอน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2533: 33) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการใช้เพลงประกอบการสอน ดังนี้

1. เพื่อให้เด็กได้รับความเพลิดเพลินไม่เบื่อหน่ายวิชาเรียน
2. เพื่อให้เด็กได้รับความรู้จากบทเรียนโดยไม่รู้ตัวเพราะเป็นการเรียนแบบปนเล่น
3. เด็กได้รับความรู้เกี่ยวกับการร้องรำไปด้วย เป็นการส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์
4. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมแก่เด็ก เด็กมีโอกาสเข้ากับผู้อื่นและร่วมงานกันได้ดี

ยิ่งขึ้นเกิดความสามัคคี

5. ให้เด็กเกิดความคิดริเริ่มในการแสดงท่าทางประกอบ
6. เพื่อกล่อมเกลาให้เด็กมีนิสัยอ่อนโยน ละมุนละไม

สุมนา พานิช (2531: 98) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอนเพลงไว้ดังนี้

1. เพื่อให้เด็กได้รับความเพลิดเพลิน
2. เพื่อให้เด็กได้รับความรู้จากบทเรียน
3. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน ให้แก่เด็ก
4. เพื่อให้เด็กมีความคิดริเริ่มแสดงนำประกอบบทเพลง
5. เพื่อกล่อมเกลาให้มีนิสัยอ่อนโยน ละมุนละไม
6. เพื่อปลูกฝังนิสัยและพื้นฐานทางนาฏศิลป์และดนตรีเบื้องต้นให้แก่เด็ก

เยาวพา เดชะคุปต์ (2540ข: 102) กล่าวถึงประโยชน์ของการสอนเพลงไว้ดังนี้

1. ทำให้การเรียนการสอนในเนื้อหา สนุกสนานน่าสนใจและเกิดความเพลิดเพลินใน

เรื่องที่เรียน

2. ช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพ ทำให้เคลื่อนไหวดูสง่างาม
3. ผ่อนคลายความตึงเครียดของเด็ก
4. ช่วยให้เกิดพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา
5. ฝึกความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออก เช่น เมื่อครูเรียกให้ร้องเพลงหรือทำกิจกรรม

ในชั้นเรียนบ่อยๆ จะช่วยให้เด็กกล้าแสดงออก เป็นการปลูกฝังความเชื่อมั่นในตนเอง

6. ส่งเสริมให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เช่น ครูเปิดโอกาสให้เด็กคิดท่าทางประกอบเพลงเองโดย อิสระเสรี ไม่มีข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ เพียงแต่ครูเป็นผู้แนะแนวทางให้

7. ส่งเสริมทักษะในการ เช่น นักเรียนสามารถเคาะจังหวะ หรือแสดงท่าทางให้เข้ากับ

จังหวะของเพลง

8. สร้างความสัมพันธ์และความสามัคคีในการทำกิจกรรมร่วมกันเช่น ให้นักเรียนทำกิจกรรมประกอบเพลง โดยการจับมือเข้าเป็นวงกลม จับมือกันกระโดด ฯลฯ

เพลงจะส่งเสริมให้เด็กได้รับความสนุกสนาน กล้าแสดงออกตามความคิด อารมณ์ต่าง ๆ และจินตนาการของตนเอง เป็นทางหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กได้แสดงอารมณ์ไม่ตีต่างๆ โดยไม่ต้องก้าวร้าวผู้อื่น นอกจากนี้ยังส่งเสริมความร่วมมือในหมู่คณะช่วยให้ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับเด็ก ยังมีผลต่อชีวิตเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

ดังนั้นจุดมุ่งหมายของการใช้เพลงประกอบการสอนเพื่อให้เด็กได้รับความรู้จากบทเรียน โดยไม่รู้ตัว เกิดความเพลิดเพลินไม่เบื่อ เป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางอารมณ์และสังคมแก่เด็กกลุ่ม กล่าให้เด็กมีนิสัยอ่อนโยนแต่กล้าแสดงออก รักใคร่สามัคคีในหมู่คณะเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาการทางด้านอื่น ๆ ต่อไป

4.5 หลักการใช้เพลงประกอบการสอน

เพลงมีบทบาทสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอนุบาล เพราะธรรมชาติของเด็กในระดับนี้จะมีความสนใจในการร้องเพลงหรือการเคลื่อนไหวร่างกายในลักษณะต่างๆ ให้เข้ากับจังหวะเพลง ช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพทำให้การเคลื่อนไหวดูสง่างาม ผ่อนคลายความตึงเครียด ช่วยให้เกิดพัฒนาการในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา นอกจากนี้ จะช่วยให้เด็กกล้าแสดงออก

ธวัช วันชูชาติ (2542: 138) ได้กล่าวไว้ว่า เพลงที่ใช้ประกอบการสอนภาษาไทยมีผู้แต่งไว้เป็นจำนวนมาก ครูสามารถเลือกมาใช้ประกอบการสอนทักษะต่างๆ ได้โดยสะดวกการเลือกเพลงประกอบ การสอนมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

1. เนื้อเพลงสอดคล้องกับเนื้อหาที่จะสอน
2. ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน
3. ทำนองเพลงง่าย ๆ นักเรียนเคยได้ยินอยู่เสมอ
4. เนื้อเพลงไม่สั้นหรือยาวเกินไป
5. ประเภทของเพลงควรมีเพลงหลายประเภท เช่น เพลงไทยเดิม เพลงสากลเพลงลูกทุ่ง

เพลงพื้นบ้าน ที่ครูเห็นว่าเหมาะสม

เยาวพา เดชะคุปต์ (2542ค: 94) ได้กล่าวถึงการนำเพลงไปใช้ประกอบการเรียนการสอน สามารถเลือกทำได้หลายกิจกรรม เช่น

1. ร้องเพลงให้จังหวะ – ทำท่าทางประกอบ
2. ร้องเพลงทำเสียงดัง – ค่อย ไม่มีเสียง แสดงท่าทาง
3. ร้องเพลงประสานเสียง
4. เล่นบทบาทสมมุติ

5. ทำท่าทางไม่ขยับเขยื้อน

6. เกมทำตามสั่ง

เบญจา พิมจุฬา (2537: 13) กล่าวถึงหลักการใช้เพลงส่งเสริมการสอนว่า

1. ต้องเป็นเพลงที่สอดคล้องตรงตามเนื้อหาในบทเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
2. ต้องใช้ให้เหมาะสมกับเวลา วัย และโอกาส
3. ต้องใช้ให้เหมาะสมกับขั้นตอนการเรียนรู้ของนักเรียน คือ เรียงตามลำดับจากง่าย

ไปหายาก

4.6 การแต่งเพลงประกอบการสอน

ยุพิน พิพิธกุล (2522: 234-235) เสนอแนะการแต่งเพลงประกอบการสอน ดังนี้

1. แต่งโดยเทียบเนื้อร้องและทำนองเดิมที่เขามีร้องกันอยู่แล้ว
2. การเลือกทำนองเพลงนั้นควรเลือกทำนองที่ฟังแล้วเกิดความคึกคักน่าสนุกสนาน
อยากปรบมือเข้าจังหวะ และควรเลือกจากทำนองเพลงยอดนิยมในแต่ละสมัย เพราะเป็นเพลงที่คน
ส่วนใหญ่ได้ยินได้ฟังกันอยู่เสมอ ทั้งครูและเด็กจะร้องได้ง่ายขึ้น
3. การใช้ถ้อยคำควรดูด้วยว่าตอนใดควรเป็นเสียงสั้น ตอนใดควรเป็นเสียงยาว เฉพาะ
ตอนลงท้ายที่เป็นเสียงสั้นจะทำให้ไม่ไพเราะ
4. ก่อนลงมือแต่งเพลงต้องฝึกซ้อมร้องเพลงเดิมให้คล่องเสียก่อนและศึกษาเนื้อหาที่จะ
นำมาแต่งให้ลึกซึ้ง
5. เขียนเพลงเดิมไว้แล้วแต่งเพลงเทียบเคียง โดยให้มีจำนวนพยางค์เท่ากัน หรืออาจ
มากกว่า น้อยกว่ากันก็ได้
6. ควรเป็นเพลงสั้นๆ

อำไพ สุจริตกุล (2530: 29) ได้กล่าวถึงการแต่งเพลงว่า การแต่งเพลงสำหรับเด็ก หรือแต่ง
เพลงประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ มีขั้นตอนต่อไปนี้

1. กำหนดแนวคิดให้ชัดเจน ว่าต้องการสอนอะไร
2. เรียบเรียงเป็นเนื้อเพลงคร่าวๆก่อน ด้วยถ้อยคำสั้นๆ เข้าใจง่าย
3. หาทำนองที่คุ้นหู เช่น เพลงพื้นบ้าน เพลงไทยเดิม เพลงร่ำวง เพลงโฆษณา หรือแต่ง
ขึ้นเอง
4. ลองบรรจุนเนื้อร้องลงตามทำนองและจังหวะ
5. แก้ไขปรับปรุงเนื้อร้องให้เข้าทำนองจนเป็นที่พอใจ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า หลักการนำเพลงมาใช้ในการประกอบการสอนนั้น สิ่งที่ครูต้องควร
คำนึงถึง คือ หลักสูตรและตัวเด็ก โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ต้องเลือกเพลงที่

เหมาะสมและเกิดประโยชน์กับตัวเขามากที่สุด และเพลงที่นำมาใช้ในการสอนอ่านภาษาไทยนั้นต้องเป็นเพลงที่สอดคล้องกับลักษณะของผู้เรียน ครูต้องทำความเข้าใจนักเรียนถึงความต้องการและสิ่งใดที่บกพร่องจากการเรียนรู้ ที่จำเป็นจะต้องฝึกฝนเพิ่มเติมนอกจากนี้ควรคำนึงถึงวัน เวลาและโอกาสที่จะนำเพลงมาใช้ประกอบการสอน

4.7 เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย

กมล การกุศล (2530: 1) กล่าวว่า เพลงสำหรับเด็กหมายรวมทั้งเพลงที่ผู้ใหญ่ร้อง หรือว่าให้เด็กฟัง หรือเพลงที่เด็กร้องหรือว่าเอง แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. เพลงกล่อมเด็ก คือ เพลงที่ผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นคนเลี้ยงร้องกล่อม เพื่อให้เด็กนอนหลับ ไม่กวน ไม่ร้องไห้ เนื้อหาใจความส่วนใหญ่ของเพลงกล่อมเด็กมักจะแสดงถึงความรัก ความห่วงใยของพ่อแม่ และความน่ารัก น่าเอ็นดูของเด็ก

2. เพลงเด็กร้องเล่น คือ เพลงที่เด็กร้องกันเล่น เพื่อความสนุกสนาน และเพลงล้อหรือบทล้อ ซึ่งเด็กๆ ร้องล้อเล่นกัน หรือล้อเลียนผู้อื่น

3. เพลงประกอบการเล่นของเด็ก คือ เพลงที่เด็กร้องขณะที่เล่นสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น เล่นชิงช้า หรือเล่นเกมต่างๆ ในหมู่พวกของตน รวมทั้งบทเพลงที่ใช้เมื่อจะเริ่มต้นเล่นเกมใดๆ

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2548: 61) กล่าวว่า เพลงสำหรับเด็กสามารถจำแนกได้อย่างน้อย 5 ประเภท ดังนี้

1. เพลงกล่อมเด็ก เป็นเพลงที่พ่อแม่หรือคนเลี้ยง หรือผู้ดูแลใช้ร้องกล่อมให้เด็กนอน เนื้อหาใจความจะ แสดงความรัก ความห่วงใย

2. เพลงล้อเด็ก (ในหนังสือบางเล่มเรียกเพลงปลอบเด็ก) เป็นเพลงที่เน้นเนื้อร้องในแง่การเอาใจเด็ก ใช้ล้อเด็กตอนเด็กงอแงเพื่อให้สนุกสนาน บางทีเด็กเองก็นำไปร้องเล่นเพื่อล้อกันเอง

3. เพลงประกอบการเล่นของเด็ก เป็นเพลงที่เด็กใช้ร้องประกอบการเล่น เช่นการเล่นเกมที่ต่างๆ ตัวอย่างเช่น การเล่นจ้ำจี้จะมีเพลงจ้ำจี้มะเขือเปราะ

4. เพลงประกอบท่าทาง เป็นเพลงที่มีเนื้อเพลงซุกซวน หรือจูงใจให้เด็กแสดงท่าทางประกอบ

5. เพลงสอนมโนทัศน์เป็นเพลงที่ให้เด็กร้องเพื่อการเรียนรู้มโนทัศน์จากเนื้อเพลง

กล่าวโดยสรุปได้ว่า เพลงสำหรับเด็ก หมายถึง เพลงที่ผู้ใหญ่ร้องหรือว่าให้เด็กฟัง และเพลงที่เด็กร้อง หรือว่าเอง ได้แก่ เพลงกล่อมเด็ก เพลงเด็กร้องเล่น เพลงประกอบการเล่น เพลงล้อเด็ก เพลงประกอบท่าทาง และเพลงสอนมโนทัศน์

4.8 ลักษณะของเพลงสำหรับเด็กปฐมวัย

ละออ ชูติกร และสมใจ ทิพย์ชัยเมธา (2527: 485) ได้อธิบายลักษณะของบทเพลงสำหรับเด็กไว้ว่าเป็นเพลงที่มีเนื้อร้องมุ่งหมายไปในทางการแนะนำให้รู้จักชื่อคน สัตว์ สิ่งของที่เด็กๆ ควรจะรู้จัก และประโยชน์ของสิ่งเหล่านั้น บางครั้งก็เป็นการให้ความรู้ด้านสังคมรอบตัว สุขศึกษา และเพื่อฝึกทักษะด้านภาษาและคณิตศาสตร์ บทเพลงที่จะเลือกมาสอนเด็กแต่ละครั้งสมควรเป็นบทเพลงที่มีเนื้อร้องขยายส่วนใดส่วนหนึ่งของเรื่องที่กำลังสอน

สุนา พานิช (2531: 46) ได้กล่าวถึงลักษณะของเพลงเด็กเล็กกว่า ควรมีลักษณะดังนี้

1. เนื้อเรื่องสั้นๆ ได้รับความเข้าใจ เพราะเด็กมีความสนใจสั้น จดจำอะไรยากๆ ไม่ได้และพูดประโยคยาวๆ ยังไม่คล่อง ฉะนั้นเนื้อเพลงเด็กจึงควรสั้น
2. มีถ้อยคำที่ชวนให้เด็กเกิดความสุขสนาน มีอารมณ์ขันเพราะวัยนี้ชอบความสนุกสนาน
3. ใช้คำง่ายๆ ให้เด็กเข้าใจ ไม่มีคำศัพท์ที่ยากแก่การที่เด็กจะจดจำ
4. เนื้อเรื่องเป็นเรื่องที่เด็กสนใจเด็กๆ ชอบและสนใจเกี่ยวกับตัวเอง และธรรมชาติรอบตัวสัตว์
5. ทำนองเพลงง่ายๆ ไม่ต่ำหรือสูงเกินไป หรือเสียงกึ่งๆ ซึ่งจะช่วยให้เด็กร้องยาก ควรใช้ทำนองที่ใกล้เคียงกับเสียงพูดของเด็ก มีความหมายดีและให้ความรู้สึกแก่เด็ก เพื่อเป็นการสอดแทรกและปลูกฝังคตินิยม และลักษณะนิสัยที่ดีต่างๆ

เสรีภูมิ พิศาลวัชรินทร์ (2533: 51) กล่าวว่า เพลงสำหรับเด็ก ควรมีลักษณะดังนี้

1. เนื้อเรื่องสั้นๆ ได้รับความเข้าใจ มีตั้งแต่ 2 – 6 บรรทัด
2. มีถ้อยคำที่ชวนให้สนุกสนาน และเกิดอารมณ์ขัน
3. ใช้คำซ้ำๆ
4. เนื้อเรื่องเป็นเรื่องที่เด็กสนใจ เช่น เรื่องเกี่ยวกับตนเอง เกี่ยวกับสัตว์ยานยนต์และธรรมชาติแวดล้อมรอบตัวเด็ก เป็นต้น
5. ทำนองเพลงง่าย ใช้เสียงที่ใกล้เคียงเสียงพูด
6. จังหวะชัดเจน
7. มีความหมายดีเพื่อยกระดับจิตใจ และช่วยในการปลูกฝังเสริมสร้างคุณธรรม และลักษณะนิสัยที่ดีงาม
8. ให้ความรู้แก่เด็ก เพลงควรสอดแทรกความรู้ต่างๆ ให้กับเด็ก เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่เด็กมากที่สุด

สุทธาทิพ มีชุนีก (2533: 46) ได้แสดงความเห็นว่า บทเพลงนั้นต้องประกอบด้วย เนื้อเพลงที่มีถ้อยคำชัดเจน ถูกต้องตามแบบฉบับของฉันทลักษณ์ เหมาะสมสอดคล้องกับทำนองจนสามารถใช้ จังหวะเข้าจับได้สม่ำเสมอโดยตลอด

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2536: 5) ได้กล่าวถึง ลักษณะเพลงที่เหมาะสมสำหรับเด็กไว้ดังนี้

1. มีเนื้อร้องง่ายๆ ใช้คำง่ายๆ เพื่อให้เด็กฟังแล้วเข้าใจเนื้อร้องได้
2. เนื้อเพลงสั้นพอสมควร หากเป็นเนื้อเพลงยาวๆ ควรเป็นเนื้อร้องที่ครูร้องให้เด็กฟังแล้วให้เด็กเข้าใจความหมายในเนื้อเพลงก็พอ และ ควรเป็นเรื่องเกี่ยวกับ ความรู้สำหรับเด็กมีการ สอดแทรกคุณธรรม

3. มีทำนอง และระดับเสียงไม่สูงหรือต่ำจนเกินไป ทำนองไม่เร็วหรือช้ามากเกินไป

4. สามารถแสดงท่าทางประกอบได้ง่าย

นิตยา ประพฤติกิจ (2536: 146) กล่าวถึงเพลงสำหรับเด็กไว้ดังนี้

1. ควรมีเนื้อหาที่เด็กๆทั่วไปชอบ เช่น ชื่อของตัวเอง สิ่งที่ทำตัวเองทำได้วันหยุด วันเกิด ธรรมชาติ อวกาศ ความสนุกสนาน เรื่องไร้สาระเพื่อฝัน ความรู้สึก กิจกรรมที่ทำที่บ้าน ครอบครัว สัตว์ เลี้ยง ส่วนต่างๆของร่างกาย และความสามารถของเด็กเอง

2. ควรเป็นเพลงสั้นๆ และมีระดับเสียงสูง ต่ำ ไม่เกิน 5 ระดับ เด็กมักชอบเพลงแบบถามตอบเพลงพื้นเมือง เพลงเกี่ยวกับความรักชาติและที่สำคัญก็คือ เพลงมีไว้สำหรับร้อง มิได้มีไว้อธิบาย

สุกรี เจริญสุข (2541: 24-26) ได้กล่าวถึงเพลงที่ดีสำหรับเด็กไว้ดังนี้

1. มีองค์ประกอบของเพลงที่ดีมีเสียงดีจังหวะดีทำนอง เนื้อร้องที่ดี
2. มีความไพเราะและร่าเริงแจ่มใส จังหวะสนุกสนานเร้าใจ มีคุณภาพของเครื่องดนตรีที่ดีมีการประสานเสียงที่ละเอียด และนำเอาธรรมชาติที่อยู่ใกล้ตัวเด็กมาใช้ประโยชน์เช่น เสียงของสัตว์ ที่เด็กคุ้นเคย

3. เป็นเพลงที่มีความสดใสร่าเริงใจ (fresh and sincere) เพื่อเพลงจะได้เข้าไปรักษาความจริงและเสริมสร้างสิ่งที่เด็กมีอยู่แล้วในตัวให้มั่นคงและมั่นใจขึ้น ซึ่งจะมีทำนองหลักโดดเด่น

4. มีเสียงประสานดี (Harmony) มีความกลมกลืน มีความคล้องจอง เกิดความไพเราะ
เยาวพา เดชะคุปต์ (2542: 87) ได้กล่าวถึงลักษณะของเพลงสำหรับเด็กว่า ควรเป็นเพลงง่ายๆ สั้นๆ และมีการซ้ำ ซึ่งครูอาจแต่งเพลงขึ้นมาเองก็ได้

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2548: 63) กล่าวถึงลักษณะของเพลงเด็กที่ดีจะต้องประกอบด้วย

1. เนื้อร้องเป็นเนื้อหาที่สั้น ง่าย และเป็นสาระรอบตัวเด็ก
2. คำร้องเป็นถ้อยคำที่ง่าย และให้ความสนุก

3. ทำนองไม่สูงหรือต่ำเกินไปเพื่อให้ง่ายแก่การร้องของเด็ก
4. จังหวะชัดเจน
5. ให้ความรู้กับเด็ก
6. ปลุกฝัง สร้างคุณธรรมและเจตคติที่ดี

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ลักษณะของเพลงสำหรับเด็กนั้น ควรเป็นเพลงที่มีจังหวะ ทำนองที่ดี สนุกสนานเข้าใจมีเนื้อร้องสั้น ง่าย ได้ใจความ มีความหมายดี ใช้คำซ้ำๆ และเนื้อหาควรเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวเด็ก เช่น เรื่องเกี่ยวกับชื่อ กิจกรรมที่เด็กทำ เทศกาล ส่วนต่างๆ ของร่างกาย ครอบครัวยุคสมัยสิ่งแวดล้อม เรื่องเกี่ยวกับความรู้สึก และจินตนาการอันกว้างไกลของเด็ก หรือคติสอนใจ ที่ให้ความรู้ความเข้าใจอันก่อให้เกิดประโยชน์ต่อเด็กเป็นอย่างมาก

4.9 เพลงและการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กปฐมวัย

การส่งเสริมพัฒนาการเด็กโดยการขับเพลง เป็นวิธีที่ได้ผลดีที่สุดวิธีหนึ่ง เนื่องจากเด็กเป็นผู้ชอบเพลงอยู่แล้วโดยธรรมชาติ ชอบกระโดดโลดเต้นไปตามจังหวะ หากเราสามารถนำเพลงมาประกอบการสอนโดยให้เด็กมีโอกาสได้ร้องเล่นหรือได้ฟัง เด็กก็จะเกิดความสุขสนุกสนาน ได้พักผ่อนจิตใจ ได้เปลี่ยนอิริยาบถ ได้ความรู้ เกิดความซาบซึ้งในความไพเราะของดนตรี เพลงดีๆ ที่มีความหมายดีๆ ก็มีคุณค่า ช่วยพัฒนาในด้านสังคมของเด็ก และเด็กจะเกิดเจตคติที่ดีต่อเรื่องราวต่างๆ ที่บรรจุไว้ในเพลง โดยไม่ต้องบังคับแต่อย่างใด เสียงเพลงจึงมีบทบาทสำคัญต่อพัฒนาการของเด็ก ทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และที่สำคัญก็คือ เสียงเพลงช่วยให้การเรียนรู้ภาษาของเด็กเจริญอย่างรวดเร็ว (เบญญา แสงมลิ, เรื่องอุไร กุศลาสัย และล้วน ควันธรรม. 2516: 15)

ในพุทธศตวรรษที่ 25 – 24 นักการศึกษาคนสำคัญอย่างเช่น เพรอเบล ซึ่งได้รับการขนานนามว่าเป็นบิดาของการอนุบาลศึกษาในปัจจุบัน ได้เล็งเห็นคุณค่าของเพลงและดนตรี เพราะเชื่อว่า เพลงและดนตรีช่วยให้เด็กเจริญเติบโต และส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมไปพร้อมกัน ท่านได้ศึกษาเด็กอย่างใกล้ชิด และได้ทดลองสอนเด็กเล็กโดยใช้การเล่นและการร้องเพลงเป็นเครื่องมือในการสอน ซึ่งทำให้ได้แนวคิดที่น่าสนใจว่าการเล่นและการใช้เพลงมีความสำคัญต่อเด็กเล็ก สามารถที่จะช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กอีกด้านหนึ่งด้วย จากเหตุผลนี้ท่านได้มีส่วนในการสนับสนุนให้เพลงเข้ามามีบทบาทในการศึกษาปฐมวัย (โกวิท ชันธศิริ. 2520ข : 9) นักการศึกษาอนุบาลต่อๆ มาต่างก็ได้พยายามที่จะนำเพลงเข้ามาสอดแทรกไว้ในการเรียนการสอนของเด็กเนื่องจากได้เล็งเห็นแล้วว่า วิธีการที่ดีที่สุดที่จะทำให้การเรียนการสอนเด็กได้ผลดี คือ การนำสิ่งที่เด็กชอบ ที่เด็กพอใจมาเป็นสื่อเร้าและสิ่งที่เด็กชอบและพอใจมากที่สุดอย่างหนึ่งก็คือเพลง (ละออ ชูติกร. 2537:21)

เจมส์ แรท (นันทิรัตน์ คมขำ. 2539:16 – 20; อ้างอิงจาก วิรัช ชูสูงเนิน. 2525) ได้กล่าวว่า ครูกับเด็กจะเกี่ยวข้องกันตามความเหมาะสมกับวัย การสอนต้องเป็นไปตาม พัฒนาการ และ

ความสามารถของเด็กในด้านการเรียนการสอนนั้นยังไม่พอ ครูจะต้องเข้าใจถึงอุปนิสัยของเด็ก ใช้หลักจิตวิทยาแต่ละคนนอกจากนี้ นักการศึกษาบางท่าน เช่น เบญจา แสงมลิ เรื่องอุไร กุศลาสัย และฉนวนควันธรรม (2511: 15) ได้ให้ความเห็นว่า วิธีหนึ่งที่ได้ผลดีที่สุดในการอบรมเด็ก คือการใช้บทเพลง เนื่องจากเด็กเป็นผู้ที่ชอบเพลงอยู่แล้วโดยธรรมชาติ ชอบกระโดดโลดเต้น หากเราสามารถจัดเพลงและการเล่นประกอบเพลงมาเปลี่ยนอิริยาบถให้เด็กได้ร้องได้เล่น เด็กก็จะเกิดความสุขสนทนได้พักผ่อนจิตใจไปตามจังหวะเพลงและได้ความรู้ ความซาบซึ้ง ในความไพเราะของดนตรี และเกิดทัศนคติที่ดีต่อเรื่องราวต่างๆ ที่บรรจุไว้ในบทเพลง โดยไม่ต้องบังคับแต่อย่างใด

กล่าวโดยสรุปได้ว่า เพลงและการส่งเสริมพัฒนาการเด็ก เป็นวิธีการที่ดีที่สุดที่จะทำให้การเรียนการสอนของเด็กได้ผลดี การนำสิ่งที่เด็กชอบและพอใจมาเป็นสื่อเข้าคือการใช้บทเพลง เพราะธรรมชาติของเด็กเป็นผู้ชอบดนตรีและเสียงเพลงอยู่แล้วหากเราใช้เพลงมาเป็นสื่อในการมาเปลี่ยนอิริยาบถให้เด็กร้องเพลงและได้เต้น เด็กจะเกิดความสุขสนทนได้พักผ่อนจิตใจและเกิดทัศนคติที่ดีต่อเนื้อหาของบทเพลง ทำให้เด็กเกิดความเข้าใจและจดจำเรื่องราวต่างๆ ได้จากบทเพลง เพลงยังช่วยพัฒนาทักษะด้านภาษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคม เด็กจะได้รับการซึมซับโดยไม่รู้ตัว

4.10 ตัวอย่างเพลงสำหรับเด็กปฐมวัย

เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย เป็นเพลงที่มีเนื้อร้องเพลงที่สื่อความหมายเป็นรูปธรรมให้เด็กเข้าใจง่าย เด็กจะได้รับการซึมซับโดยไม่รู้ตัวเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวเด็ก ซึ่งเนื้อเพลง และทำนองเพลง สนุกสนานเหมาะสำหรับเด็กปฐมวัยจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวที่เหมาะสมกับวัย และมีเนื้อหาสอดคล้องกับหลักสูตร ปฐมวัยเด็กเข้าใจง่าย ดังนี้

เพลงสวัสดี

สวัสดี สวัสดี สวัสดี วันนี้ เรามาพบกัน
เธอ และ ฉัน พบกันสวัสดี

เพลงเปิด

ก๊าบ ก๊าบ ก๊าบ เปิดอาบน้ําในคลอง
ตาก็จ้องแลมอง เพราะในคลองมีหอย ปู ปลา
(ซ้ำ 3 รอบ)

เพลงช้าง

ช้าง ช้าง ช้าง ช้าง ช้าง น้องเคยเห็นช้างหรือเปล่า
ช้างมันตัวโตไม่เบา จมูกยาวๆ เรียกว่างวง
สองเขี้ยวโค้งงอ เรียกว่างา มีหู มีตา หางยาว

เพลงควาย

ควาย ควาย ควาย เราเห็นควายตัวอยู่ในทุ่งนา
อาหารของควาย คือ หญ้า อาหารของควาย คือ หญ้า
เอาไถไถนา ปลูกข้าว ให้เรากิน

เพลงคนแจวเรือ

เราเป็นคนแจวเรือ แจวเรือวันยังค่ำ
หลังขอหลังแข็ง ลั่นแรงเหนื่อย
อ่อนแรงต้องร้องเพลง ยาฮู ยาฮูเฮ ยาฮู ยาฮูเฮ

เพลงจับปูดำ

จะจับปูดำ ขยำปูนา จะจับปูม้า ดันไปควำปูทะเล
สนุกจริง เอย แล้วเลยนอนเปล ชะโหละเห่ นอนเปลหลับไป

เพลงนิ้วโป้งอยู่ไหน

นิ้วโป้งอยู่ไหน นิ้วโป้งอยู่ไหน
อยู่นี่จ๊ะ อยู่นี่จ๊ะ
สุขสบายดีหรือไร สุขสบายทั้งกายและใจ
ลาก่อนนะ สวัสดี
(นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาง นิ้วก้อย)

เพลงโรงเรียน

โรงเรียนคือบ้านของเรา เดินเบาๆ อย่าวิ่งตึงตัง
คุยกันอย่าให้เสียงดัง ฟังครูสอน ครูสั่ง จำไว้นะเธอ อย่าลืมๆ
(นางรัชนี สาระพันธุ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 1)

4.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลงสำหรับเด็กปฐมวัย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทเพลงพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่จะใช้เพลงเพื่อการพัฒนาเด็กแต่มีบางงานวิจัยที่ศึกษาผลของดนตรีเป็นส่วนหนึ่งด้วย

ฉัตรชุตตา เรียงปริษา (2537: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้เสียงดนตรีในการส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัย โดนการจัดกิจกรรมในบรรยากาศที่มีเสียงดนตรี

ประกอบกับการจัดกิจกรรมแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่า พัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมในบรรยากาศที่มีเสียงดนตรีประกอบสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ฐปทอง ศรีทองท่วม (2538: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะโดยใช้กิจกรรมทักษะดนตรีของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนอนุบาลหนองคาย จำนวน 30 คน ผลพบว่า ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .01

นงเยาว์ คลินิกคลาย (2543: บทคัดย่อ) ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 โรงเรียนบ้านห้วยโป่ง-ไผ่ขวาง จังหวัดเพชรบูรณ์ ผลการทดลองเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติมีความสามารถด้านการฟังและการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .01

ปราณี คำแหง (2547: บทคัดย่อ) การศึกษาความสามารถในการเข้าใจภาษาของเด็กกลุ่มดาวน้ออายุ 3-5 ปี โดยใช้เพลงประกอบจังหวะของนักเรียนในศูนย์การศึกษาพิเศษ สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก ผลการวิจัยพบว่า เด็กกลุ่มดาวน้ออายุ 3-5 ปีที่ได้รับการสอนโดยใช้เพลงประกอบจังหวะมีความเข้าใจภาษาก่อนและหลังการทดลองมีความแตกต่างกัน

กรรณานุช เกษมสันต์ ณ อยุธยา (2548: บทคัดย่อ) การศึกษาการวิเคราะห์เนื้อหาความรู้ที่ปรากฏในเพลงสำหรับการสอนเด็กปฐมวัยเกี่ยวกับข้อความรู้ที่ปรากฏในเพลงและสื่อมโนทัศน์ของเพลงด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคม ภาษาและสร้างเสริมลักษณะนิสัย ผลการศึกษาพบว่า ปริมาณข้อความรู้ที่ปรากฏในเพลงด้านเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็กมีจำนวนมากที่สุดร้อยละ 54.80 รองลงมาเป็นด้านธรรมชาติรอบตัว ร้อยละ 39.73 ด้านเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก มีจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 8.67 และสื่อมโนทัศน์ของเพลง ด้านภาษามีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 93.61 รองลงมา เป็นด้านวิทยาศาสตร์ ร้อยละ 52.51 ด้านคณิตศาสตร์ มีจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 23.29 เนื้อหาของวิชาทำให้ผู้เรียนจดจำเรื่องราวของบทเรียนได้รวดเร็วและง่ายนักเรียนจะเกิดความสนุกสนานไม่เบื่อหน่าย ทั้งยังช่วยให้บทเรียนนั้นมีกิจกรรมอีกด้วยและในการส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนมีความสำคัญและจำเป็นมาก การร้องการรำก็มีบทบาทที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม แต่การสอนร้องรำก็ควรให้สัมพันธ์กับวิชาการอื่นๆ ด้วย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า เพลงมีอิทธิพลต่อชีวิตเป็นอย่างยิ่ง ทำให้ผู้เรียนจดจำเรื่องราวของบทเรียนได้ข้อความรู้ที่ปรากฏในเพลงด้านเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็กรวดเร็วและง่าย ผู้เรียนจะเกิด

ความคิดสร้างสรรค์ ความสนุกสนาน ทุกวงการอาศัยเพลงเป็นสื่อกลางเพื่อนำไปสู่เป้าประสงค์ในทางการศึกษาก็เช่นเดียวกันการนำเพลงใช้ประกอบการสอนเด็กให้นำเข้าสู่บทเรียนในการสอน เด็กความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบหรือสรุปจะช่วยให้เด็กมีความสนุกสนานและมีความสุขในการเรียน

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กปฐมวัย

5.1 สารการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2547ก: 30-34) ได้กำหนดสาระที่ควรเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยขึ้นเพื่อใช้เป็นสื่อกลางในการจัดกิจกรรมให้กับเด็ก เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาซึ่งจำเป็นต่อการพัฒนาเด็กให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งนี้สาระการเรียนรู้ประกอบด้วย องค์ความรู้ทักษะหรือกระบวนการและคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม ความรู้สำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี จะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับตัวเด็ก เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก ธรรมชาติรอบตัว และสิ่งต่างๆ รอบตัวเด็ก ดังนี้

1. เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก เด็กควรรู้จักชื่อ นามสกุล รูปร่าง หน้าตา รู้จักอวัยวะต่างๆ วิธีระมัดระวังร่างกายให้สะอาด ปลอดภัย เรียนรู้ที่จะเล่น และทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเองคนเดียวหรือกับผู้อื่น ตลอดจนเรียนรู้ที่จะแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และแสดงมารยาทที่ดี

2. เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก เด็กควรมีโอกาสรู้จักและรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัว สถานศึกษา ชุมชน รวมทั้งบุคคลต่างๆ ที่เด็กต้องเกี่ยวข้อง หรือมีโอกาสใกล้ชิดและมีปฏิสัมพันธ์ในชีวิตประจำวัน

3. ธรรมชาติรอบตัว เด็กควรรู้จักสิ่งมีชีวิต สิ่งไม่มีชีวิต รวมทั้งความเปลี่ยนแปลงของโลกที่แวดล้อมเด็กตามธรรมชาติ เช่น ฤดูกาล กลางวัน กลางคืน ฯลฯ

4. สิ่งต่างๆรอบตัวเด็ก เด็กควรรู้จักสี ขนาด รูปร่าง รูปทรง น้ำหนักผิวสัมผัสของสิ่งต่างๆ รอบตัว สิ่งของเครื่องใช้ ยานพาหนะ และการสื่อสารต่างๆ ที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ได้กำหนดสาระที่ควรเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยขึ้น เพื่อใช้เป็นสื่อกลางในการจัดกิจกรรมให้กับเด็ก เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ซึ่งจะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับตัวเด็ก เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก ธรรมชาติรอบตัวและสิ่งต่างๆ รอบตัวเด็ก

5.2 ความหมายของสิ่งแวดล้อม

ราตรี ภาว (2538: 9) ให้ความหมายของสิ่งแวดล้อมว่า หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวมนุษย์ ทั้งที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติและสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2539: 9) ให้ความหมายของสิ่งแวดล้อมว่า หมายถึง สิ่งต่างๆ ทั้งที่เป็นสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต เกิดขึ้นโดยธรรมชาติหรือมนุษย์สร้างขึ้น ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมมีประโยชน์หรือไม่มีประโยชน์ต่อมนุษย์ก็ได้

วินัย วีระวัฒนานนท์ (2537: ภาคผนวก) ได้ให้ความหมายของสิ่งแวดล้อมไว้ว่า สิ่งแวดล้อม คือ สิ่งที่อยู่รอบสิ่งมีชีวิต โดยเฉพาะรวมทั้งสิ่งแวดล้อมทางกายภาพและทางสังคม ซึ่งเป็นปัจจัยในการดำรงชีวิตของมนุษย์และเป็นปัจจัยในการกำหนดวิธีการใช้ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

เสริมสุข ปักกัตตัง (2535: 25) ให้ความหมายของสิ่งแวดล้อมว่า สิ่งแวดล้อม หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวมนุษย์ ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม มีอิทธิพลเกี่ยวข้องถึงกัน เป็นปัจจัยในการเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ผลกระทบจากปัจจัยหนึ่งจะมีส่วนเสริมสร้างและทำลายอีกส่วนหนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ทรงกลด ประพิตรภา (2532: 31) ให้ความหมายของสิ่งแวดล้อมไว้ว่า สิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งที่อยู่รอบตัวเราไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือมนุษย์สร้างขึ้นทั้งเป็นสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมมีอิทธิพลเกี่ยวข้องถึงกัน เป็นปัจจัยในการเกื้อหนุนและก่อให้เกิด ผลกระทบซึ่งกันและกัน ตลอดจนมีผลเกี่ยวข้องกับตัวเราไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม

5.3 ความสำคัญของสิ่งแวดล้อม

สิ่งแวดล้อม คือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวมนุษย์ ทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม มีอิทธิพลเกี่ยวข้องถึงกัน เป็นปัจจัยในการเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ผลกระทบจากปัจจัยหนึ่งจะมีส่วนเสริมสร้างและทำลายอีกส่วนหนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งแวดล้อมเป็นวงจรและวัฏจักรที่เกี่ยวข้องกันไปทั้งระบบ เมื่อสิ่งแวดล้อมหนึ่งเป็นพิษภัยย่อมเกิดปัญหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมอื่นด้วย (รวิวรรณ ชินะตระกูล. 2540: 13) ดังนั้นมนุษย์จึงมีความจำเป็นต้องเข้าใจและเรียนรู้ระบบความสมดุลทางธรรมชาติเพราะผลของการกระทำหนึ่งย่อมส่งผลต่อสิ่งต่างๆทั้งระบบและย้อนมาส่งผลกระทบต่อมนุษย์ผู้กระทำเอง

สิ่งแวดล้อมในแง่ความสำคัญของการพัฒนาการเจริญเติบโตของเด็กปฐมวัยหรือต่อมนุษย์ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงเด็กปฐมวัยซึ่งอยู่ในช่วงที่กำลังพัฒนาอย่างรวดเร็วทุกๆด้านโดยมีโครงสร้างทางร่างกายซึ่งเป็นสิ่งที่ได้รับการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์เป็นปัจจัยเริ่มต้นของการพัฒนาเมื่อมีสิ่งแวดล้อม

ภายนอกมากระทบร่างกายทำให้เกิดการตอบสนอง ซึ่งการจัดสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจะช่วยกระตุ้นให้ร่างกายและสติปัญญาสร้างประสบการณ์ขึ้นสร้างความสนใจแปลกใหม่จากสิ่งหนึ่งไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นฐานสำหรับการพัฒนาการทุกๆ ด้านในลำดับต่อไป (นิคม ทาแดง. 2539: 9)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า สิ่งแวดล้อมมีความสำคัญต่อมนุษย์ตั้งแต่แรกเกิดจนถึงตลอดชีวิต เป็นสิ่งที่เราหลีกเลี่ยงไม่ได้ มีความเกี่ยวข้องกับมนุษย์ ทั้งเรื่องที่ดีและไม่ดี หากมีการรักษาสภาพแวดล้อมจะมีผลต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์เอง แต่หากมนุษย์ทำลายสภาพแวดล้อมให้เสื่อมโทรม ณ ที่ใดก็ตามก็ส่งผลเป็นลักษณะลูกโซ่ไปยังที่อื่นด้วยทั้งทางตรงและทางอ้อม

5.4 ประเภทของสิ่งแวดล้อม

สิ่งแวดล้อมนั้นสามารถแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้ 2 ประเภท ดังนี้
(จาดรี ภาวรา. 2538: 11 – 12)

1. สิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ (Natural Environment) อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1.1 สิ่งมีชีวิต (Biotic Environment) เช่น พืชหรือป่าไม้ สัตว์และมนุษย์ เป็นต้น

1.2 สิ่งที่ไม่มีชีวิต (Abiotic Environment) เช่น ดิน น้ำ อากาศ คาร์บอน เมฆ เสียง เป็นต้น

2. สิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้น (Man – made Environment) เช่น บ้าน ถนน สะพาน โต๊ะ เก้าอี้ วัตถุมีพิษ เสียง อารมณ์ วัฒนธรรม ประเพณี ศาสนา การศึกษา ฯลฯ ซึ่งสิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้น อาจแยกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ (Physical Environment) เป็นสิ่งมนุษย์สร้างขึ้นและสามารถมองเห็นได้ เช่น ถนน บ้านเรือน เมือง สะพาน รถ เครื่องบิน เรือ วัด สิ่งก่อสร้างหรือสถาปัตยกรรม เป็นต้น

2.2 สิ่งแวดล้อมทางสังคม (Social Environment) อาจสร้างขึ้นโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ หรือสร้างเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของการอยู่ร่วมกัน เช่น วัฒนธรรม ประเพณี ศาสนากฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ กฎเกณฑ์ รวมไปถึง การทะเลาะวิวาท การส่งเสียงคำทอ พฤติกรรมของมนุษย์ เป็นต้น

สิ่งแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติหรือมนุษย์สร้างขึ้นล้วนมีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับมนุษย์เป็นอันมากเช่น มนุษย์ที่มีชีวิตอาศัยอยู่ภายใต้สภาพภูมิอากาศ ศาสนา วัฒนธรรม ระบบเศรษฐกิจการเมืองที่ต่างกันย่อมจะมีอุปนิสัย แนวคิดแบบแผนในการดำเนินชีวิตต่างกัน ล้วนเป็นผลสืบเนื่องมาจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมดังกล่าวทั้งสิ้นอย่างไรก็ตามเชื่อว่า สิ่งแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์เราฝ่ายเดียวในโลกของเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่มนุษย์

สร้างขึ้นมีอิทธิพลทำให้สิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกัน จะเห็นว่าที่ใดที่มนุษย์เข้าไปถึงสิ่งแวดล้อม ที่นั่นจะถูกตัดแปลงแก้ไขไปด้วยเสมอ บางครั้งการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ กลับกลายเป็นผลร้ายทำลายตัวมนุษย์เอง ทั้งนี้เนื่องจากสิ่งแวดล้อมกับมนุษย์นั้นมีความสัมพันธ์กัน อย่างใกล้ชิด การกระทำใดๆ ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมย่อมมีผลตอบสนองต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ด้วยเสมอ ดังนั้นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นที่มนุษย์ไม่ควรมองข้าม

5.5 ธรรมชาติรอบตัวเด็กปฐมวัย

กระทรวงศึกษาธิการให้แนวทางในการเรียนรู้ธรรมชาติรอบตัวของเด็กปฐมวัย (กระทรวงศึกษาธิการ. 2547ข: 25-26) ว่าเด็กควรจะได้รู้จักสิ่งมีชีวิตที่เป็นต้นไม้ ดอกไม้ สัตว์รวมทั้ง ความเปลี่ยนแปลงของโลกที่แวดล้อมตามธรรมชาติ เช่น ฤดูกาล กลางวัน กลางคืน ฯลฯ แนวคิดที่ควรให้เกิดหลังจากเด็กเรียนรู้ธรรมชาติรอบตัว มีดังนี้

1. ธรรมชาติรอบตัวฉันมีทั้งสิ่งมีชีวิตและสิ่งไม่มีชีวิต สิ่งมีชีวิตต้องการอากาศ แสงแดด น้ำและอาหารเพื่อเจริญเติบโต สิ่งมีชีวิตสามารถปรับตัวให้เข้ากับลักษณะอากาศ ฤดูกาล และยังต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน สำหรับสิ่งไม่มีชีวิต เช่น น้ำ หิน ดิน ททราย ฯลฯ มีรูปร่าง สี ประโยชน์ และโทษ ต่างกันลักษณะอากาศรอบตัวแต่ละวันอาจเหมือนหรือแตกต่างกันได้ บางครั้งฉันทาย

2. ลักษณะอากาศได้จากสิ่งต่างๆ รอบตัว เช่น เมฆ ท้องฟ้า ลม ฯลฯ ในเวลากลางวัน เป็นช่วงเวลาที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนดวงอาทิตย์ตก คนส่วนใหญ่จะตื่นและทำงาน ส่วนฉันไปโรงเรียนหรือเล่น เวลากลางคืนเป็นช่วงเวลาที่ดวงอาทิตย์ตกจนดวงอาทิตย์ขึ้น ฉันและคนส่วนใหญ่จะนอนพักผ่อนตอนกลางคืน

3. สิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติรอบตัวฉัน เช่น ต้นไม้ สัตว์ น้ำ ดิน หิน ททราย อากาศ ฯลฯ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตต้องได้รับการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้นรอบๆ ตัวฉัน เช่น บ้านอยู่อาศัย ถนนหนทาง สวนสาธารณะ สถานที่ต่างๆ ฯลฯ เป็นสิ่งที่ใช้ประโยชน์ร่วมกัน ทุกคนรวมทั้งฉัน ช่วยกันอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและรักษาธรรมชาติสมบัติโดยไม่ทำลายและบำรุงรักษาให้ดีขึ้นได้

5.6 สิ่งต่างๆ รอบตัวเด็กปฐมวัย

กระทรวงศึกษาธิการให้แนวทางในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัวของเด็กปฐมวัย (กระทรวงศึกษาธิการ. 2547ข: 26-27) ว่าเด็กควรจะได้รู้จักสิ่งของเครื่องใช้ ยานพาหนะและการสื่อสารต่างๆ ที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันของเด็ก ทั้งนี้เมื่อเด็กมีโอกาสเรียนรู้แล้วเด็กควรเกิดแนวคิดดังนี้

1. สิ่งต่างๆ รอบตัวฉันส่วนใหญ่มีสี ยกเว้นกระจกใส พลาสติกใส น้ำบริสุทธิ์ อากาศบริสุทธิ์ ฉันเห็นสีต่างๆ ด้วยตา แสงสว่างช่วยให้ฉันมองเห็นสี สีมีอยู่ทุกหนทุกแห่งที่ฉันสามารถเห็นตามดอกไม้ เสื้อผ้า อาหาร รถยนต์ และอื่นๆ สีที่ฉันเห็นมีชื่อเรียกต่างๆ กัน เช่น แดง เหลืองน้ำเงิน ฯลฯ

สีแต่ละสีทำให้เกิดความรู้สึกต่างกัน สีบางสีสามารถใช้เป็นสัญญาณ หรือสัญลักษณ์สื่อสารกันได้สิ่งต่างๆ รอบตัวฉันมีชื่อ ลักษณะต่างๆ กัน สามารถแบ่งตามประเภท ชนิด ขนาด สี รูปร่าง พื้นผิว วัสดุ รูปเรขาคณิต ฯลฯ

2. การนับสิ่งต่างๆ ทำให้ฉันรู้จำนวนสิ่งของ และจำนวนนับนั้นเพิ่มหรือลดได้ ฉันเปรียบเทียบสิ่งของต่างๆ ตามขนาด จำนวน น้ำหนัก และจัดเรียงลำดับสิ่งของต่างๆ ตามขนาด ตำแหน่ง ลักษณะที่ตั้งได้

3. คนเราใช้ตัวเลขในชีวิตประจำวัน เช่น เงิน โทรศัพท์ บ้านเลขที่ ฯลฯ ฉันรวบรวมข้อมูลง่ายๆ นำมาถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้โดยนำเสนอด้วยรูปภาพ แผนภูมิ แผนผัง แผนที่ ฯลฯ

4. สิ่งที่ช่วยฉันในการชั่ง ตวง วัด มีหลายอย่าง เช่น เครื่องชั่ง ไม้บรรทัด สายวัด ถ้วย ตวง ช้อนตวง เข็มนาฬิกา สิ่งของอื่นๆ บางอย่างฉันอาจใช้การคาดคะเนหรือกะประมาณ

5. เครื่องมือเครื่องใช้มีหลายชนิดและหลายประเภท เช่น เครื่องใช้ในการทำสวน การก่อสร้างเครื่องใช้ภายในบ้าน ฯลฯ คนเราใช้เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ช่วยอำนวยความสะดวกในการทำงาน แต่ขณะเดียวกันต้องระมัดระวังในเวลาใช้เพราะอาจเกิดอันตรายและเกิดความเสียหายได้ถ้าใช้ผิดวิธีหรือใช้ผิดประเภท เมื่อใช้แล้วควรทำความสะอาด และเก็บเข้าที่ให้เรียบร้อย

6. ฉันเดินทางจากที่หนึ่งไปยังที่หนึ่งได้ด้วยการเดินหรือใช้ยานพาหนะ พาหนะบางอย่างที่ฉันเห็นเคลื่อนที่ได้โดยการใช้เครื่องยนต์ ลม ไฟฟ้า หรือคนเป็นผู้ทำให้เคลื่อนที่ คนเราเดินทางหรือขนส่งได้ทั้งทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ พาหนะที่ใช้เดินทาง เช่น รถยนต์ รถเมล์ รถไฟ เครื่องบินเรือ ฯลฯ ผู้ขับขี่ยะต้องได้รับใบอนุญาตขับขี่ยุติและทำตามกฎจราจรเพื่อความปลอดภัยของทุกคน และฉันต้องเดินบนทางเท้า ข้ามถนนตรงทางม้าลาย สะพานลอย หรือตรงที่มีสัญญาณไฟ เพื่อความปลอดภัยและต้องระมัดระวังเวลาข้าม

7. ฉันติดต่อสื่อสารกับบุคคลต่างๆ ได้หลายวิธี เช่น โดยการไปมาหาสู่ โทรศัพท์ โทรเลข จดหมาย จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ฯลฯ และฉันทราบข่าวความเคลื่อนไหวต่างๆ รอบตัวด้วยการสนทนา ฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ และอ่านหนังสือ หนังสือเป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้ ความคิดความรู้สึกไปยังผู้อ่าน ถ้าฉันชอบอ่านหนังสือ ฉันก็จะมีความรู้ ความคิดมากขึ้น ฉันใช้ภาษาทั้งฟังพูด อ่าน เขียน เพื่อการสื่อความหมายในชีวิตประจำวัน

5.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กปฐมวัย

รินเดอร์ และคนอื่นๆ (Rynders and others. 1990) ได้ทำการจัดกิจกรรมเข้าค่ายแก่เด็กที่มีความสามารถพิเศษจำนวน 3 คน และเด็กที่มีความบกพร่องจำนวน 5 คน เป็นเวลา 2 สัปดาห์ทำให้เด็กเกิดทักษะในการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมและเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความบกพร่องเกิดการปฏิสัมพันธ์กับสังคมและพัฒนาทักษะทางสังคมมากขึ้น

เสาวนีย์ จันทรที (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากธรรมชาติตามรูปแบบจิตปัญญาที่มีต่อการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัยให้กับเด็กปฐมวัย อายุระหว่าง 5-6 ปี ผลการศึกษาพบว่า

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากธรรมชาติตามรูปแบบจิตปัญญา หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในระดับดีมาก และมีการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากธรรมชาติตามรูปแบบจิตปัญญา หลังการทดลองมีการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้านการอนุรักษ์ต้นไม้และการอนุรักษ์น้ำสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีการรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้านการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สุวรรณีย์ สืบสุภาพ (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เรื่อง สิ่งต่างๆ รอบตัวเด็กสำหรับเด็กปฐมวัยให้กับเด็กปฐมวัยปีที่ 3 ได้ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียเรื่องสิ่งต่างรอบตัวเด็ก สำหรับเด็กปฐมวัยมีคุณภาพจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาอยู่ระดับ ดีมาก และด้านเทคโนโลยีการศึกษาอยู่ในระดับ ดี และประสิทธิภาพ 90.20/91.87

ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์ (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธรูปเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัยโดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะของการวิจัยเพื่อ 1 หาคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธรูปเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย 2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัยใน 3 ด้าน ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจ เจตคติ และการปฏิบัติการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมก่อนและหลังการทดลอง มีค่าความเชื่อมั่น .76 แบบวัดเจตคติต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย มีค่าความเชื่อมั่น .88 และแบบสังเกตพฤติกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย มีค่าความเชื่อมั่น .88

นภัส วรรณจันทร์ (2552: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง ผลของการใช้รูปแบบกิจกรรมศิลปะเพื่อการเรียนรู้ที่มีต่อการรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัวของเด็กปฐมวัย โดยการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัวของเด็กปฐมวัยได้รับการจัดรูปแบบกิจกรรมศิลปะเพื่อการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กชาย – หญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551โรงเรียนการกุศลวัดหนองแขวง ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ผ่านกิจกรรมศิลปะเพื่อการเรียนรู้แบบศิลปะช้า และแบบศิลปะถ่ายโยงแล้ว มีการรับรู้สิ่งแวดล้อมรอบตัวโดยรวม และจำแนกรายด้านมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 และอยู่ในระดับ

ดีมาก

กล่าวโดยสรุปได้ว่า จัดการเรียนการสอนในรูปแบบต่างๆ ที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมสามารถพัฒนาได้กับเด็กปฐมวัย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเทคนิคการสอนของผู้สอน อาจจะมีการใช้เทคนิคหรือสื่อประกอบการสอนที่มีหลายๆ รูปแบบทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกลุ่มบุคคล แต่ถึงอย่างไรผลจากการวิจัยก็ทำให้ทราบว่าถ้าเรามีการจัดการเรียนการสอนด้านสิ่งแวดล้อมกับเด็กยังเป็นการปลูกฝังให้เกิดการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นนั้นๆ อีกด้วย

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่พูดสองภาษา

6.1 ความหมายของเด็กสองภาษา

เด็กสองภาษา หมายถึง เด็กที่มีภาษาแม่หรือภาษาของเชื้อชาติตนเป็นภาษาแรกที่เด็กเรียนรู้และต้องมาเรียนภาษาอื่นที่แตกต่างจากภาษาแม่เป็นภาษาที่สอง จากภาษาแม่ที่เด็กใช้ติดต่อสื่อสารเราสามารถเรียกอีกอย่างว่า ภาษาถิ่น ซึ่งในแต่ละประเทศย่อมมีภาษาที่ใช้มากกว่า 1 ภาษาและภาษาที่ใช้เหล่านั้นก็คือ ภาษาถิ่น (Dialect) ซึ่งจะเป็นภาษาเฉพาะกลุ่มหรือชุมชนเช่น เด็กไทยที่อาศัยอยู่ในประเทศอังกฤษ เด็กอินเดียที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา เด็กเหล่านี้ใช้ภาษาที่บ้านและที่โรงเรียนต่างกัน เด็กไทยที่ใช้ภาษาที่บ้านและต้องเรียนภาษาที่สองในโรงเรียนเช่นเดียวกับเด็กอินเดีย ซึ่งใช้ภาษาอินเดียที่บ้านและต้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในโรงเรียนเหล่านี้ เป็นต้น (หรรษา นิลวิเชียร, 2535: 23) ในปัจจุบันมีการติดต่อสื่อสารกันระหว่างประเทศต่างๆ มากขึ้น ดังนั้นภาษาที่ใช้ติดต่อกันของแต่ละที่ก็มีความแตกต่างกันไป จึงมีความจำเป็นที่เราจะต้องเรียนรู้ภาษาของท้องถิ่นนั้นเพิ่มเติมเพื่อให้สามารถติดต่อสื่อสารกับบุคคลเหล่านั้นได้

“ถิ่น” หมายถึง ที่, แดนที่อยู่ “ภาษาถิ่น” หมายถึง ภาษาเฉพาะของท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งที่มีรูปลักษณะเฉพาะตัวทั้งถ้อยคำและสำเนียง (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542: 822) ภาษาถิ่นเกิดด้วยสาเหตุจากประวัติศาสตร์ สภาพภูมิศาสตร์ ดินฟ้าอากาศ ความเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ การอยู่ห่างไกลกันมีธรรมชาติขวางกันไม่ได้ติดต่อกันเป็นเวลานาน ซึ่งต่างพวกต่างกลุ่มก็ต่างคนต่างอยู่ การอยู่นั้นเมื่ออยู่ใกล้ชนชาติใดก็จะติดต่อไปมาหาสู่กันทั้งในด้านสันติและทางสงคราม ดินฟ้าอากาศและอาชีพก็แตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงได้เกิดการกลายเสียง การเลียน การยืมภาษากันใช้ เมื่อพบเห็นสิ่งใหม่ซึ่งตนไม่เคยมีอยู่ก่อนก็จะตั้งชื่อหรือสร้างคำขึ้นมาใหม่ โดยอาศัยคำที่เป็นอยู่ก่อนแล้วหรืออาจยืมคำแล้วแต่กรณีแม้คำที่เคยใช้ร่วมกันเมื่อนานๆ เข้า ทั้งคำและความหมายก็ยิ่งผิดแผกแตกต่างกันไปยิ่งขึ้นภาษาที่แต่ละกลุ่มแต่ละท้องถิ่นใช้เรียกว่า “ภาษาถิ่น”

สาเหตุของการเกิดภาษาถิ่นแบ่งได้ 4 สาเหตุ ได้แก่

1. สาเหตุอันเนื่องมาจากสภาพภูมิศาสตร์ ลักษณะภูมิประเทศอันมีภูเขา แม่น้ำ ทะเล ห้วย หนอง คลอง บึงซึ่งเป็นภูมิประเทศที่กีดกันการติดต่อต่างคนต่างแยกกันอยู่กันคนละภูมิภาคและ ขาดการติดต่อกันเป็นเวลานาน เพราะความห่างไกลเสียงของภาษาก็แตกต่างกันไปตามสภาพของ ภูมิประเทศ เสียงคำเดียวกันก็กลายเป็นเสียงเพี้ยนเสียงไป ตามลักษณะภูมิประเทศของถิ่นนั้นๆ เช่น เสียงดั่งห้วนเพราะอยู่ริมทะเล ลมพัดจัดชาวเรือที่อยู่ตามแบบชายทะเลพูดกันเสียงค่อยๆ ก็จะได้ยิน เพราะเสียงคลื่นลมจะกลบหมด การพูดต้องเสียงดังเพื่อแข่งกับเสียงคลื่นลมทะเลด้วย ฉะนั้นเสียงของ คนภาคใต้จะมีเสียงห้วนมากกว่าคนภาคอื่นๆ หมด คนภาคเหนือมีเสียงพูดอ่อนหวานและเบา เพราะ อากาศหนาวเมื่อพูดเปิดปากแคบกว่า การอยู่ห่างไกลกัน มีธรรมชาติขวางกันเดิมเคยใช้ภาษาร่วมกัน เมื่อแยกกันอยู่เป็นเวลานานได้พบเห็นสิ่งที่ไม่เคยพบไม่เคยรู้จักต่างก็สมมติเรียกชื่อขึ้นเองและเป็น ธรรมดาเมื่อไม่ได้นัดหมายกันก็ต้องเรียกแตกต่างกันไป โดยการสร้างคำขึ้นใหม่หรือยืมคำมาจาก ภาษาเทศ

2. สาเหตุอันเนื่องมาจากเหตุทางประวัติศาสตร์ เนื่องจากการอพยพการคบหาสมาคมกับ ชาวพื้นเมืองเดิมและชนชาติที่อยู่ใกล้เคียงกัน ทำให้เสียงของคำคล้ายไปทางภาษานั้น ถ้าเดิมคำที่ใช้ เรียกสิ่งของที่ใหม่ไม่มีใช้ก็มักยืมคำภาษานั้นมาใช้ การอยู่ห่างจากพวกเดิมทั้งทางด้านภูมิศาสตร์และ เวลานานไม่ได้มีการติดต่อกับพวกของตนเองเลย ถ้าศึกษาประวัติศาสตร์ก็จะพบว่า ชนชาติไทได้ แยกแยกออกไปหลายครั้งหลายคราว ไปคนละทิศละทางมีความสัมพันธ์และปะปนกันกับชนชาติอื่นๆ จึงขอยืมภาษาของกันและกันใช้ เพราะภาษาเป็นเครื่องสื่อสารความคิดของมนุษย์ การติดต่อกับชน ชาติอื่นที่ใกล้เคียงกัน จะด้วยทางสันติหรือทางสงครามก็ตามภาษาที่คนนำไปจะปนเข้าหากันกาลเวลา ล่วงเลยมานานเข้าคำของภาษาก็กลายเป็นเสียงและความหมาย มีการสร้างคำยืมคำมาใช้ภาษาที่เป็นจะ เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ เราดูภาษาปัจจุบันกับเมื่อ 20 ปีก่อนก็ไม่เหมือนกัน เช่นภาคเหนือติดกับชาวเขา มอญ พม่าและไทใหญ่ ภาษาก็จะไปมาเข้ามาปะปนกันด้วย ภาคอีสานติดต่อกับเขมร ลาว ญวน ภาษาเหล่านั้นก็จะเข้ามาปนกับภาษาไทยอีสาน ภาคใต้ ติดต่อกับมลายูชวา จึงมีคำ มลายูชวา เข้าปน

3. สาเหตุอันเนื่องมาจากสภาพดินฟ้าอากาศ ท่านศาสตราจารย์พระยาอนุมานราชธนได้ เขียนไว้จากความคิดเห็นของนักภาษาศาสตร์ชาติอื่น พอสรุปได้ดังนี้ว่า ภาษาอังกฤษ มักมีเสียงชนิด ไม่เปิดกว้างเพราะอากาศหนาวจัด ผู้พูดจึงไม่เปิดปากกว้าง ชาวคอเคซัส พูดเสียงพยัญชนะแข็ง กระจ่างเพราะอยู่ในประเทศที่แฉ่นแค้น อาหารการกินไม่บริบูรณ์และว่าถ้าอาหารการกินบริบูรณ์ก็พูด สำเนียงอ่อนหวาน (ภิญโญ จิตต์ธรรม. 2513: 18-23) จากเหตุผลดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่าชาว ภาคเหนือทั่วไป เสียงนุ่มนวลและอ่อนหวานเพราะอากาศหนาว ชาวภาคตะวันออกเฉียงเหนือเสียง กระจ่าง เพราะอากาศหนาวจัด ร้อนจัด อาหารไม่บริบูรณ์ ภาคใต้ส่วนใหญ่เสียงกระจ่างอาหาร บริบูรณ์ แต่อาจกระจ่างเพราะเสียงดังอยู่ชายทะเลต้องพูดแข่งกับเสียงคลื่นลม เป็นต้น

4. สาเหตุอันเนื่องมาจากความเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและความเป็นอยู่การที่คนพวกเดียวกันแยกกันอยู่คนละถิ่น ย่อมมีวัฒนธรรมและความเป็นอยู่แตกต่างกันไปตามสิ่งแวดล้อมและอิทธิพลของชนชาติอื่นที่เรารับเข้ามา เช่น คนที่มีเชื้อชาติเดียวกันแต่อยู่กันคนละพื้นที่ก็ย่อมมีความแตกต่างกันทางด้านวัฒนธรรมต่างๆ ทั้งภาษาพูด การแต่งกายและการดำรงชีวิต เป็นต้นดังนั้นภาษาดั้งเดิมจึงเป็นได้ทั้งภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองขึ้นอยู่กับบุคคลที่ใช้ภาษาจะมีการย้ายถิ่นฐานไปยังสถานที่ใดในประเทศต่างๆ ทั่วโลกแต่ละประเทศย่อมมีภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันมากกว่าหนึ่งภาษา และภาษาที่ไม่ใช่ภาษาราชการก็คือ ภาษาดั้ง สำหรับประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการอยู่ร่วมกันของคนหลายชนชาติแต่ละชนชาติก็มีภาษาดั้งเป็นของตนเอง ภาษาดั้งที่เป็นที่รู้จักทั่วไป ได้แก่ ภาษาดั้งอีสาน ภาษาดั้งเหนือ ภาษาดั้งใต้และในแต่ละถิ่นก็ยังมีแยกย่อยออกไปอีก เช่น ภาษาดั้งเพชรบุรี ภาษาดั้งสุพรรณบุรี ภาษาดั้งกาญจนบุรี เป็นต้น

6.2 ความสัมพันธ์ของภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง

ฟรีทอร์ (แรมสมร อยู่สถาพร. 2532: 27; อ้างอิงจาก Praetor. 1969) อธิบายถึงความแตกต่างของการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองไว้ 10 ด้านด้วยกัน คือ

1. ด้านเวลา เวลาของการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นจำกัด ในขณะที่เวลาของการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งนั้นเมื่ออยู่ตลอดเวลาตลอดวัน
2. ความรับผิดชอบของครู เนื่องจากเวลาที่จำกัดความรับผิดชอบของผู้สอนภาษาที่สองจึงมีขอบเขตกว้างขวาง ในขณะที่ผู้สอนภาษาที่หนึ่งใช้วิธีการสอนที่เข้าใจให้เด็กเกิดความอยากเรียนและมีประสบการณ์ด้านการใช้ภาษาเพิ่มขึ้น ผู้สอนภาษาที่สองต้องรับผิดชอบในทุกๆ ด้านของการเรียนการสอนภาษาที่สอง
3. เนื้อหาที่กำหนด เนื่องจากเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาที่สองเป็นไปอย่างจำกัดดังนั้นเนื้อหาของภาษาที่สองที่นักเรียนจะต้องเรียนนั้น ครูจะต้องวางแผนลำดับเนื้อหาไว้เป็นอย่างดีล่วงหน้า ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนภาษาที่สองเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
4. กิจกรรมที่เป็นแบบแผน ในห้องเรียนภาษาที่สองผู้สอนจะต้องกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ครูจะต้องมีความสามารถที่จะต้องควบคุมและนำการฝึกการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่การเรียนภาษาที่หนึ่งของนักเรียนอาจจะไม่ต้องเน้นกิจกรรมดังกล่าวมากนัก
5. แรงเสริม เด็กที่เรียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองนั้นจะมีแรงเสริมที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด แรงเสริมที่สำคัญของเด็กที่เรียนภาษาที่หนึ่งนั้น ได้แก่ ความหิว ความกลัวความต้องการความรักและความจำเป็นที่ต้องสื่อสาร ในทางตรงกันข้ามครูที่สอนภาษาที่สองต้องใช้ความพยายามที่

จะชักจูงโน้มน้าวให้เด็กเห็นความสำคัญของภาษาที่สองที่จะเรียนตลอดจนชักจูงให้เด็กเห็นคุณค่าและบทบาทที่สำคัญในสังคมของภาษานั้นๆ ด้วย

6. ประสบการณ์ชีวิต ประสบการณ์ที่เด็กจะต้องใช้ในการเรียนภาษาที่สองนั้นมักมีขอบเขตกว้างขวางและลึกซึ้ง ในการเรียนการสอนครูจะต้องเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ การเรียนในช่วงนั้นและให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของภาษาและความคิดรวบยอดของเรื่องที่เรียนด้วย จึงจะทำให้การเรียนการสอนภาษาที่สองเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

7. ลำดับทักษะในการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งนั้น เด็กจะเรียนรู้ได้ตามลำดับการเรียนรู้ภาษาธรรมชาติ ซึ่งในบางครั้งไม่สามารถใช้ได้กับทุกสถานการณ์ของการเรียนรู้ภาษาที่สอง

8. การเปรียบเทียบและการสรุปหลักเกณฑ์กระบวนการเปรียบเทียบและสรุปหลักเกณฑ์ของการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งของเด็กนั้นสามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้ภาษาที่สองได้ ทั้งนี้เพราะจากการศึกษาพบว่า ถ้าเด็กเข้าใจกฎหรือไวยากรณ์ของภาษาที่เรียนแล้วก็จะสามารถเรียนได้ดีและรวดเร็วขึ้น

9. ความเข้าใจผิดด้านวัฒนธรรม ในการสอนภาษาที่สองให้แก่เด็กนั้น เด็กจะเรียนรู้วัฒนธรรมที่แตกต่างไปจากของตนเอง ดังนั้นครูจึงควรระมัดระวังในด้านนี้ให้มาก การสร้างทัศนคติที่ดีต่อภาษาที่เรียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก

10. อุปสรรคทางด้านภาษาศาสตร์ ในการเรียนภาษาที่สองนั้นเด็กจะมีความรู้ภาษาที่หนึ่งอยู่ก่อนแล้วอิทธิพลของภาษาที่หนึ่งนี้ จะมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กเป็นอย่างมาก ดังนั้นครูควรคำนึงถึงจุดนี้ให้มากในการจัดโปรแกรมการสอนสองภาษาการเรียนรู้อาษาที่สองนั้น กล่าวได้ว่าส่วนใหญ่เป็นการเรียนรู้ที่ค่อนข้างเป็นทางการหรือเป็นระบบ เพราะเกิดจากการสอนที่เป็นแบบแผนของครู โรงเรียนและผู้ปกครองที่จัดให้เด็กอย่างเป็นระบบซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นอาจจะสูญหายไปถ้าเกิดการยุติการใช้ภาษานั้นไปเลย ดังนั้นการคงภาษาที่สองไว้จึงต้องอาศัยความร่วมมือของชุมชนและบ้านของเด็ก

6.3 แนวคิดในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

สตีเฟน คริสเทน (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537: 15; อ้างอิงจาก Stephen Kristen. 1975) ได้กล่าวถึงสมมติฐานในการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้สรุปได้ดังนี้

สมมติฐานเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองของคนเรามีอยู่ 2 แบบได้แก่

1. การรู้ภาษา (Language Acquisition) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองที่มีกระบวนการคล้ายคลึงหรือเหมือนกับการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ คือ เป็นการเรียนรู้ภาษาโดยรู้ตัว (Subconscious) การเรียนรู้ด้วยวิธีนี้ผู้เรียนมักไม่รู้ตัวว่าได้เรียนกฎเกณฑ์ของภาษาแล้ว เพราะไม่มี

การเน้นเรื่องกฎเกณฑ์ดังกล่าว แต่ผู้เรียนก็จะรู้สึกได้ถึงความถูกต้องของภาษา แม้จะไม่ได้เรียนกฎเกณฑ์โดยตรง การเรียนรู้แบบนี้จึงมีลักษณะเป็น ธรรมชาติและไม่เป็นทางการ (Informal)

2. การเรียนภาษา (Language Learning) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งเป็นการเรียนรู้อย่างรู้ตัว (Conscious) เป็นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ของภาษาเป็นหลักซึ่งผู้เรียนมักจะสามารถอธิบายกฎเกณฑ์ของภาษาได้ มีความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาที่เรียน แต่ในกระบวนการเรียนด้วยวิธีนี้ไม่มีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเหมือนในชีวิตประจำวัน จึงเป็นการเรียนรู้อย่างเป็นทางการ (Formal)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า พัฒนาการภาษาแรกเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็ก การเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กมี 2 แบบด้วยกัน คือ การรู้ภาษาเป็นการเรียนรู้ภาษาโดยไม่รู้ตัวและการเรียนภาษาเป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างรู้ตัวโดยมีครูจัดการเรียนการสอนให้อย่างเป็นระบบให้กับเด็กที่ไม่สามารถพูดภาษาที่สองได้ เพราะกระบวนการเปรียบเทียบและสรุปหลักเกณฑ์ของการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งของเด็กนั้นสามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้ภาษาที่สองได้

6.4 หลักการและแนวการสอนภาษาที่สอง

มิลล์ และ มิลล์ (Mills; & Mills. 1993: 34) จากการวิจัยเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาที่สอง คือ

1. ฝึกใช้ภาษาทางร่างกาย
2. ฝึกหรือทำซ้ำๆ และฝึกการพูดในพิธีกรรมต่างๆ และนำมาใช้อย่างเหมาะสม
3. ลดการใช้อำนาจที่มีอยู่ของคุณในการสนับสนุนส่งเสริมภาษาหรือต้องยอมอดทนกับการต้องไถ่วินัยบางอย่างในระยะสั้น โดยหวังว่าวินัยเป็นเรื่องของผลพลอยได้ที่จะเกิดในระยะยาว
4. สังเกตนักเรียนทุกคนอย่างใกล้ชิด
5. เข้าถึงจิตใจของนักเรียนโดยตระหนักว่าการเรียนภาษาที่สอง เป็นกระบวนการที่ต้องค่อยเป็นค่อยไปไม่สามารถทำได้เร็วราวปาฏิหาริย์
6. ต้องมีความสมดุลระหว่างการฝึกซ้ำในโครงสร้างภาษาและการให้เนื้อหาแบบปลายเปิด
7. ต้องพร้อมที่จะยอมรับข้อผิดพลาดและความไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องหลีกเลี่ยงไม่ได้ซึ่งก่อให้เกิดความถูกต้องทั้งในแง่การใช้ภาษาที่สองและการตีความหมายภาษาแม่
8. คุ้ยคล่องและให้แรงเสริมแก่เด็กเมื่อเด็กพูดสนทนาเป็นภาษาที่สองบ้างแล้ว
9. ครูไม่ควรหวังว่าให้เด็กพัฒนาภาษาอย่างกะทันหันหรือรีบป้อนคำถามอย่างมากเกินไปให้เด็กตอบคงเป็นการไม่ถูกต้องนัก
10. ชั่วโมงพลศึกษาที่มีคุณค่าต่อการเรียนรู้ทางภาษามากมาย เพราะการที่จะได้รับผลสัมฤทธิ์ในการตอบสนองของทางส่วนใหญ่มากทีเดียว จะขึ้นอยู่กับความเข้าใจภาษาและภาษาที่ใช้

อธิบายการกระทำก็อยู่ที่การกระทำนั่นเอง การเข้าใจคำพูดและการเข้าใจคำใกล้เคียงต้องอาศัยเนื้อหา ครูจะพูดสิ่งไปยังเด็กโดยผ่านการกระทำและนี่เป็นการให้คำศัพท์แก่คนที่พูดภาษาอื่นนอกจากภาษาที่สอง

11. ให้ความเห็นอกเห็นใจ ความอบอุ่นและสภาพแวดล้อมที่ดี
12. ครูเอาใจใส่ในภูมิหลังทางด้านภาษาและวัฒนธรรมของเด็ก
13. ให้แรงจูงใจโดยอาจจะได้รับจากพ่อแม่ เพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ รวมทั้งครูด้วย
14. ครูเปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ภาษาแม่ แสดงออกถึงความต้องการ ความกลัว ฯลฯ
15. ส่งเสริมให้พูดภาษาแม่ในการเรียนรู้ภาษาใหม่
16. ใช้เพื่อนร่วมชั้นเป็นสื่อ
17. ครูสนับสนุนให้ใช้ท่าทางและการแสดงออกทางใบหน้า
18. ใช้กิจกรรมเป็นสื่อในการร่วมทำงาน
19. สนองคำที่สำคัญหรือโครงสร้างที่สำคัญซ้ำบ่อยๆ
20. ให้โอกาสในการทำงานกลุ่มทั้งในห้องเรียนและในกิจกรรม
21. แรงจูงใจ ความสนใจ ความคาดหวังและการสนับสนุนของเด็กเอง

22. เด็กจะมีความไวมากกว่าควรใช้ภาษาแม่เมื่อไร และควรใช้ภาษาที่ครูว่าเป็นมาตรฐานเมื่อไร เด็กหลายคนจะรู้สึกสบายใจเมื่อใช้ภาษาแรกทั้งในและนอกห้องเรียนและเต็มใจพูดภาษาแม่กับเพื่อนๆ ระหว่างที่เล่นในเวลาพักแต่อาจไม่สะดวกใจที่จะใช้ภาษาแม่ในโอกาสที่เป็นทางการหรือวิชาการ เช่น เวลาทำความเข้าใจและทักทายพ่อแม่ เมื่อมางานโรงเรียนหรือร่วมกิจกรรมในห้องเรียน ดังนั้นโรงเรียนต้องมีนโยบายชัดเจนเพื่อให้เด็กสามารถรับบทบาทของตนว่าตนควรพูดภาษาแม่ของตนในโอกาสใดบ้าง ได้เสนอแนะโอกาสต่อไปนี้

- 22.1 ช่วงเวลาข่าว
- 22.2 เวลาร้องเพลงและท่องคำคล้องจอง
- 22.3 เวลาเด็กโตเล่านิทานให้เด็กเล็กฟัง
- 22.4 เวลาสัมภาษณ์
- 22.5 เวลาแปลหนังสือ
- 22.6 เวลาเล่นบทบาทสมมติ
- 22.7 เวลาที่มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับงานหรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายในกลุ่มย่อย ณ เวลานี้เด็กจำเป็นต้องได้รับกำลังใจพวกเขาจำเป็นต้องรู้ ภาษาแม่มีบทบาทสำคัญหลักสูตร ครูอาจแสดงความเห็นด้วยโดยทางสีหน้าหรือคำชมเชยอย่างอื่น ๆ เมื่อเด็กไม่ใช้ภาษาแม่เมื่อได้รับการส่งเสริมให้พูดนั้น ครูต้องอุกคิดแล้วว่าน่าจะมีอะไรผิดปกติหรือเปล่าเป็นเพราะเด็กเข้าใจว่าภาษาแม่ที่

พูดที่บ้านหรือพ่อแม่ไม่ให้พูดไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ผลกระทบที่ตามมาคือ ครูมีโอกาสอย่างจำกัดมากที่ได้ทราบถึงความสามารถของเด็กนั้นและอาจมีโอกาสน้อยในพัฒนาการของภาษาที่สองด้วย

23. บางสถานการณ์เหมาะที่จะสนับสนุนให้เด็กได้ใช้ภาษาแม่ คือ เล่นบทบาทสมมติของท้องถิ่น บทละครจินตนาการ ตอนวางแผนเล่นเกม ทำงานกับเด็กที่พูดได้ 2 ภาษาหรือผู้ใหญ่ทำอาหาร

24. ต้องให้เด็กมีโอกาสพูดภาษาแม่ของตนในห้องเรียน ไม่ใช่เพียงเพื่อช่วยย้ำว่าเด็กก็เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเท่านั้น แต่ยังเป็นการช่วยลดความกดดันในใจของเด็กจากการที่เขาต้องเปลี่ยนสภาพแวดล้อมจากบ้านมาสู่โรงเรียนที่ต่างกันอีกด้วย เพราะการเปลี่ยนสภาพแวดล้อมเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะมีผลต่อจิตใจของเด็กอย่างยิ่งและมีผลที่อาจตามมาเกี่ยวกับการปรับตัวและทัศนคติของเด็กต่อตัวเองต่อพ่อแม่ ครอบครัวและโรงเรียนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

25. ให้ความสำคัญแก่ภาษาของเด็ก เพื่อเด็กจะได้มีแรงจูงใจที่จะพัฒนาก้าวหน้าต่อไป และก็เป็นเรื่องสำคัญมากที่จะต้องมีการพูดทั้งภาษาแม่ของเด็กและภาษาที่สองได้อยู่ในโรงเรียนโดยที่ครูผู้สอนต้องได้รับการฝึกอบรมในการสอนเด็ก 2 ภาษามาก่อน

26. ในบางโอกาสการอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมมากๆ โดยเทียบเคียงกับคำหรือเรื่องในภาษาแม่ของเด็กก็เป็นวิธีที่ง่ายและได้ผลดีที่สุด

6.5 ทฤษฎีวิธีการสอนภาษาที่สอง

ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์ (2537: 35) ได้เสนอวิธีการสอนภาษาที่สองให้แก่เด็กซึ่งใช้ภาษาถิ่นต่างๆ เป็นภาษาแม่ ดังนี้คือ

1. ด้านวิธีสอน

1.1 การใช้ภาษาของนักเรียนช่วยการสอนในระยะแรกๆ ที่นักเรียนมาโรงเรียน ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการสื่อความหมายให้เข้าใจได้โดยรวดเร็ว วิธีการใช้ภาษาแม่ของนักเรียนมาช่วยในการสอนเรียกว่า Transitional Bilingual Approach ในประเทศอินโดนีเซียซึ่งเป็นประเทศที่มีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ประกอบด้วยเกาะใหญ่น้อยกว่า 13,000 เกาะ มีคนอยู่ตามเกาะต่างๆ ราว 6,000 เกาะ ประชาชนราว 156 ล้านคน มีภาษาพูดต่างๆ กันมากกว่า 400 ภาษา ประเทศอินโดนีเซียจึงประสบปัญหาในการสอนภาษาประจำชาติเป็นอันมาก จึงได้แก้ปัญหาในการใช้ภาษาแม่เข้ามาช่วยและใช้การสอนมาจนถึงระดับมัธยมศึกษา ดังที่ปรากฏในรายงานของ P.W.J.Nababan เรื่อง The Teaching of the Mother Tongue in Indonesian Secondary School เมื่อเปรียบเทียบจำนวนพลเมืองและจำนวนภาษาถิ่นระหว่างประเทศอินโดนีเซียและประเทศไทยแล้ว จะเห็นว่าปัญหาในประเทศไทยนั้นมิมีปัญหาไม่มากนัก โดยเฉพาะในกรณีนี้ที่คำศัพท์ภาษาไทยกลางครูก็ควรลดการใช้ลงครู

ก็อาจใช้ภาษา ไทยถิ่นบอกความหมายให้ทราบได้ในกรณีคำศัพท์ใหม่ไม่ใช้อยู่ แต่ครูจะใช้ภาพบอกความหมายให้ทราบเป็นภาษาถิ่น

เมื่อครูและนักเรียนพบกันในครั้งแรก การสื่อสารกันอาจมีปัญหาถ้าใช้ภาษาต่างกันเพราะภาษาถิ่นบางภาษามีบางคำที่ใช้ต่างไป ฉะนั้นต้องใช้ภาษาถิ่นของนักเรียนบอกกล่าวแก่นักเรียนให้เข้าใจตรงกันเสียก่อนแล้วค่อยๆ สอนภาษาไทยกลางซึ่งมีความหมายเดียวกันให้ใช้แทนคำเหล่านั้นเช่น คำสั่งต่างๆ และคำบอกเล่าต่างๆ สำหรับใช้พูดกับนักเรียนเป็นประจำครูต้องใช้อยู่เสมอๆ และให้นักเรียนใช้อย่างถูกต้องด้วย

1.2 จัดกิจกรรมการสอนที่ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาไทยกลางมากที่สุด การได้ใช้ภาษาที่เรียนใหม่บ่อยๆ ทำให้เกิดนิสัยในการใช้ภาษาช่วยทำให้ใช้ภาษาใหม่ได้อย่างถูกต้องแม่นยำการ สอนภาษาจำเป็นต้องให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติและต้องใช้ภาษาด้วยตนเองอย่างจริงจัง เช่น อาจจัดการสอนโดยใช้สถานการณ์ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาไทยกลางได้ทำกิจกรรมในลักษณะของการ สื่อสารต่อกันทั้งนี้เพื่อให้มีโอกาสใช้ภาษาไทยกลางมากขึ้น จนสามารถใช้ภาษานี้ได้อย่างเป็น ธรรมชาติข้อที่ครูควรตระหนักไว้เสมอ คือ แม้จะอธิบายแล้วว่านักเรียนจะหมดปัญหาในด้านความ เข้าใจและปัญหาด้านการออกเสียงทั้งหมด การฝึกออกเสียงภาษาใหม่จนเป็นนิสัยนั้นต้องการเวลาฝึก นานพอสมควรและต้องใช้ความพยายามฝึกอย่างสม่ำเสมอด้วย

2. ด้านสื่อการเรียน

ควรมี “แบบฝึก” ขึ้นใช้เพื่อจุดประสงค์เฉพาะต่างๆ เช่น ฝึกการฟัง การออกเสียง พยัญชนะ สระหรือเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหานอกจากนี้ควรจัดทำบทเรียนเสริม ให้มีกิจกรรมการ เรียนที่ใช้ภาษา ไทยกลางมากขึ้น เช่น การใช้คำศัพท์ที่ต่างไปจากภาษาถิ่น การฝึกใช้คำศัพท์ที่ก่อ ความสับสนแก่นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่น เนื่องจากคำศัพท์เหล่านี้มีเสียงพ้องกันระหว่างภาษาไทยถิ่นและ ภาษาไทยกลาง แต่ใช้ความหมายที่ต่างกันและครูได้รับทราบปัญหาของนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นเกี่ยวกับ ปัญหาของคำศัพท์เสียก่อน และอาจประมวลลักษณะศัพท์ที่นักเรียนอาจจะไม่เข้าใจได้ดังนี้

2.1 ศัพท์ที่บางถิ่นใช้ต่างกัน

2.2 คำศัพท์ที่พ้องเสียงกับภาษาไทยถิ่นกลางแต่ความหมายต่างกัน คำศัพท์เดียวกัน แต่ออกเสียงต่างกันออกไป

2.3 เมื่อนักเรียนพูด ครูควรสังเกตทั้งการออกเสียง การใช้ศัพท์ว่ามีสิ่งใดผิดพลาด บกพร่องในการใช้ภาษาไทยกลางบ้าง หากมีข้อบกพร่องครูควรแก้ไขด้วยการบันทึกไว้ เพื่อนำมาฝึกแก้ไขผิดพลาดนั้น

จะเห็นได้ว่าแนวโน้มของการสอนภาษาที่สองจากอดีตสู่ปัจจุบัน คือ การเปลี่ยนแปลงจาก การเน้นการใช้ภาษามาตรฐานเพียงภาษาเดียว ไปสู่การให้ความสำคัญแก่ทั้งภาษาถิ่นและภาษาที่สอง

ควบคู่กันไป ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้และเข้าใจวัฒนธรรมของตนและคนอื่นจะทำให้เห็นคุณค่าในวัฒนธรรมของตนและของคนอื่น

6.6 การจัดการศึกษาแก่เด็กปฐมวัยที่พูดสองภาษา

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2527: 23-24) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานการอบรมครูผู้สอนเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษา พบว่า ครูมักมีปัญหาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในระยะแรกที่เด็กยังพูดภาษาไทยกลางไม่ได้ การเตรียมความพร้อมทางภาษาแก่เด็กปฐมวัยที่ไม่พูดภาษาไทยที่บ้านควรสอนให้คำนี้ถึงสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติและพัฒนาการทางภาษาโดยเน้นกิจกรรมที่ใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริงประกอบกับต้องอาศัยเทคนิคหลายด้านส่วนการที่จะให้เด็กที่มีปัญหาทางภาษาได้รู้และเข้าใจความหมายของคำ รู้จักคำมากขึ้นสามารถเลือกใช้คำที่เหมาะสม สนใจคำใหม่ๆ ศัพท์ต่างๆ สามารถพูดได้เป็นประโยคชัดเจน ออกเสียงชัดเจนถูกต้อง รู้จักฟังเข้าใจและทำตามคำสั่งได้ ครูจะต้องใช้เทคนิคและวิธีเตรียมความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กเหล่านี้โดยศึกษาขั้นตอนวิธีการจัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนและคิดใช้หลักบูรณาการในการสอน คือ ควรนำศัพท์ที่เด็กเรียนรู้มาสัมพันธ์กับคำใหม่และผูกประโยคให้สัมพันธ์กับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ภาษาของเด็กนั้นจะมีประสิทธิภาพมากขึ้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการด้วยกัน เช่น สภาพแวดล้อม สุนะทางเศรษฐกิจสังคมที่บ้านของเด็ก ครู

ตัวเด็ก ฯลฯ การเรียนรู้ภาษาของเด็กจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ โดยเฉพาะเด็กที่เรียนภาษาใดภาษาหนึ่งภาษาเดียวก่อนมาเข้าโรงเรียน เมื่อมาอยู่ในโรงเรียนแล้วจะต้องเรียนรู้ภาษาที่สอง

มิลล์ และ มิลล์ (Mills; & Mills. 1993: 53) ได้กล่าวว่า ถ้าเด็กกำลังพัฒนาสองภาษาไปพร้อมกับความรู้ในภาษาที่สอง ซึ่งในที่นี้คือภาษาอังกฤษของเด็กก็จะขยายตัวตลอดเวลาและเด็กจะใช้อีกอย่างถูกต้องขึ้นเรื่อยๆ หลักฐานของพัฒนาการของทักษะภาษาจึงเป็นเรื่องสำคัญสำหรับการประเมินว่าเด็กได้เพิ่มการใช้ภาษามากขึ้นทางใดบ้าง เด็กอาจแสดงออกโดยการไม่พูดการเลียนแบบคนอื่นเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ภาษา ดังนั้นขณะเด็กเงิบจึงเป็นไปได้ว่าเด็กกำลังเฝ้าดูเด็กคนอื่นอย่างตั้งใจและทำตามพฤติกรรมนั้น สายตาของเขาอาจกำลังกวาดไปรอบๆ ห้องเรียน เขาอาจหาเพื่อนโดยการยิ้มหรือใช้ท่าทางต่างๆ หรือแม้แต่การไม่พูด สักคำก็เป็นได้ ครูบางคนที่สอนเด็กเหล่านี้จึงมีสมุดโน้ตย่อประจำตัวอยู่เสมอเพื่อบันทึกตัวอย่างที่พบเห็นเพื่อนำไปใช้ในการสอนครั้งต่อไป

กลวิธีทางภาษาในการพูดคุยเพียงสั้นๆ ของเด็กกับผู้อื่น เกิดประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษาถึง 2 ทางด้วยกันได้แก่

1. เพิ่มความเป็นไปได้ที่มีปฏิสัมพันธ์ (Interact) กับผู้อื่นทั้งทางด้านสังคมและความรู้

2. ทำให้ตัวเด็กผู้พูดได้ทำความเข้าใจกับความรู้อื่นๆ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจการทำงานของภาษาได้ดีขึ้น

6.7 ความหมายของ ภาษามลายูท้องถิ่นภาคใต้ของประเทศไทย

ภาษามลายูท้องถิ่นภาคใต้ของประเทศไทย หมายถึง ภาษามลายูที่พูดกันในท้องที่ต่างๆ ในบริเวณจังหวัดทางภาคใต้ของประเทศไทย ไม่จำกัดว่าเป็นจังหวัดใด โดยมากมักจะพูดกันในท้องที่บริเวณสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูล และจะพูดกันมากที่สุดในบริเวณ สามจังหวัดแรก การเรียกชื่อจะเรียกตามชื่อจังหวัดนั้นๆ เช่น ถ้าเป็นภาษามลายูที่พูดกันในจังหวัดสตูล ก็เรียกว่า ภาษามลายูถิ่นสตูล ถ้าเป็นภาษามลายูที่พูดกันในจังหวัดยะลา ก็เรียกว่า ภาษามลายูถิ่นยะลา หรือ ภาษามลายูถิ่นปัตตานี ภาษามลายูถิ่นนราธิวาส ตามลำดับ บางทีก็เรียกรวมๆ กันว่าภาษามลายูถิ่นใต้ ซึ่งการบางกลุ่มภาษาท้องถิ่นใต้นี้ อาจแบ่งได้เป็นสองกลุ่มใหญ่ๆ คือ ภาษามลายูท้องถิ่นสตูล และภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี (รัตติยา สาและ. 2529: 2)

6.8 ลักษณะทั่วไปของภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี

ภาษามลายูปัตตานี หรือ มลายูปาตานี หรือนิยมเรียกอย่างไม่เป็นทางการว่าภาษายาวี (เรียกในภาษาอังกฤษว่า 'Pattani Malay' หรือ 'Patani Malay') เป็นภาษากลุ่ม ออสโตรนีเซียน ที่พูดโดยชาวไทยเชื้อสายมลายูในจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และในบางอำเภอของสงขลา (ไม่รวมสตูล) ในประเทศไทยมีประชากรที่พูดภาษานี้มากกว่า 1 ล้านคน ภาษานี้ใกล้เคียงมากกับภาษาถิ่นในรัฐกลันตัน ประเทศมาเลเซีย ซึ่งพูดภาษาถิ่นที่แตกต่างจากส่วนที่เหลือของประเทศมาเลเซีย

ภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีมีเพียงภาษาพูด ไม่มีภาษาเขียน และไม่มีตัวอักษร แต่ที่สามารถรักษาความเป็นภาษาเป็นได้มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้นั้น ก็โดยอาศัยวิธีการสืบทอดต่อๆ มาด้วยคำพูดเป็นประเพณีสืบทอดมา ภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีมีเพียงเสียงพยัญชนะ และเสียงสระเท่านั้น ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ คำพื้นฐาน หรือคำตัวตั้ง ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นสองพยางค์ เช่น (มาตอ) แปลว่า “ดวงตา” (ฮีดง) แปลว่า “จมูก” (มูโละ) แปลว่า “ปาก” คำพื้นฐานที่เป็นคำพยางค์เดี่ยวจริงๆ เช่น คำ (แมะ) แปลว่า “แม่” เมาะ(เมาะ) แปลว่า “แม่” หรือในบางท้องถิ่นก็ใช้ในความหมายว่า “ย่า”(ญอ) แปลว่า “มะพร้าว” คำในลักษณะนี้มีน้อยมากที่มีบ้างนั้นส่วนใหญ่มักเป็นคำที่เกิดจากการตัดพยางค์ในคำ เช่น (โตะ) มาจากคำ (ดูโตะ) แปลว่า “นั่ง” หรือ “กำลัง”(วะ) มาจากคำว่า (บุวะ) แปลว่า “ทำ” (เตาะ) มาจากคำว่า (ตีเตาะ) แปลว่า “ไม่” คำที่มีสามพยางค์ก็ค่อนข้างจะมีน้อยลงคำเหล่านี้เช่น (ตีอลีงอ) แปลว่า “หู” (ปือนามอ) แปลว่า “เต็มดวง”(พระจันทร์) ที่มีมากมักเป็นคำแผลง คือ แผลงมาจากคำพื้นฐานกับหน่วยคำวิภัติปัจจัย เช่น หน่วยคำปัจจัย เช่น (มีนุงแม) แปลว่า “เครื่องมือ” เป็นคำนามที่แผลงมาจากคำกริยา (มีนุง) แปลว่า “ตี” และรวมกับหน่วยคำปัจจัย(แอ) เป็นคำว่า (มาแกแณ) แปลว่า “อาหาร” เป็นคำนามที่แผลงมาจากคำกริยา (มาแก) แปลว่า “กิน, รับประทาน” เป็นต้น

ลักษณะของพยางค์ที่ปรากฏในคำภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีมีทั้งพยางค์ปิด และพยางค์เปิด พยางค์ปิด (Closed – syllable) คือพยางค์ที่ลงท้ายด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ เช่น (เกาะมะ) แปลว่า “ลูกน้ำ” ทั้งสองพยางค์นี้เป็นพยางค์ปิด

พยางค์เปิด (Open – syllable) คือ พยางค์ที่ไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะเป็นตัวสะกดท้าย จะลงท้ายด้วยหน่วยเสียงสระเสียงยาว เช่น (มาตอ) แปลว่า “ดวงตา” ทั้งสองพยางค์นี้เป็นพยางค์เปิด ความแตกต่างของพยางค์ทั้งสองนี้เป็นผลต่อการกำหนดการออกเสียง หน่วยเสียงสระในภาษานี้ด้วย กล่าวคือ หน่วยเสียงสระ ที่ปรากฏในพยางค์ปิดจะต้องออกเสียงเป็นเสียงสั้น และที่ปรากฏในพยางค์เปิดจะต้องออกเสียงเป็นเสียงยาวเสมอ เช่น (บาจอ) แปลว่า “อ่าน” (ตีมุง) แปลว่า “แต่ง” (กือมาซา) แปลว่า “แห้งแล้ง” (แอแหม้ง) แปลว่า อีแรง เป็นต้น (รัตติยา สภาและ. 2529)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ภาษามลายูท้องถิ่นของภาคใต้ นั้น โดยรวมแล้วจะเน้นหนักไปทางด้านสำนวนภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี ทั้งนี้เพราะภาษามลายูสำเนียงนี้มีจำนวนผู้ใช้มากกว่าภาษามลายูสำเนียงอื่นๆ ที่มีอยู่ในประเทศไทยและครอบคลุมในหลายๆพื้นที่ เพราะเป็นพื้นฐานต้นแบบ สามารถนำไปปรับใช้กับภาษามลายูถิ่นอื่นๆ ได้

6.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาที่สอง

เฮทซ์ (Kenji Hakuta. 1996; citing Evelyn Hatch. 1984: 14) ได้ดูแลวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเรื่อง การรับเอาภาษาที่ 2 ซึ่งได้อ้างถึงในวิทยานิพนธ์ของ Denise Young ซึ่งได้เริ่มสังเกตเด็กสเปน 3 คนที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนอเมริกัน หนึ่งในจำนวนนั้นคือ Alma ซึ่งได้เรียนภาษาอังกฤษ น้อยมากในระยะเวลา 8 เดือน ได้เขียนไว้ว่า “ก่อนหน้านี Young เคยคิดจะเอา Alma ออกจากงานวิจัยแต่กลับคิดว่าเธออาจจะเป็นคนสุดท้ายที่เรียนรู้ก็ได้หรือไม่เช่นนั้นก็ไปได้รวดเร็วในขั้นพัฒนาความหมายของคำ สิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเลยเมื่อ Alma เริ่มพูดภาษาอังกฤษหลัง 8 เดือนไปแล้ว ก็ได้ข้อมูลอย่างเดียวกันกับที่ได้พบในการเรียนของนักเรียนส่วนมากระหว่างทำการสังเกตในเดือนแรก

โรจน์ ราชประโคน (2536: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาอิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อข้อบกพร่องต่างๆ ในการพูดและเขียนภาษาไทยในด้านเสียง ศัพท์และโครงสร้างของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นเขมรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกเสียงการเล่าประสบการณ์ การบรรยายภาพและการเรียงความ ผลการวิจัยพบว่า อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อข้อบกพร่องในการพูด ได้แก่ การออกเสียงวรรณยุกต์ การออกเสียงข้อบกพร่องในการเขียน ได้แก่ ข้อบกพร่องในด้านสะกดการันต์และการใช้ศัพท์สำนวน

ทิพากร วงศ์ปลั่ง (2539: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิธีการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลางของครูให้แก่เด็กพูดภาษาถิ่นเขมรชั้นอนุบาลปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ พบว่า

1. ด้านวิธีการส่งเสริมภาษาไทยกลาง พบว่า

1.1 ครูทั้งสี่โรงเรียนเน้นการส่งเสริมให้เด็กที่พูดภาษาถิ่นเขมรสูงใช้แต่ภาษาไทยกลางเป็นสำคัญ แต่จะยินยอมให้เด็กใช้ภาษาถิ่นซึ่งเป็นภาษาแม่ของตนเมื่อเด็กมีปัญหาการสื่อสารอย่างไรก็ตามครูทุกคนไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลางและภาษาถิ่นเขมรควบคู่กัน

1.2 ครูส่วนใหญ่มักจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น โดยครูเป็นผู้เริ่มกิจกรรมต่างๆ ยกเว้นครูโรงเรียนชม ซึ่งจัดกิจกรรมกลุ่มย่อยและกิจกรรมรายบุคคลให้แก่เด็กๆ ในชั้นของต้นวิธีการสอนโดยทั่วไป คือ การบูรณาการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลางในกิจกรรมการเรียนการสอนประจำวันในชั้นเรียนและการจัดฝึกทักษะภาษาไทยกลางบางด้าน

1.3 การตอบสนองของครูต่อเด็กแปรตามพฤติกรรมการพูดของเด็ก

1.4 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับเด็กเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์การใช้ภาษาไทยในชั้นเรียนและความสัมพันธ์ที่ห่างเหินระหว่างครูกับเด็กที่พูดภาษาถิ่นเขมร ซึ่งมีข้อจำกัดในการใช้ภาษาไทยกลาง

2. ด้านปัญหาการส่งเสริมภาษาไทยกลาง พบว่า

2.1 ปัญหาครู

2.2 การส่งเสริมภาษาไทยกลางของครูไม่ครอบคลุมองค์ประกอบทุกด้านของเนื้อหาภาษาไทย กล่าวคือ เน้นเฉพาะคำศัพท์

2.3 กิจกรรมและสื่อไม่สัมพันธ์กับพื้นฐานของเด็ก

2.4 มีการสอนที่เน้น การท่องจำคำและข้อความที่กำหนดให้

3. ปัญหาการเรียนรู้ของเด็กได้แก่

3.1 ปัญหาเกิดจากภาษาโดยตรง คือ การที่เด็กไม่สามารถสื่อสารความต้องการและความรู้สึกของตนได้และการที่เด็กไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียน

3.2 ปัญหาที่เป็นผลจากปัญหาภาษาของเด็ก คือ การที่เด็กไม่ไว้วางใจครูของตนการที่เด็กขาดความมั่นใจในตนเองและความภูมิใจในภาษาแม่ของตน

สัมฤทธิ์ โพธิ์ไพร (2551: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาลักษณะการออกเสียงควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 45 คน โรงเรียนเทพศิรินทร์นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี จุดมุ่งหมายในการเพื่อศึกษาผลของการใช้เกมทางภาษาแก้ปัญหาการออกเสียงควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษของหน่วยเสียง /-sp/, /-st/, /-sk/ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ เกมทางภาษาซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 เกมคือ เกมคู่หู เกม Bingo และเกม Ajam I made it!

ผลการวิจัยพบว่าเกมทางภาษาสามารถพัฒนาการออกเสียงควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ดีขึ้น ส่วนลักษณะการออกเสียงไม่ถูกต้องนักเรียนส่วนใหญ่ออกเสียงโดยตัดเสียงท้าย /p t k/ ออกเสมอ หลังการทดลองนักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการอ่านออกเสียงควบกล้ำท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05

พรชูลี อาชวอรุ่ง (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาถึง การเรียนรู้ภาษาที่สอง ผลการวิจัยและเอกสาร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประมวลเอกสาร และวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษา อังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศสำหรับเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางนโยบายการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนของกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ ผลการศึกษาพบว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองหรือสองภาษานั้นมีต้นกำเนิดมาจากต่างประเทศ โดยการเรียนรู้สองภาษาและภาษาที่สองนั้นต่างก็เป็นไปเพื่อการใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อการประกอบอาชีพ เพื่อการเข้าสังคม และเพื่อการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า งานวิจัยที่ทำการศึกษาพบว่ามีจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาให้เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาที่สองได้ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จะเกิดจากตัวเด็กที่ยังมีความเขินอาย และยังไม่กล้าที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารกับผู้อื่น หากครูผู้สอนสามารถหาวิธีที่จะสามารถกระตุ้นหรือหากิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้เด็กกล้าแสดงออกและสื่อสารกับผู้อื่นจะทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านภาษาได้ดีขึ้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัย การพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
2. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การดำเนินการทดลอง
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนระดับชั้นอนุบาล ปีที่ 2 ที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น โรงเรียนบ้านกุวา อำเภอกรงปินัง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายะลา เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 35 คน โดยแบ่งสำหรับการทดลองทั้ง 3 ครั้ง ดังนี้

1. การทดลองครั้งที่ 1 ใช้ประชากรจำนวน 3 คน โดยวิธีการจับสลาก
2. การทดลองครั้งที่ 2 ใช้ประชากรจำนวน 6 คน โดยวิธีการจับสลาก
3. การทดลองครั้งที่ 3 ใช้ประชากรจำนวน 26 คน เป็นนักเรียนที่เหลือจากการทดลองในครั้งที่ 1,2

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่นำมาพัฒนาเป็นสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น ใช้เนื้อหาสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 และหลักสูตรสถานศึกษาระดับปฐมวัย ที่เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก ประกอบด้วย 5 เพลง 3 หน่วยการเรียนรู้ดังนี้

1. เพลง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์	หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว
2. เพลง นกน้อย	หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว
3. เพลง รถไฟ	หน่วยการเรียนรู้ สิ่งต่างต่างๆรอบตัว
4. เพลง อวัยวะ	หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก
5. เพลง หน้าของฉัน	หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก

เครื่องมือใช้ในการวิจัย

1. สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. แบบประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านเทคโนโลยีการศึกษา

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือใช้ในการวิจัย

1. การพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น มีขั้นตอนรายละเอียด ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสื่อ การใช้เพลงประกอบการสอนระดับปฐมวัย

1.2 ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 และหลักสูตรสถานศึกษาระดับปฐมวัย เพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหาที่จะนำมาสร้างสื่อคาราโอเกะให้เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย

1.3 วิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ วิเคราะห์ผู้เรียน ศึกษาปัญหาการพูดการใช้ภาษาไทย ของเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น ปัญหาการสื่อสารระหว่างครูผู้สอนกับเด็กปฐมวัย และศึกษาลักษณะ เฉพาะของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล 2

1.4 จากการศึกษา พบว่าสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 และหลักสูตรสถานศึกษาระดับปฐมวัย เน้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมรอบตัว ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวเด็ก หน่วยการเรียนรู้ธรรมชาติรอบตัว และ หน่วยการเรียนรู้สิ่งต่างๆรอบตัว

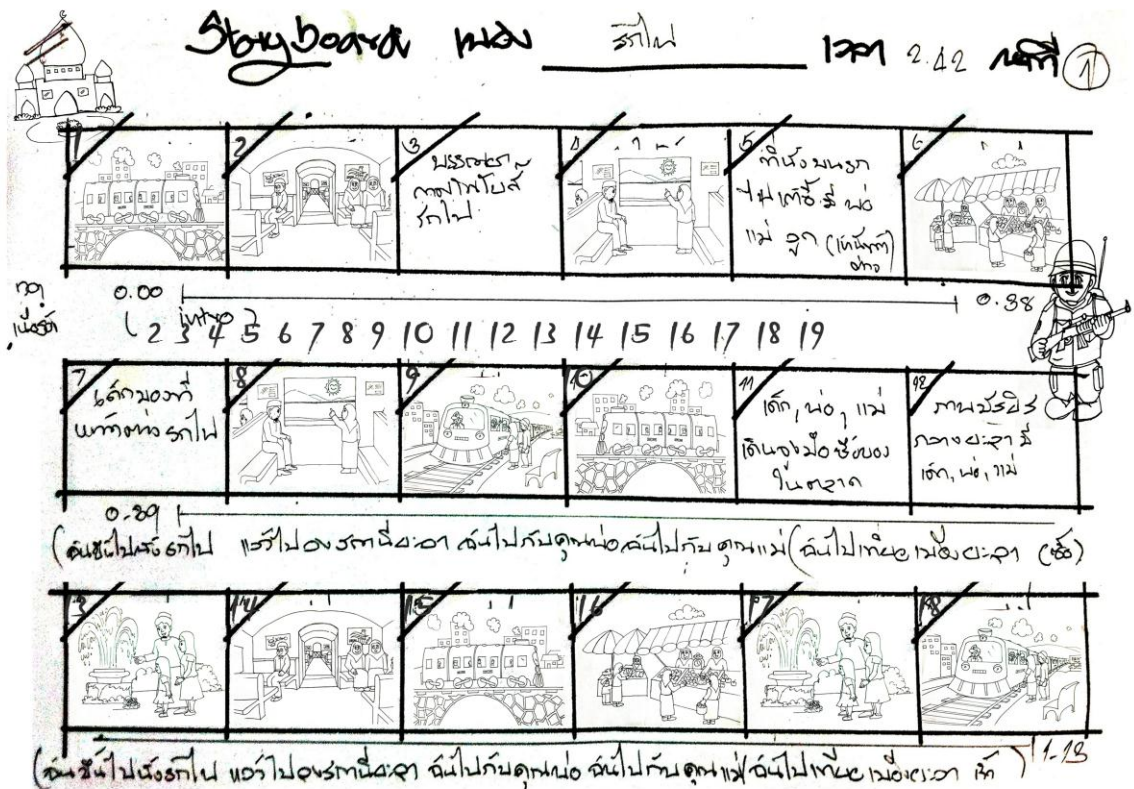
1.5 นำข้อมูลพื้นฐานดังกล่าวมาเขียนเนื้อเพลงเป็น ภาษาไทยและภาษามลายูให้สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ปฐมวัย จำนวน 5 เพลง ดังนี้

1.5.1 เพลง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์	หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว
ดวงอาทิตย์เราเห็นกลางวัน	ดวงจันทร์นั้นมืกลางคืน
ดวงดาวส่องแสงระริ่น	ค่าคืนนี้ฉันดูดวงดาว
มาต่อฮารีนาเป๊ะห์ ตือเงาะหะฮารี	มารีแตเงาะบูแล มาแล
ปาและมาแล อาดอปีแต	มาแลนิง กือตแตเงาะหะหีแต

- 1.5.2 เพลง นกน้อย หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว
 นกเอ๋ย นกน้อยน้อยมันค้อยร้อง จี๊จ๊อบ เสียงใสน่าฟัง
 มันร้องทุกวัน ทุกวัน มันร้อง จี๊จ๊อบ ในรังของมัน
 บุง ฮาลูฮาลู ดียอดีเยาะ ซอรวช้อดะห์
 สื่อนะฮารี สื่อนะฮารี ดียอดีเยาะดาแล ซาแรว
- 1.5.3 เพลง รถไฟ หน่วยการเรียนรู้ สิ่งต่างต่างๆรอบตัว
 กิตอ ซี้แกตออาปี ซิตูรงตีเตเซ็งยาลา
 กิตอซี้เดองา อาบา กิตอซี้ด็องา อูมี
 กิตอซี้ยาแลยาลา กิตอซี้ยาแลยาลา
 ฉั้นขึ้นป๋นั้งรถไฟ แล่วไปลงสถานียะลา
 ฉั้นไปกับคุณพ่อ ฉั้นไปกับคุณแม่
 ฉั้นไปเที่ยวเมืองยะลา ฉั้นไปเที่ยวเมืองยะลา
- 1.5.4 เพลง อวัยวะ หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก
 ฉั้นมีตานันเอาไว้ดู ฉั้นมีหูฉั้นเอาไว้ฟัง
 ลันลันลาละลัน ลันลา ลันลันลาละลัน ลันลา
 ฉั้นมีปากเอาไว้พูดกัน ฉั้นมีจมูกหายใจด้วยลิ
 ลันลันลาละลัน ลันลา ลันลันลาละลัน ลันลา
 กิตอแต่เงาะ ด็องามาตอ อาดอตลิ่งอบูวะ ด็องา
 ลันลันลาละลัน ลันลา ลันลันลาละลัน ลันลา
 มูไล้ะกิตอบูวะห์ แกแแจ้ะ กิตอยาวอคืองา ฮี้ดง
 ลันลันลาละลัน ลันลา ลันลันลาละลัน ลันลา
- 1.5.5 เพลง หน้าทีของฉั้น หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก
 เธอทำอะไรหน้าทีอะไร ไหนลองบอกให้ครูฟังสิ
 หนูเป็นนักเรียนคะ
 หน้าทีเด็กเด็กควรรู้ไว้ฉั้น พวกเขาต้องตั้งใจเรียน
 แดมออาดอ ตังกงอาปอ จูบอระยะญูคืองา
 ซายออาเนาะซ็อกูเลาะ
 ตังกงอาเนาะฮารีบตาฮู ซ็อมูวอ คือนอราเย็น ป็อลายัร

นำเนื้อเพลงที่เขียนไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหาตรวจสอบความถูกต้อง ความสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ระดับปฐมวัยและได้แก้ไขปรับปรุงเนื้อหาในเพลงบางส่วนที่เป็นภาษามลายูดังนี้ เพลงรถไฟ แก้ไขคำว่า “อาบา” เป็น “อาบะห์” ที่แปลว่า พ่อ เพลงนกน้อย แก้ไขคำว่า “ตีเยาะ” เป็น “ฎูโกะ” ที่แปลว่า ร้อง และได้เปลี่ยนเนื้อร้องในเพลง หน้าทีของฉันทน์ ให้มีการร้องโต้ตอบกันระหว่างนักเรียน ชาย -หญิง โดยเด็กผู้ชายร้องว่า “ผมเป็นนักเรียนครับ” เด็กผู้หญิงร้องว่า “หนูเป็นนักเรียนค่ะ”

1.6 เรียบเรียงเนื้อร้อง ทำนองดนตรี เป็นภาษาไทย และภาษามลายู ออกแบบการดำเนินเรื่องนำเสนอภาพประกอบเรื่องราวเนื้อหาของแต่ละเพลง รวมถึงข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องให้มีลักษณะที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของผู้เรียนโดยเขียนเป็นภาพ สตอรี่บอร์ด ดังนี้

ตัวอย่าง สตอรี่บอร์ดเพลง รถไฟ

1.7 ดำเนินการสร้างสื่อคาราโอเกะตามสตอรี่บอร์ดที่วางแผนไว้โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานเป็น 2 ส่วนด้วยกัน ได้แก่

1.7.1 ด้านดนตรี สร้างและเรียบเรียง ทำนอง โดยใช้เครื่องดนตรี ประเภทเครื่องดนตรีสากล ได้แก่ กีตาร์ คีย์บอร์ด และเครื่องดนตรีอื่นๆ ที่เหมาะสมโดยติดต่อและบันทึกเสียงผ่านระบบคอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรมที่เกี่ยวข้องในการสร้างดนตรีและบันทึกเสียง

1.7.2 ด้านการผลิตคาราโอเกะสร้างโดยนำเพลงที่ได้มาจากขั้นตอนแรกมาผลิตเป็น ดีวีดีคาราโอเกะโดยให้มีภาพประกอบเนื้อหาของแต่ละเพลงมีเรื่องราวที่สอดคล้องกัน ตัดต่อ ตกแต่ง ภาพและเสียงด้วยระบบคอมพิวเตอร์จากโปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับการตัดต่อภาพและเสียง

1.8 นำสื่อคาราโอเกะไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และผู้เชี่ยวชาญ ด้านเทคโนโลยีการศึกษาด้านละ 3 ท่าน (รายชื่อผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว ก) ตรวจสอบและประเมิน คุณภาพ ได้ข้อเสนอแนะ และระดับคุณภาพ ดังนี้

1.8.1 คุณภาพด้านเนื้อหาของสื่อคาราโอเกะโดยรวมอยู่ในระดับ ดีมาก จากค่าเฉลี่ยที่ 4.74 นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอแนะที่ควรนำไปปรับปรุงแก้ไข ดังนี้

- แก้ไขคำผิดในเนื้อหาของเพลง
- ปรับปรุงภาพที่สื่อความหมายไม่ชัดเจนเท่าที่ควร
- ศึกษาเนื้อหาคำร้องของภาษามลายูให้ถูกต้อง

1.8.2 คุณภาพด้านเทคโนโลยีการศึกษาของสื่อคาราโอเกะโดยรวมอยู่ในระดับ ดีมาก จากค่าเฉลี่ยที่ 4.72 นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอแนะที่ควรนำไปปรับปรุงแก้ไข ดังนี้

- ตรวจสอบ แก้ไข คำผิด
- ปรับสีของ background พื้นหลังตัวอักษรให้มีความเข้มข้น เพื่อเพิ่มความชัดเจน ของอักษร
- ขนาดของอักษรควรปรับให้ใหญ่ขึ้น
- ควรเพิ่ม title บอกวัตถุประสงค์ ส่วนนำของสื่อคาราโอเกะเพื่อให้ความน่าสนใจ มากขึ้น
- เนื้อร้องของเพลงสั้นเกินไปควรเพิ่มให้มีเนื้อร้อง 2 รอบ ต่อ 1 เพลง
- ปรับระยะเวลาช่วงจบของแต่ละเพลงให้กระชับขึ้น เพื่อให้เกิดความต่อเนื่อง ในการฟังเพลง
- ควรมีคู่มือแนะนำการใช้งานสำหรับผู้นำไปใช้

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีขั้นตอนรายละเอียด ดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสำหรับเด็กปฐมวัย จาก หนังสือและงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2.2 ศึกษาเนื้อหาสาระ จุดประสงค์การเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่อง สิ่งแวดล้อมรอบตัวให้ ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา จำนวน 50 ข้อ โดยแบ่งเป็น 5 เรื่องๆละ 10 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบทดสอบที่เป็นรูปภาพชนิดเลือกตอบ

3 ตัวเลือก

2.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาทั้ง 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและหาดัชนีความสอดคล้อง IOC (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2539: 248 – 249) ได้ค่าเฉลี่ยทั้งฉบับอยู่ที่ 0.67 – 1.0 (รายละเอียดดัง ภาคผนวก ค) รวมทั้งปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

2.4.1 ปรับเปลี่ยนคำสั่งของแบบทดสอบให้กระชับขึ้น

2.4.2 ปรับเปลี่ยนรูปภาพของตัวเลือกให้สื่อความหมายชัดเจน

2.4.3 ปรับเปลี่ยนรูปภาพของโจทย์ให้เป็นสีเพื่อให้มีความแตกต่างกับตัวเลือก

2.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 40 คน ที่เคยเรียนเนื้อหาที่ผ่านมาแล้วเพื่อนำมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r)

2.6 เลือกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป มาใช้เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เลือกครั้งนี้มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.44 – 0.79 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.24 – 0.72 จำนวน 25 ข้อ (รายละเอียดดัง ภาคผนวก จ)

2.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่คัดเลือกไว้แล้วมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR – 20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 192-207) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งฉบับอยู่ที่ 0.75 (รายละเอียดดัง ภาคผนวก ง)

2.8 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่หาคุณภาพแล้วไปใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากเรียนด้วยสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว

3. แบบประเมินคุณภาพของสื่อคาราโอเกะ

แบบประเมินคุณภาพของสื่อคาราโอเกะ สำหรับผู้เชี่ยวชาญแบ่งเป็น 2 ด้านได้แก่ ด้านเนื้อหาและด้านเทคโนโลยีการศึกษา ดังนี้

3.1 ศึกษาขั้นตอนการสร้างแบบประเมินด้านเนื้อหา

3.2 ศึกษาคุณสมบัติที่ควรใช้ในการประเมินทางด้านเนื้อหาโดยแบ่งเป็น

3.2.1 เนื้อหา

- ความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหา
- ความเหมาะสมของเนื้อหาที่ระดับของผู้เรียน

- เนื้อหา มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์
- ความน่าสนใจในการดำเนินเรื่องในแต่ละเพลง
- ความเหมาะสมของจำนวนเพลง

3.2.2 ภาพและภาษา

- ความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับภาพประกอบ
- ความถูกต้องและความชัดเจนของภาพประกอบ
- ความถูกต้องของการใช้ภาษาที่ใช้

3.2.3 แบบฝึกหัดระหว่างเรียนและแบบทดสอบ

- ความชัดเจนของคำถาม
- ความเหมาะสมของจำนวนแบบทดสอบและแบบฝึกหัด
- ความสอดคล้องของแบบทดสอบและแบบฝึกหัดกับเนื้อหา
- ความชัดเจนในการสื่อความหมายของภาพในแต่ละตัวเลือก

3.3 ศึกษาขั้นตอนการสร้างแบบประเมินด้านเทคโนโลยีการศึกษา

3.4 ศึกษาคุณสมบัติที่ควรใช้ในการประเมินทางด้านเทคโนโลยีการศึกษาโดยแบ่งเป็น

3.4.1 ภาพ

- ภาพกราฟิกเหมาะสม มีความสอดคล้องกับเนื้อหา
- ความชัดเจนของภาพในการสื่อความหมาย
- ความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบภาพประกอบเพลง
- ความสวยงามและความคมชัดของภาพ

3.4.2 เสียง

- ความน่าสนใจของเสียงดนตรี
- ความชัดเจนของเสียงดนตรี
- ความชัดเจนของเสียงร้อง
- ความสอดคล้องของเสียงกับภาพประกอบ

3.4.3 ตัวอักษร และการเลือกใช้สี

- ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร ขนาด ชัดเจน อ่านง่าย
- ความเหมาะสมของการเลือกใช้สีตัวอักษร
- ความเหมาะสมของตัวอักษรกับสีพื้น
- ความเหมาะสมของจังหวะการปรากฏตัวอักษรกับเสียงเพลง

3.4.4 การออกแบบปฏิสัมพันธ์

- การออกแบบปฏิสัมพันธ์ให้ใช้งานง่าย สะดวก ไม่สับสน
- ความชัดเจนของหน้าเมนูในการเลือกเพลง
- ความเหมาะสมของการออกแบบหน้าเมนู

3.5 สร้างแบบประเมินคุณภาพโดยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 3 ท่าน และด้านเทคโนโลยีการศึกษา 3 ท่าน ประเมินคุณภาพของสื่อที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าแบบ (Rating Scale) 5 ระดับ โดยกำหนดความหมายของคะแนนดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพดีมาก
- 4 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพดี
- 3 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง ต้องปรับปรุงคุณภาพ
- 1 คะแนน หมายถึง ไม่มีคุณภาพ

3.6 นำแบบประเมินคุณภาพที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบ เพื่อปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินคุณภาพ

3.7 นำแบบประเมินคุณภาพที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพด้านเนื้อหาและด้านเทคโนโลยีการศึกษาของสื่อคาราโอเกะต่อไป

3.8 นำผลการประเมินคุณภาพมาพิจารณาค่าเฉลี่ย เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนดคุณภาพของสื่อคาราโอเกะ โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายดังนี้

- ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 – 5.00 หมายถึง มีคุณภาพดีมาก
- ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 – 4.50 หมายถึง มีคุณภาพดี
- ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 – 3.50 หมายถึง มีคุณภาพปานกลาง
- ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 – 2.50 หมายถึง ต้องปรับปรุงคุณภาพ
- ค่าคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.50 หมายถึง ไม่มีคุณภาพ

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์คุณภาพของสื่อคาราโอเกะว่าต้องมีค่าเฉลี่ยจากการประเมินตั้งแต่

3.51 ขึ้นไปซึ่งหมายถึงมีคุณภาพดีขึ้นไปเพื่อนำไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การดำเนินการทดลอง

1. การทดลองครั้งที่ 1 นำสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นอนุบาล 2 จำนวน 3 คน โดยวิธีการจับสลาก ใช้วิธีการสังเกต ขณะทำการทดลองสอบถามและสัมภาษณ์นักเรียน ครูผู้สอนภายหลังการทดลองเพื่อหาข้อบกพร่องของสื่อคาราโอเกะ ดังนี้ เด็กให้ความสนใจในการฟังอย่างต่อเนื่องไปเพียงระยะหนึ่งซึ่งเป็นไปตามลักษณะการเรียนรู้ตามวัย จึงปรับการทดลองให้เด็กฟังเพลงวันละ 1 – 2 เพลง ตามเวลาที่เหมาะสม และแบบฝึกหัดบางข้อ ข้อที่เฉลยรูปภาพสื่อความหมายไม่ชัดเจนจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองครั้งที่ 2 ต่อไป

2. การทดลองครั้งที่ 2 นำสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วจากการทดลองครั้งแรกไปทดลองกับนักเรียนชั้นอนุบาล 2 จำนวน 6 คน โดยวิธีการจับสลาก แล้วให้ทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน เมื่อฟังเพลงจบในแต่ละเพลง ทำเช่นเดียวกันนี้กับเพลงที่ 2 , 3 , 4 และ 5 เมื่อครบทั้ง 5 เพลงแล้วนักเรียนจะต้องทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอีกครั้ง นำผลคะแนนของแบบฝึกหัดระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละเพลงที่ได้โดยมีค่าแนวโน้มประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะ อยู่ที่ 83.33 /93.33 โดยใช้สูตร E1/E2 และใช้วิธีการสังเกต สอบถามและสัมภาษณ์นักเรียนครูผู้สอนเพื่อหาข้อบกพร่องแล้วนำข้อมูลไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขให้มีประสิทธิภาพก่อนนำไปทดลองครั้งที่ 3

3. การทดลองครั้งที่ 3 นำสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วจากการทดลองครั้งที่ 2 ไปทดลองกับนักเรียนชั้นอนุบาล 2 จำนวน 26 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่เหลือจากการจับสลากในครั้งที่ 1 และ 2 แล้วให้ทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียนเมื่อฟังเพลงจบในแต่ละเพลง ทำเช่นเดียวกันนี้หลังจบเพลงที่ 2 , 3 , 4 และ 5 เมื่อครบทั้ง 5 เพลงแล้ว นักเรียนจะต้องทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอีกครั้ง นำผลคะแนนของแต่ละเพลงที่ได้ไปหาประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะได้ค่าประสิทธิภาพอยู่ที่ 85.23 /87.38

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย และ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้วิเคราะห์หาคุณภาพของสื่อ ได้แก่

2.1 หาค่าความยากง่าย (p) และหาค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้สูตรสัดส่วน (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 210-211)

2.2 ค่าความเชื่อมั่นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 192-207)

2.3 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2539: 248 – 249)

3. สถิติที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพของสื่อ ใช้การคำนวณค่าประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตร E1/E2 (เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต. 2528: 294-295)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เพื่อพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาสื่อคาราโอเกะในครั้งนี้ เป็นรูปแบบของวีดีโอคาราโอเกะบรรจุในกล่องนำเสนอเนื้อหาในบทเพลงที่เกี่ยวกับเรื่อง สิ่งแวดล้อมรอบตัว จำนวน 5 เพลง ได้แก่

1. เพลง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว
2. เพลง นกน้อย หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว
3. เพลง รถไฟ หน่วยการเรียนรู้ สิ่งต่างต่างๆรอบตัว
4. เพลง อวัยวะ หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก
5. เพลง หน้าทีของฉัน หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก

ผลการประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว

ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาจำนวน 3 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการศึกษาจำนวน 3 ท่าน ประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะที่สร้างขึ้นแสดงผลตามตารางดังนี้

ตาราง 1 ผลการประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

เรื่องที่ประเมิน	$\bar{x}$	SD	ระดับของ คุณภาพ
1. ด้านเนื้อหา			
1.1 ความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหา	4.33	0.58	ดี
1.2 ความเหมาะสมของเนื้อหากับระดับของผู้เรียน	4.66	0.58	ดีมาก
1.3 เนื้อหา มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์	5.00	0.00	ดีมาก
1.4 ความน่าสนใจในการดำเนินเรื่องในแต่ละเพลง	5.00	0.00	ดีมาก
1.5 ความเหมาะสมของจำนวนเพลง	4.66	0.58	ดีมาก
เฉลี่ย	4.73	0.34	ดีมาก

ตาราง 1 (ต่อ)

เรื่องที่ประเมิน	$\bar{x}$	SD	ระดับของ คุณภาพ
2. ด้านภาพและภาษา			
2.1 ความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับภาพประกอบ	5.00	0.00	ดีมาก
2.2 ความถูกต้องและความชัดเจนของภาพประกอบ	5.00	0.00	ดีมาก
2.3 ความถูกต้องของการใช้ภาษาที่ใช้	4.33	0.58	ดี
เฉลี่ย	4.77	0.19	ดีมาก
3. ด้านแบบฝึกหัดระหว่างเรียนและแบบทดสอบ			
3.1 ความชัดเจนของคำถาม	4.66	0.58	ดีมาก
3.2 ความเหมาะสมของจำนวนแบบทดสอบ และแบบฝึกหัด	5.00	0.00	ดีมาก
3.3 ความสอดคล้องของแบบทดสอบและแบบฝึกหัด กับเนื้อหา	5.00	0.00	ดีมาก
3.4 ความชัดเจนในการสื่อความหมายของภาพในแต่ละ ตัวเลือก	4.33	0.58	ดี
เฉลี่ย	4.74	0.29	ดีมาก
ค่าเฉลี่ยโดยรวม	4.74	0.27	ดีมาก

จากตาราง 1 ผลจากการประเมินคุณภาพของคู่มือสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว จากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาจำนวน 3 ท่าน พบว่า คุณภาพด้านเนื้อหาของสื่อคาราโอเกะโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 4.72$, $SD = 0.27$) โดยมีรายละเอียดในด้านต่างๆดังนี้

ด้านเนื้อหา มีคุณภาพโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 4.73$, $SD = 0.34$) โดยคุณภาพในเรื่องของความเหมาะสมของเนื้อหากับระดับของผู้เรียน ความสอดคล้องกับจุดประสงค์ ความน่าสนใจในการดำเนินเรื่อง ($\bar{x} = 5.00$, $SD = 0.00$) และความเหมาะสมของจำนวนเพลง ($\bar{x} = 4.66$, $SD = 0.58$) มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก สำหรับเรื่องความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหา ($\bar{x} = 4.33$, $SD = 0.58$) มีคุณภาพอยู่ในระดับดี

ด้านภาพและภาษา มีคุณภาพโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 4.77$, $SD = 0.19$) โดยคุณภาพในเรื่องความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับภาพประกอบ และความถูกต้องและความชัดเจนของภาพประกอบ ($\bar{x} = 5.00$, $SD = 0.00$) มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก สำหรับเรื่องความถูกต้องของการใช้ภาษาที่ใช้ ($\bar{x} = 4.33$, $SD = 0.58$) มีคุณภาพอยู่ในระดับดี

ด้านแบบฝึกหัดระหว่างเรียนและแบบทดสอบ มีคุณภาพโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 4.74$, $SD = 0.29$) โดยคุณภาพในเรื่อง ความชัดเจนของคำถาม ความเหมาะสมของจำนวนแบบทดสอบ และแบบฝึกหัด ความสอดคล้องของแบบทดสอบและแบบฝึกหัดกับเนื้อหา ($\bar{x} = 5.00$, $SD = 0.00$) มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก สำหรับเรื่องความชัดเจนในการสื่อความหมายของภาพในแต่ละตัวเลือก ($\bar{x} = 4.33$, $SD = 0.58$) มีคุณภาพอยู่ในระดับดี

ตาราง 2 ผลการประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการศึกษา

เรื่องที่ประเมิน	$\bar{x}$	SD	ระดับของ คุณภาพ
1. ด้านภาพ			
1.1 ภาพกราฟิกเหมาะสม มีความสอดคล้องกับเนื้อหา	4.66	0.58	ดีมาก
1.2 ความชัดเจนของภาพในการสื่อความหมาย	4.33	0.58	ดี
1.3 ความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบภาพประกอบ เพลง	5.00	0.00	ดีมาก
1.4 ความสวยงามและความคมชัดของภาพ	4.66	0.58	ดีมาก
เฉลี่ย	4.66	0.43	ดีมาก
2. ด้านเสียง			
2.1 ความน่าสนใจของเสียงดนตรี	5.00	0.00	ดีมาก
2.2 ความชัดเจนของเสียงดนตรี	5.00	0.00	ดีมาก
2.3 ความชัดเจนของเสียงร้อง	4.66	0.58	ดีมาก
2.4 ความสอดคล้องของเสียงกับภาพประกอบ	4.33	0.58	ดี
เฉลี่ย	4.74	0.29	ดีมาก

ตาราง 2 (ต่อ)

เรื่องที่ประเมิน	$\bar{X}$	SD	ระดับของ คุณภาพ
3. ด้านตัวอักษร และการเลือกใช้สี			
3.1 ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร ขนาด ชัดเจน อ่านง่าย	4.33	0.58	ดี
3.2 ความเหมาะสมของการเลือกใช้สีตัวอักษร	4.33	0.58	ดี
3.3 ความเหมาะสมของตัวอักษรกับสีพื้น	3.66	0.58	ดี
3.4 ความเหมาะสมของจังหวะการปรากฏตัวอักษรกับ เสียงเพลง	3.66	0.58	ดี
เฉลี่ย	4.49	0.58	ดี
4. ด้านการออกแบบปฏิสัมพันธ์			
4.1 การออกแบบปฏิสัมพันธ์ให้ใช้งานง่าย สะดวก ไม่สับสน	5.00	0.00	ดีมาก
4.2 ความชัดเจนของหน้าเมนูในการเลือกเพลง	5.00	0.00	ดีมาก
4.3 ความเหมาะสมของการออกแบบหน้าเมนู	5.00	0.00	ดีมาก
เฉลี่ย	5.00	0.00	ดีมาก
ค่าเฉลี่ยโดยรวม	4.72	0.32	ดีมาก

จากตาราง 2 ผลจากการประเมินคุณภาพของคุณภาพสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัวจากผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการศึกษาจำนวน 3 ท่าน พบว่า คุณภาพด้านเทคโนโลยีการศึกษาของสื่อคาราโอเกะโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 4.72$, $SD = 0.32$) โดยมีรายละเอียดในด้านต่างๆดังนี้

ด้านภาพ มีคุณภาพโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 4.66$, $SD = 0.43$) โดยคุณภาพในเรื่องของภาพกราฟิกเหมาะสมมีความสอดคล้องกับเนื้อหา ความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบภาพประกอบเพลง ($\bar{X} = 5.00$, $SD = 0.00$) และความสวยงามและความคมชัดของภาพ ($\bar{X} = 4.66$, $SD = 0.58$) มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก สำหรับเรื่องความชัดเจนของภาพในการสื่อความหมาย ($\bar{X} = 4.33$, $SD = 0.58$) มีคุณภาพอยู่ในระดับดี

ด้านเสียง มีคุณภาพโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{X} = 4.74$, $SD = 0.29$) โดยคุณภาพในเรื่องของความน่าสนใจของเสียงดนตรี ความชัดเจนของเสียงดนตรี ($\bar{X} = 5.00$, $SD = 0.00$) และความชัดเจน

ของเสียงร้อง ($\bar{x} = 4.66$, $SD = 0.58$) มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก สำหรับเรื่องความสอดคล้องของเสียงกับภาพประกอบ ($\bar{x} = 4.33$, $SD = 0.58$) มีคุณภาพอยู่ในระดับดี

ด้านตัวอักษร และการเลือกใช้สี มีคุณภาพโดยรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 4.49$, $SD = 0.58$) โดยคุณภาพในเรื่องของความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร ขนาด ชัดเจน อ่านง่าย การเลือกใช้สีตัวอักษร ตัวอักษรกับสีพื้น ($\bar{x} = 4.33$, $SD = 0.58$) และความเหมาะสมของจังหวะการปรากฏตัวอักษรกับเสียงเพลง ($\bar{x} = 3.66$, $SD = 0.58$) มีคุณภาพอยู่ในระดับดี

ด้านการออกแบบปฏิสัมพันธ์ มีคุณภาพโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก ($\bar{x} = 5.00$, $SD = 0.00$) โดยคุณภาพในเรื่องการออกแบบปฏิสัมพันธ์ให้ใช้งานง่าย สะดวกไม่สับสน ความชัดเจนของหน้าเมนูในการเลือกเพลง และความเหมาะสมของการออกแบบหน้าเมนู มีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก

ผลการพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น ที่พัฒนาขึ้นตามเกณฑ์ 80/80 และสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

การทดลองครั้งที่ 1

การทดลองครั้งนี้เป็นการตรวจสอบหาข้อบกพร่องของสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว ในด้านต่างๆ โดยการบันทึกและจากการสังเกต เช่น ความถูกต้องของเนื้อหา ความชัดเจนของการนำเสนอเนื้อหา ความชัดเจนของตัวอักษรและรูปภาพที่ใช้ในแต่ละเพลง ความชัดเจนของภาษาและเสียงร้อง ตลอดจนความสอดคล้องกับสภาพการเรียนการสอนจริง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มแรกจำนวน 3 คน ในการหาข้อบกพร่องของสื่อคาราโอเกะ

ผลการสังเกตและสัมภาษณ์พบว่า เด็กนักเรียนมีความสนใจและกระตือรือร้นในการฟังเพลงเป็นอย่างดี และให้ความสนใจกับภาพประกอบในแต่ละเพลง ในส่วนของเนื้อหาเด็กนักเรียนมีความสนใจและสามารถเรียนรู้ทำความเข้าใจได้ แบบฝึกหัดเด็กมีความพอใจที่ได้ทำแบบฝึกหัด และให้ความสนใจในรูปภาพของแบบฝึกหัด และสนุกสนานกับการฟังเพลงคาราโอเกะ เห็นได้จากกรเรียกร้องให้เปิดซ้ำหลายครั้ง แต่ยังมีสิ่งที่ต้องปรับปรุงมีดังนี้

1. ในการทดลองเด็กนักเรียนให้ความสนใจในการฟังอย่างต่อเนื่องไปเพียงระยะหนึ่งซึ่งเป็นไปตามลักษณะการเรียนรู้ตามวัย

2. แบบฝึกหัดบางข้อ รูปภาพที่เฉลยสื่อความหมายไม่ชัดเจนเท่าที่ควร

ผู้วิจัยได้นำปัญหาที่เกิดขึ้นรวมถึงข้อบกพร่องต่างๆ มาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามลำดับต่อไปนี้

1. ปรับการทดลองให้เด็กฟังเพลงวันละ 1 – 2 เพลงและยืดหยุ่นตามเวลาความเหมาะสม
2. ปรับเปลี่ยนรูปภาพที่สื่อความหมาย และความเข้าใจได้ง่ายขึ้น

การทดลองครั้งที่ 2

มีจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องและหาแนวโน้มประสิทธิภาพเบื้องต้นของสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยนำสื่อที่แก้ไขปรับปรุงเรียบร้อยแล้วจากการทดลองครั้งแรก ไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 จำนวน 6 คน โดยการทดลองครั้งนี้ปรับเปลี่ยนเวลาในการทดลองให้เหมาะสมกับวัยของเด็กปฐมวัย โดยให้เด็กฟังเพลงวันละ 1 – 2 เพลง ตามเวลาความเหมาะสมโดยกลุ่มตัวอย่างต้องทำแบบฝึกหัด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในแต่ละเพลงแล้วนำผลมาวิเคราะห์ เพื่อหาแนวโน้มประสิทธิภาพของบทเรียนตามเกณฑ์ 80/80 ก่อนนำไปทดลองในครั้งสุดท้าย ซึ่งปรากฏผลการทดลองในขั้นนี้ได้ว่าแนวโน้มประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะมีค่าเท่ากับ 84.67/88.66 ดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลการหาแนวโน้มประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะ ในการทดลองครั้งที่ 2

เพลง	แบบฝึกหัดระหว่างเรียน			แบบทดสอบหลังเรียน			ประสิทธิภาพ E ₁ / E ₂
	จำนวน	คะแนน	E ₁	จำนวน	คะแนน	E ₂	
	ข้อ	เฉลี่ย		ข้อ	เฉลี่ย		
ดวงอาทิตย์ดวงจันทร์	5	4.16	83.33	5	4.33	86.67	83.33 / 86.67
นกน้อย	5	3.66	73.33	5	4.33	86.67	73.33 / 86.67
รถไฟ	5	4.66	93.33	5	4.16	83.33	93.33 / 83.33
อวัยวะ	5	4.50	90.00	5	4.66	93.33	90.00 / 93.33
หน้าที่ของฉัน	5	4.16	83.33	5	4.66	93.33	83.33 / 93.33
รวม	25	21.14	84.67	25	22.14	88.66	84.67 / 88.66

จากตาราง 3 พบว่าแนวโน้มของประสิทธิภาพสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว ทั้ง 5 เพลงมีแนวโน้มของประสิทธิภาพโดยรวมเป็น 84.67 /88.66 โดยเพลงที่ 1 ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ มีแนวโน้มประสิทธิภาพเป็น 83.33 /86.67 เพลงที่ 2 นกน้อย มีแนวโน้มประสิทธิภาพเป็น 73.33 /86.67

เพลงที่ 3 รถไฟ มีแนวโน้มประสิทธิภาพเป็น 93.33 /83.33 เพลงที่ 4 อวัยวะ มีแนวโน้มประสิทธิภาพเป็น 90.00 /93.33 และเพลงที่ 5 หน้าทีของฉันทน์ มีแนวโน้มประสิทธิภาพเป็น 83.33 /93.33

ผู้วิจัยพบว่าในเพลงที่ 2 นกน้อย แนวโน้มประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะยังไม่เป็นไปตามเกณฑ์กำหนด ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้รวบรวมข้อมูล ข้อบกพร่องและปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในขณะทดลองดำเนินการแก้ไขปรับปรุงดังนี้

1. ควบคุมดูแลในการทำแบบฝึกหัด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ให้รัดกุมยิ่งขึ้น
2. การยืดหยุ่นเวลากับเด็กบางคนที่เรียนช้า
3. เพิ่มระยะเวลาในการฟังในแต่ละเพลงให้มากขึ้น
4. ปรับการใช้ภาษาในการสื่อสารพูดคุยระหว่างครูกับเด็กเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหามากขึ้นแล้วจึงนำไปใช้ในการทดลองครั้งสุดท้าย

การทดลองครั้งที่ 3

มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 3 จำนวน 26 คน โดยปรับเปลี่ยนเวลาในการทดลองให้เหมาะสมกับวัยของเด็กปฐมวัย โดยให้เด็กฟังเพลงวันละ 1 – 2 เพลง ตามเวลาความเหมาะสม โดยกลุ่มตัวอย่างต้องทำแบบฝึกหัด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในแต่ละเพลงแล้วนำผลมาวิเคราะห์ เพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียนตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตร E_1 / E_2 ผลการทดลองในขั้นนี้ได้ประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะมีค่าเท่ากับ 85.23 / 87.38 ดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะ ในการทดลองครั้งที่ 3

เพลง	แบบฝึกหัดระหว่างเรียน			แบบทดสอบหลังเรียน			ประสิทธิภาพ E_1 / E_2
	จำนวน	คะแนน	E_1	จำนวน	คะแนน	E_2	
	ข้อ	เฉลี่ย		ข้อ	เฉลี่ย		
ดวงอาทิตย์ดวงจันทร์	5	4.11	82.31	5	4.23	84.62	82.31 / 84.62
นกน้อย	5	4.15	83.08	5	4.19	83.85	83.08 / 83.85
รถไฟ	5	4.34	86.92	5	4.38	87.69	86.92 / 87.69
อวัยวะ	5	4.46	89.23	5	4.69	93.85	89.23 / 93.85
หน้าที่ของฉันทน์	5	4.23	84.62	5	4.34	86.72	84.62 / 86.72
รวม	25	21.29	85.23	25	21.83	87.38	85.23 / 87.38

จากตาราง 4 ผลการทดลองหาประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว พบว่าทั้ง 5 เพลงมีประสิทธิภาพโดยรวมเป็น 85.23 /87.38 โดยเพลงที่ 1 ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ มีประสิทธิภาพเป็น 82.31 /84.62 เพลงที่ 2 นกน้อย มีประสิทธิภาพเป็น 83.08 /83.85 เพลงที่ 3 รถไฟ มีประสิทธิภาพเป็น 86.92 /87.69 เพลงที่ 4 อวัยวะ มีประสิทธิภาพเป็น 89.23 /93.85 และเพลงที่ 5 หน้าที่ของฉัน มีประสิทธิภาพเป็น 84.62 /86.72 จากการทดลองในครั้งนี้ผู้วิจัยได้พบว่าในเพลงที่ 2 นกน้อย , และเพลงที่ 5 หน้าที่ของฉัน มีประสิทธิภาพที่สูงขึ้นจึงทำให้ประสิทธิภาพโดยรวมของสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น สามารถสรุปผลการวิจัยอภิปราย และมีข้อเสนอแนะดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะได้สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นที่มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในสาระการเรียนรู้เรื่อง สิ่งแวดล้อมรอบตัว และคำศัพท์ภาษาไทยมากขึ้น จากเนื้อหาในบทเพลง ทั้งยังเป็นแนวทางสำหรับครูในการใช้เป็นสื่อ นวัตกรรมจัดการการเรียนรู้โดยการนำสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัวนี้มาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับศักยภาพของเด็กปฐมวัยในพื้นที่ โดยเน้นการเรียนรู้เรื่อง สิ่งแวดล้อมรอบตัว ผลการวิจัยที่ได้จะเป็นแนวทางให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำไปพัฒนาเป็นนวัตกรรมการเรียนรู้ รูปแบบการจัด ประสบการณ์ใหม่ ๆ สำหรับเด็กปฐมวัย ในพื้นที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายะลา เขต 1 และพื้นที่ใกล้เคียงต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนระดับชั้นอนุบาล ปีที่ 2 ที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น โรงเรียนบ้านควา อำเภอกงหรา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายะลา เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 35 คน โดยแบ่งสำหรับการทดลองทั้ง 3 ครั้งดังนี้

1. การทดลองครั้งที่ 1 ใช้ประชากรจำนวน 3 คน โดยวิธีการจับสลาก
2. การทดลองครั้งที่ 2 ใช้ประชากรจำนวน 6 คน โดยวิธีการจับสลาก
3. การทดลองครั้งที่ 3 ใช้ประชากรจำนวน 26 คน เป็นนักเรียนที่เหลือจากการทดลอง

ในครั้งที่ 1,2

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่นำมาพัฒนาเป็นสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น ใช้เนื้อหาสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 และหลักสูตรสถานศึกษาระดับปฐมวัย ที่เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก ประกอบด้วยเพลง 5 เพลง 3 หน่วยการเรียนรู้ดังนี้

1. เพลง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์	หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว
2. เพลง นกน้อย	หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว
3. เพลง รถไฟ	หน่วยการเรียนรู้ สิ่งต่าง ๆ รอบตัว
4. เพลง อวัยวะ	หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก
5. เพลง หน้าทีของฉัน	หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก

เครื่องมือใช้ในการวิจัย

1. สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. แบบประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านเทคโนโลยีการศึกษา

การดำเนินการวิจัย

การทดลองครั้งที่ 1 นำสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นที่สร้างไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นอนุบาล 2 จำนวน 3 คน เป็นกลุ่มทดลองกลุ่มแรก โดยวิธีการจับสลาก ใช้วิธีการสังเกต ขณะทำการทดลอง สอบถามและสัมภาษณ์นักเรียน ครูผู้สอนภายหลังการทดลองเพื่อหาข้อบกพร่องของสื่อคาราโอเกะ ความเหมาะสมของเนื้อหา ภาษา และข้อเสนอแนะ โดยหลังการทดลองได้ปรับปรุงแก้ไขให้เด็กฟังเพลงวันละ 1 – 2 เพลง ตามเวลาความเหมาะสม และปรับแบบฝึกหัดบางข้อ ข้อที่เฉลยรูปภาพสื่อความหมายไม่ชัดเจน ก่อน นำไปทดลองในครั้งต่อไป

การทดลองครั้งที่ 2 นำสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วจากการทดลองครั้งแรกไปทดลองกับนักเรียนชั้นอนุบาล 2 จำนวน 6 คน เป็นกลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 โดยวิธีการจับสลาก แล้วให้ทำแบบฝึกหัดระหว่างเรียน เมื่อฟังเพลงจบในแต่ละเพลง แล้วนักเรียนจะต้องทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอีกครั้ง นำผลคะแนนของแบบฝึกหัดระหว่างเรียนและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละเพลงที่ได้ไป

1. เพลงดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์	มีประสิทธิภาพเป็น 82.31 / 84.62
2. เพลงนกน้อย	มีประสิทธิภาพเป็น 83.08 / 83.85
3. เพลงรถไฟ	มีประสิทธิภาพเป็น 86.92 / 87.69
4. เพลงอวัยวะ	มีประสิทธิภาพเป็น 89.23 / 93.85
5. เพลงหน้าที่ของฉัน	มีประสิทธิภาพเป็น 84.62 / 86.72

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น พบว่าสื่อคาราโอเกะ มีประสิทธิภาพ 85.23 / 87.38 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด มีคุณภาพด้านเนื้อหา และคุณภาพด้านเทคโนโลยีการศึกษาอยู่ในระดับดีมาก

การพัฒนาสื่อคาราโอเกะชุดนี้ดำเนินไปอย่างเป็นระบบ เริ่มตั้งแต่การวิเคราะห์หลักสูตร การศึกษาปฐมวัย สารมาตรฐานการเรียนรู้ การกำหนดขอบเขตเนื้อหาให้เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย วิเคราะห์ผู้เรียน ศึกษาปัญหาการสื่อสารระหว่างครูผู้สอนกับเด็ก และลักษณะเฉพาะของเด็กปฐมวัยในพื้นที่ โดยระหว่างการพัฒนาสื่อคาราโอเกะได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการศึกษา เพื่อให้สื่อคาราโอเกะมีประสิทธิภาพมากที่สุด ก่อนและหลังนำไปทดลอง สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะจะเห็นได้ว่า ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน (E1) และคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (E2) ในการทดลองครั้งที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าการทดลองครั้งสุดท้ายเนื่องมาจากการทดลองครั้งที่ 2 เด็กปฐมวัยบางคนเรียนรู้ได้ช้ากว่าเด็กคนอื่น ๆ ทำให้การรับรู้ต่ำกว่าเด็กคนอื่นในขณะที่ฟังเพลงพร้อมกัน ดังนั้นจึงมีการปรับแผนการทดลองใหม่ในครั้งที่ 3 โดยให้มีการยืดหยุ่นเวลากับเด็กบางคนที่ยังช้า และเพิ่มระยะเวลาในการฟังในแต่ละเพลงให้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ กรมวิชาการ กระทรวง ศึกษาธิการ (2540ช :23-24) ที่กล่าวไว้ว่า ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมควรเหมาะสมกับวัย ต้องมีการยืดหยุ่นได้ตามความต้องการและความสนใจของเด็ก เช่น เด็กวัย 3 ขวบ มีความสนใจช่วงสั้นประมาณ 8 นาที เด็กวัย 4 ขวบ มีความสนใจอยู่ได้ประมาณ 12 นาที เด็กวัย 5 ขวบ มีความสนใจอยู่ได้ประมาณ 15 นาที นอกจากการปรับเปลี่ยนเรื่องเวลาแล้วยังมีการแทรกเนื้อหาของเพลงและอธิบายเป็นภาษามลายูท้องถิ่นเพิ่มขึ้น เมื่อถึงเวลาทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้ผู้ดูแลควบคุมมากขึ้นเพื่อให้คำแนะนำกับเด็กได้ทั่วถึง จากการปรับแผนการทดลองทำให้เด็กมีความเข้าใจในเนื้อหาของเพลงมากขึ้นจึงทำให้คะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียน (E1) และคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (E2) ในการทดลองครั้งนี้สูงขึ้น โดยเฉพาะเพลง อวัยวะ ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดคือ 90.00 / 93.33 จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใน

เพลงนี้ทำให้ทราบว่าเด็กเกิดการเรียนรู้ รับรู้ได้เร็วกับเรื่องใกล้ตัว ประกอบกับในเพลงอวัยวะนี้มีเนื้อหาที่เข้าใจง่าย และภาพประกอบที่แสดงถึงรูป อวัยวะอย่างชัดเจน ซึ่งได้แก่ ปาก ตา หู จมูก ทำให้เด็กเกิดความเข้าใจในเนื้อหาอย่างถ่องแท้ สอดคล้องกับคำกล่าวของ นิตยา ประพฤติกิจ (2536:146) ที่กล่าวถึงเพลงสำหรับเด็กว่า ควรมีเนื้อหาที่เด็กทั่วไปชอบ เช่น ชื่อของตัวเอง สิ่งที่ตัวเองทำได้วันหยุด วันเกิด ธรรมชาติ อวกาศ ความสนุกสนาน เรื่องไร้สาระเพื่อฝัน ความรู้สึก กิจกรรมที่ทำที่บ้าน ครอบครัว สัตว์เลี้ยง และส่วนต่างๆของร่างกาย ดังนั้นจากผลสัมฤทธิ์โดยรวมจึงทำให้ประสิทธิภาพของสื่อคาราโอเกะเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. จากการสังเกตเด็กปฐมวัย พบว่าสื่อคาราโอเกะช่วยให้เด็กมีความสนใจกระตือรือร้นที่จะเรียนมากยิ่งขึ้น เด็กได้ร่วมกันทำกิจกรรมอย่างสนุกสนาน สนใจสื่ออุปกรณ์ที่ใช้และมีความสนใจในเพลงทุกเพลงที่มีรูปภาพสีสันสวยงามและมีภาพเคลื่อนไหวเป็นพิเศษ เช่น เพลงรถไฟ และเพลงนกน้อย เมื่อได้ฟังเพลงซ้ำๆหลายๆครั้งเด็กปฐมวัยบางคนสามารถเริ่มร้องเพลงตามได้ ทำให้เด็กมีความสุข สนุกช่วยกล่อมเกลารวมกันของเด็กให้มีความรู้สึกในทางที่ดี สิ่งเหล่านี้สามารถเพิ่มแรงจูงใจและกระตุ้นให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อยากรู้ และสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับคำกล่าวของ ละออ ชูติกร (2527:540) ที่กล่าวว่า การนำเพลงและดนตรีมาใช้ประกอบการเรียนการสอนให้สัมพันธ์กับบทเรียนสำหรับเด็กปฐมวัยนั้นมีจุดมุ่งหมายที่จะให้เด็กเรียนด้วยความสนุก เพลิดเพลิน ไม่เบื่อหน่ายวิชาที่เรียน เพราะเป็นการได้รับความรู้จากบทเรียนคละเคล้าไปกับการเล่นโดยไม่รู้ตัว และจะช่วยส่งเสริมความรู้ความเข้าใจ ความจำของเด็กได้ดีขึ้น และคำกล่าวที่ว่า เพลงและดนตรีเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ดีให้แก่เด็ก เพราะเป็นสิ่งที่สร้างความสนใจของเด็กเด็กจะเรียนด้วยความสนุก สนใจพอใจ ไม่เบื่อหน่าย และช่วยให้เด็กเข้าใจในเรื่องราวที่ครูต้องการสอนได้เร็วขึ้น จำได้ง่ายขึ้น

การใช้เพลงคาราโอเกะเป็นสื่อการเรียนการสอนยังช่วยให้เด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่นมีความรู้ความเข้าใจในภาษาไทย เนื้อหา คำศัพท์ต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วแม่นยำกว่าการเรียนการสอนแบบปกติโดยไม่ต้องท่องจำ ซึ่งสอดคล้องกับไกรสิทธิ์ ตันติศิริรินทร์ (2541) ที่ได้กล่าวว่า การฟังเพลงและการร้องเพลงถือเป็นการจัดปัจจัยเกื้อหนุนในเชิงบวกกระตุ้นพัฒนาสมองทำให้เซลล์ประสาทของการเรียนรู้ทำงานและอยู่คงทน การฟังเพลงหรือดนตรีนับเป็นภาษาหนึ่งซึ่งใช้ถ่ายทอดความรู้สึกที่ภาษาในลักษณะอื่นไม่สามารถถ่ายทอดได้ แทนที่จะเป็นคำพูดหรือท่าทาง เพลง ดนตรี กลับใช้เสียงและจังหวะเป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้สึก นอกจากนี้ยังมีส่วนช่วยพัฒนาทางด้านสังคมอีกด้วย ทั้งนี้เพราะเด็กได้เข้าร่วมกลุ่มร้องเพลงกับเพื่อนๆ กับครู สร้างความสัมพันธ์ในหมู่คณะ

จากผลการทดลองดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การนำสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัวสำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด และสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้จริง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

มีความรู้ความเข้าใจในเรื่อง สิ่งแวดล้อมรอบตัวและคำศัพท์ภาษาไทยมากขึ้น เหมาะสมกับศักยภาพของเด็กปฐมวัยในพื้นที่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายะลา เขต 1 และพื้นที่ใกล้เคียงต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะทั่วไปและข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การใช้สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว เป็นสื่อการสอนนั้นทำให้เด็กนักเรียนมีความสนใจ ติดตาม สนุกสนานและได้รับความรู้ ความบันเทิงไปพร้อมๆกัน ตลอดจนส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง จึงควรส่งเสริมให้มีการใช้งานเพื่อการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง
2. เพลงที่ได้รับความสนใจเป็นพิเศษเป็นเพลงที่มีภาพการฝึกเคลื่อนไหวได้ ดังนั้น ควรเน้นออกแบบภาพการฝึกเคลื่อนไหวเพื่อให้มีแรงกระตุ้นให้มีความน่าสนใจต่อการเรียนรู้
3. ควรศึกษากระบวนการขั้นตอนในการผลิตเพลง การบันทึกเสียง และการทำคาราโอเกะในระดับที่สูงขึ้น เพื่อให้ได้คุณภาพเสียงที่ดีขึ้น
4. ในการใช้สื่อคาราโอเกะประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นควรคำนึงถึงสภาพแวดล้อม ความพร้อมของสถานที่ เช่น สภาพแวดล้อมของห้องเรียน เครื่องมือ อุปกรณ์ ให้มีความพร้อม เมื่อเปิดเพลงเด็กสามารถมองเห็นและฟังเพลงได้อย่างชัดเจนและทั่วถึง
5. ควรให้มีการเผยแพร่และส่งเสริมให้ นำไปใช้นอกเวลาเรียน นอกสถานที่ เช่น ที่บ้าน โดยผู้ปกครองก็สามารถนำไปใช้ให้ความรู้ได้ เป็นการเตรียมความพร้อมก่อนเรียน และสามารถใช้เป็นกิจกรรมในครอบครัว เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ปกครอง

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรพัฒนาสื่อคาราโอเกะสองภาษา ไทย-มลายู กับเนื้อหาในสาระการเรียนรู้เรื่องอื่นๆ
2. ควรพัฒนาสื่อคาราโอเกะเพื่อนำไปใช้กับการสอนนักเรียนในระดับอื่นๆ ในบทเพลงอื่นๆ วิชาอื่นๆ
3. ควรพัฒนาสื่อคาราโอเกะสำหรับเด็กปฐมวัยที่มีเนื้อหาส่งเสริมทักษะด้านต่างๆ
4. ควรพัฒนาสื่อคาราโอเกะในรูปแบบที่เป็นนิทานเพลงเพื่อให้มีเรื่องราวที่ต่อเนื่อง น่าติดตามโดยสอดแทรกเนื้อหาสาระควบคู่กัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). *คู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2540*. (อายุ 3 – 6 ปี). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). *หลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2540*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2534). *ความคิดสร้างสรรค์ หลักการ ทฤษฎี การเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กมล การกุศล. (2530). *รายงานการวิจัยเพลงเด็กเมืองแพร่*. พิษณุโลก: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออกคณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตพิษณุโลก.
- กรรณานุช เกษมสันต์ ณ อยุธยา. (2548). *การวิเคราะห์เนื้อหาความรู้ที่ปรากฏในเพลงสำหรับเด็กปฐมวัย*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2536). *เทคโนโลยีการศึกษาร่วมสมัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2547). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: เอดิสันเพรสโปรดักส์.
- (2548). *คุณค่าเพลงสำหรับเด็กปฐมวัย การศึกษาปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: เอดิสันเพรสโปรดักส์.
- โกวิทย์ ชันธิศิริ. (2519ก). *กิจกรรมดนตรีสำหรับเด็ก*. (เอกสารประกอบการเรียนแผนกวิชาสารัตถศึกษา). กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โกมล บัวเขียน. (2538). *พฤติกรรมการสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. ม.ป.พ.
- คุรุสภา. (2538). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ.2525*. หน้า 392. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- จิตต์ ไซติอุทัย. (2536). *แบบบูรณาการสำหรับผู้เริ่มเรียนที่พูดภาษามลายู สำนักงานศึกษาธิการเขตการศึกษา 2 จ.ยะลา*.
- จิตต์ จิตดี. (2547). *การพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมดนตรีตามแนวคาร์ลลอร์ฟ*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- จรรยา ธิกุล. (2553). *การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เรื่องรามเกียรติ์ ตอนนารายณ์ปราบหนทก*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เจี๋ยง รวมเงาะ. (2551). *การพัฒนาความสามารถในการอ่านพยัญชนะของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม (การศึกษาพิเศษ).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฉลองชัย สุวัฒน์บุรณ์. (2528). *สื่อประสม*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ฉัตรชуда เขียรปรีชา. (2537). *พัฒนาการทางสติปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมในบรรยากาศที่มีเสียงดนตรีประกอบ*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ช่อบุญ จิรานุกาพ. (2543). *การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เรื่อง การใช้บริการสารสนเทศห้องสมุดสำหรับนิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 1*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2537). *เอกสารชุดวิชาสื่อการสอน ระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 8 – 15*. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ไชยยศ เรื่องสุวรรณ. (2522). *การประชาสัมพันธ์ หลักการและแนวปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์.
- ไชยยศ เรื่องสุวรรณ. (2534). *เทคโนโลยีการศึกษา ทฤษฎีและการวิจัย*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ญาตามนิต พิณกุล. (2539). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ: วีระวิทยานิพนธ์.
- ฐิติทร ทองสุข. (2541). *การพัฒนาชุดการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณรุทธ์ สุทจจิตต์. (2532). *รายงานการวิจัยการรับรู้เรื่องระดับเสียงของเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: ศูนย์วิจัยการเรียนการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2534). *แนวทางพัฒนาหลักสูตร และการสอนดนตรีระดับปฐมวัยศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทจจิตต์. (2540). *กิจกรรมดนตรีสำหรับครู*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน ศาตรภักท. (2529). *การเปรียบเทียบทฤษฎีพัฒนาการเด็ก*. กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ดวงเดือน ศาตรภัทร. (2537). การวัดและประเมินพัฒนาการและความพร้อมของเด็กปฐมวัย, ใน เอกสารประมวล สารະชุดวิชาหลักการและแนวคิดทางการปฐมวัยศึกษา หน่วยที่ 5-8. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ดวงใจ วรรณสังข์. (2541). การศึกษาความสามารถในการจำพญชนะไทยของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จากการสอนโดยใช้ชุดการสอนนอแทนประกอบพญชนะไทย. ปรญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดารารัตน์ อุทัยพยัคฆ์. (2548). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบพุทธวิธีเพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัย. ปรญญานิพนธ์ กศ.ด.(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ตรีเพล โฉมไสว. (2552). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อการสอนคาราโอเกะกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทรงกลด ประพิตรภา. (2532). มนุษย์กับสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ: ดิดีบุ๊กสโตร์.
- ทิพากร วงศ์ปลั่ง. (2539). การศึกษาวิธีการส่งเสริมการพูดภาษาไทยกลางของครูให้กับเด็กพูดภาษาถิ่นเขมรชั้นอนุบาลปีที่ 1. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ธวัช วันชูชาติ. (2542). พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. นครสวรรค์. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน. คณะครุศาสตร์. สถาบันราชภัฏนครสวรรค์.
- ฐปทอง ศรีทองท่วม. (2538). ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะโดยใช้กิจกรรมทักษะดนตรี. ปรญญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นงเยาว์ คลิกคล้าย. (2543). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ. ปรญญานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาปฐมวัย) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นภัส วรรณจันทร์. (2552). ผลของการใช้รูปแบบกิจกรรมศิลปะเพื่อการเรียนรู้ที่มีต่อการรับรู้สิ่งแวดล้อมตัวของเด็กปฐมวัย. ปรญญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- นภเนตร ธรรมบวร. (2544). การประเมินผลพัฒนาการเด็กปฐมวัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา ประพฤติกิจ. (2536). การพัฒนาเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- นิคม ทาแดง. (2539). การจัดประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน. ในเอกสารการสอนชุด วิชา พฤติกรรมการสอนปฐมวัยศึกษา หน่วยที่ 9 – 15. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นันทิรัตน์ คมขำ. (2539). การศึกษาการใช้เพลงในการเรียนการสอนเด็กวัยอนุบาล. วิทยานิพนธ์ คบ. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- บุญชม ศรีสะอาด. และคณะ. (2533). รายงานการวิจัยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเจตคติต่อวิธีสอนและความวิตกกังวลในการเรียนโดยใช้วิธีสอนแบบเรียนเป็นคู่ที่มีการสอนย่อยกับการสอนแบบปกติ. มหาสารคาม. โครงการสถาบันวิจัยและพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. มหาสารคาม.
- เบญจา พิมพ์ฟ้า. (2537). เพลงส่งเสริมการสอนวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา ปีที่ 1 – 6 และชั้นเด็กเล็ก. กรุงเทพฯ : แอลทีเพรส.
- เบญจา แสงมลิ. (2520ก). เพลงเด็กและวิธีเล่นประกอบ กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เป็รื่อง กุมุท. (2519). การวิจัยสื่อและนวัตกรรมการสอน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ปราณี คำแหง. (2547). การศึกษาความสามารถในการเข้าใจภาษาของเด็กกลุ่มอาการดาวน์อายุ 3 – 5 ปี โดยใช้เพลงประกอบจังหวะ. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปานใจ จารุณิข. (2548). พฤติกรรมทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรชูลี อาชวอำรุง. (2541). การเรียนรู้ภาษาที่สอง. ผลการวิจัยเอกสาร. ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรทิพย์ อินโท. (2550). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตวิชาการจัดการสื่อสำหรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรีปีที่ 2. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พรนิพา ปรีหะจินดา. (2542). ผลของการใช้คาราโอเกะในการสอนดนตรี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีทางการศึกษา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- พรรณี บุญประกอบ. (2528). การเปรียบเทียบวิธีการให้ความรู้สองแบบที่มีผลต่อการยอมรับนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรใหม่ของครูมัธยมศึกษาโดยใช้ชุดการเรียน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ
- พัชรา พุ่มพชาติ. (2533). อิทธิพลของเสียงดนตรีที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภิญญา จิตต์ธรรม. (2513). ภาษาถิ่น. สงขลา: โรงพิมพ์สงขลา.
- มาลี มีสัตย์. (2545). การพัฒนารายการวิดีโอเรื่อง ทักษะการเชิดหุ่นกระบอก. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ยุพิน พิพิธกุล. (ม.ป.ป.). การใช้เพลงประกอบการสอนคณิตศาสตร์. (เอกสารประกอบคำบรรยาย) ภาควิชามัธยมศึกษา. คณะครุศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2542). กิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- (2542). ดนตรีและกิจกรรมเข้าจังหวะสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- รติรัตน์ คล่องแคล่ว (2551) ผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยอีสาน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2535). ศัพท์คอมพิวเตอร์ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน.(2525ก). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- รัชนี้ สาระพันธุ์. (2551). เพลงสำหรับเด็กปฐมวัย: วันที่ 14 ตุลาคม 2551. สืบค้นเมื่อ 15 พฤศจิกายน 2553, จาก http://surahkuh.blogspot.com/2008/10/blog-post_2546.html
- รัตติยา สาและ (2535) ภาษามลายูพื้นฐาน 1. สงขลา: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- แรมสมร อยู่สถาพร. (2532). *การเรียนรู้ภาษาที่สองของเด็กเล็กแต่ดรุณด้วยรัก*. กรุงเทพฯ: ครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โรจน์ ราชประโคน. (2536). *อิทธิพลของภาษาที่มีต่อข้อบกพร่องต่างๆ ในการพูดและเขียนภาษาไทย ในด้านเสียงคำศัพท์และโครงสร้างของนักเรียนที่พูดภาษาเขมร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- รวีวรรณ ชินะตระกูล. (2540). *การศึกษากระบวนการสิ่งแวดล้อม*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- ราตรี ภารา. (2538). *ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม*. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ.
- ละออ ชุตติกร. (2527). *เพลงและดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย*. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาวรรณกรรมและลีลาคีรีระดับปฐมวัยศึกษา*. หน่วยที่ 8 – 10. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ลัดดา ศรีเลิศชลาลัย. (2530). *วิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยมาตรฐานเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นเด็กเล็กที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น*. ปริญญาานิพนธ์. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เลิศ อัสวเวศน์; เกษแก้ว เทพพิทักษ์; และนายดาต้า. (2539, 27 มิถุนายน). *เรื่องของคาราโอเกะ*. *ไทยรัฐ*. หน้า 7.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น .
- ฤทธิชัย อ่อนมิ่ง. (ม.ป.ป): *การออกแบบและพัฒนาคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชา เทคโนโลยีการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิรัช ชูสูงเนิน. (2529). *ดนตรีเบื้องต้นสำหรับครูประถม. พิษณุโลก*. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน กรุงเทพฯ : โอเอสพริ้นติ้งเฮ้าส์.
- วาสิ ปรงสิงห์. (2524). *การศึกษารูปแบบกิจกรรมการศึกษาที่จัดในชั้นอนุบาล*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วินัย วีระวัฒนานนท์. (2538). *กระบวนการสิ่งแวดล้อม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์.
- (2541). *คู่มือการพัฒนาเยาวชนเพื่อรักสิ่งแวดล้อม*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สถาบันพัฒนาการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยภาคเหนือ. (2551). *หลักสูตรการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย*. สืบค้นเมื่อ 19 สิงหาคม 2553. จาก [Http://www.northeducation.ac.th/elearning/ed Child chap06/6 10 2.html](http://www.northeducation.ac.th/elearning/ed Child chap06/6 10 2.html).
- สารีพันธ์ ศุภวรรณ. (2528). *การวิเคราะห์รูปหนังสือภาพสำหรับเด็ก*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สัตตศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- สมาพร สามเตี้ย. (2545). พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการเล่น
เกมทางภาษา. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวัชรณ์ สืบสุภาพง. (2549). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เรื่องสิ่งต่างๆ รอบตัวเด็ก
สำหรับเด็กปฐมวัย. สารนิพนธ์ กศ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวนีย์ จันท์ที. (2546). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากธรรมชาติตามรูปแบบจิตปัญญาที่มีต่อ
การรับรู้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของเด็กปฐมวัยให้กับเด็กปฐมวัย. ปรินญาณินพนธ์. กศ.ม.
(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. (2528). เทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
พระนครเหนือ.
- เสริมสุข ปักกัตตั้ง. (2535, สิงหาคม-กันยายน). บทบาทของนักเรียนในการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม.
วารสารแนะแนว. 26(142): 25 – 26.
- สุทธาทิพ มีฐนิก. (2533) การเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจคำนวนของเด็กปฐมวัยที่เรียน
โดยปริศนาทายและเพลง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุกรี เจริญสุข. (2541). จะฟังดนตรีอย่างไรให้ไพเราะ. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุจริต เพียรชอบ. (2532). การใช้เพลงประกอบการสอนภาษาไทย. (เอกสารประกอบการบรรยาย
หมายเลข 7) ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. นครสวรรค์ :
สถาบันราชภัฏนครสวรรค์.
- สุนนา พานิช(2531) การเตรียมความพร้อมเด็กเล็ก.ราชบุรี: โรงเรียนชุมชนราชบุรี.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สัมฤทธิ์ โพธิ์โพ. (2551). การศึกษามลของการใช้เกมทางภาษาแก้ปัญหาการออกเสียงควบกล้ำ
ท้ายคำสองเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.โรงเรียนเทพศิรินทร์นทบุรี
สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2541). การก้าวสู่มาตรฐานการเรียนรู้-สู่ทักษะ
ชีวิต. แนวคิดในการพัฒนาเด็กให้เป็นคนดี คนเก่ง มีความสุข และเป็นพลังในการสร้างสรรค์
โลกให้งดงาม. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.

- หรรษา นิลวิเชียร. (2535). *ปฐมวัยศึกษา หลักสูตรและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อชิพร ศรียมก. (2525). *การประเมินผลสื่อการสอน*. ใน เอกสารการสอนชุดวิชาสื่อการสอนระดับมัธยมศึกษาเล่ม 3. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อาภรณ์ มนต์วีรสตรี.(2517). *วิชานาฏศิลป์*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- อำนาจ ช่างเขียน. (2532, มกราคม). *ไปฝึกอบรมต่างประเทศ เรื่อง การวิจัยและพัฒนาการศึกษา*. *วารสารการศึกษาทม*. (13(4) : 26-28.
- อำไพ สุจริตกุล. (2530). *กลวิธีสอนจรรยาศึกษาและการสอนสอดแทรกคุณธรรมในการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: วงศ์สว่างการพิมพ์.
- อุบลพงษ์ วัฒนาเสวี. (2522, กันยายน). *แนวทางในการสอนเรื่องสิ่งแวดล้อมสำหรับเด็ก*. *จดหมายข่าวสิ่งแวดล้อม*. 13(8): 16.
- Borg, Water R. ; & Gall, Meredith D. (1996). *Educational Research: an Introduction*. New York: White Plains.
- Gay L.R. (1976). *Educational Reserarch Competencies for Analysis and Application* New York : Merrill Publishing Company.
- Kelly,R. (1985, June.). *Video and Language : An Approach to View in Comprehension*, RELC Journal.
- Michael J.; & John S. Brick. (1993). Retrieved October 14, 2010. Form http://www.dbkaraoke.com/help/karaoke_info.php
- Mills, Richard W.; & Mills, Jean. (1993). *Bilingualism in the primary school*. New York: Routledge.
- Rynder, J.E. and others. (1994). *Instigations and Environment / outdoor Education* *Therapeutic Recreation Journal*. 28 (1) : 25-34.
- Simpson, T. (1988). *Characteristic of Oral Language used by Selected four – Year olds in story Retellings Dissertation*, Ph.D. University of Missouri – Columbia.

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญในการประเมินคุณภาพ
สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

**รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการประเมินคุณภาพ
สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น**

ด้านเนื้อหา

1. นางวรรณรี สามะ

ครู คศ.2 โรงเรียนบ้านกัว ต.ห้วยกระทิง อ.กรงปินัง จ.ยะลา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ยะลา เขต 1

2. นางจรัสศรี จันทร์แดง

ครู คศ.2 โรงเรียนบ้านแหอ ต.ห้วยกระทิง อ.กรงปินัง จ.ยะลา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ยะลา เขต 1

3. นางสุภัทรา เลี่ยมเลี้ยง

ครู คศ.3 โรงเรียนบ้านตลาดลำใหม่ ต.ลำใหม่ อ.เมือง จ.ยะลา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ยะลา เขต 1

ด้านเทคโนโลยีการศึกษา

1. นายนิยม รักมาก

ศึกษานิเทศก์ 7 หัวหน้าศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศฯ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ยะลา เขต 1

2. อาจารย์ ดร.รัฐพล ประดับเวทย์

ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. อาจารย์ ดร.ขวัญหญิง ศรีประเสริฐภาพ

ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ข

ตัวอย่าง แบบประเมินประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว
สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น ของผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านเทคโนโลยีการศึกษา

แบบประเมินคุณภาพ

สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น สำหรับผู้เชี่ยวชาญ ด้านเนื้อหา/ด้านเทคโนโลยีการศึกษา

- คำชี้แจง**
1. แบบประเมินฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินคุณภาพของสื่อ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา / ด้านเทคโนโลยีการศึกษา เรื่อง การพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น
  2. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1. แบบรายการประเมินคุณภาพสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น ซึ่งกำหนดเกณฑ์ตัดสินคุณภาพของสื่อเป็น 5 ระดับดังนี้

ระดับ	5	หมายถึง	ดีมาก
ระดับ	4	หมายถึง	ดี
ระดับ	3	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับ	2	หมายถึง	ต้องปรับปรุงคุณภาพ
ระดับ	1	หมายถึง	ไม่มีคุณภาพ

ส่วนที่ 2. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3. กรุณาทำเครื่องหมาย ตามความคิดเห็นของท่าน หากมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
กรุณาเขียนลงในช่องว่างที่กำหนด

แบบประเมินคุณภาพ สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว
สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา
ส่วนที่ 1 คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นของท่าน โดยกาเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคุณภาพ

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5	4	3	2	1
เนื้อหา					
1. ความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหา 2. ความเหมาะสมของเนื้อหากับระดับของผู้เรียน 3. เนื้อหา มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ 4. ความน่าสนใจในการดำเนินเรื่องในแต่ละเพลง 5. ความเหมาะสมของจำนวนเพลง					
ภาพและภาษา					
1. ความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับภาพประกอบ 2. ความถูกต้องและความชัดเจนของภาพประกอบ 3. ความถูกต้องของการใช้ภาษาที่ใช้					
แบบฝึกหัดระหว่างเรียนและแบบทดสอบ					
1. ความชัดเจนของคำถาม 2. ความเหมาะสมของจำนวนแบบทดสอบและแบบฝึกหัด 3. ความสอดคล้องของแบบทดสอบและแบบฝึกหัดกับเนื้อหา 4. ความชัดเจนในการสื่อความหมายของภาพในแต่ละตัวเลือก					

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ..... ผู้ประเมิน

ตำแหน่ง .....

วันที่ ...../...../.....

--- ขอขอบพระคุณที่ให้ความอนุเคราะห์ ---

**แบบประเมินคุณภาพ สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว
สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น สำหรับผู้เชี่ยวชาญ
ด้านเทคโนโลยีการศึกษา**

ส่วนที่ 1 คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นของท่าน โดยกาเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคุณภาพ

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5	4	3	2	1
ด้านภาพ					
1. ภาพกราฟิกเหมาะสม มีความสอดคล้องกับเนื้อหา					
2. ความชัดเจนของภาพในการสื่อความหมาย					
3. ความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบภาพประกอบเพลง					
4. ความสวยงามและความคมชัดของภาพ					
ด้านเสียง					
1. ความน่าสนใจของเสียงดนตรี					
2. ความชัดเจนของเสียงดนตรี					
3. ความชัดเจนของเสียงร้อง					
4. ความสอดคล้องของเสียงกับภาพประกอบ					
ด้านตัวอักษร และการเลือกใช้สี					
1 ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร ขนาด ชัดเจน อ่านง่าย					
2 ความเหมาะสมของการเลือกใช้สีตัวอักษร					
3 ความเหมาะสมของตัวอักษรกับสีพื้น					
4 ความเหมาะสมของจังหวะการปรากฏตัวอักษรกับเสียงเพลง					
ด้านการออกแบบปฏิสัมพันธ์					
1. การออกแบบปฏิสัมพันธ์ให้ใช้งานง่าย สะดวก ไม่สับสน					
2. ความชัดเจนของหน้าเมนูในการเลือกเพลง					
3. ความเหมาะสมของการออกแบบหน้าเมนู					

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ..... ผู้ประเมิน

ตำแหน่ง .....

วันที่ ...../...../.....

--- ขอขอบพระคุณที่ให้ความอนุเคราะห์ ---

ภาคผนวก ค

ตารางแสดงการประเมินค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น
โดย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา

ตารางแสดงการประเมินหาค่าความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียน
สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น
จำนวน 50 ข้อ โดย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 3 ท่าน

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
เพลง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์					
1	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
2	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
3	+1	+1	0	0.67	เหมาะสม
4	+1	+1	0	0.67	เหมาะสม
5	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
6	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
7	0	+1	+1	0.67	เหมาะสม
8	0	+1	+1	0.67	เหมาะสม
9	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
10	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
เพลง นกน้อย					
11	0	+1	+1	0.67	เหมาะสม
12	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
13	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
14	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
15	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
16	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
17	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
18	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
19	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
20	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม

ตาราง (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
เพลง รถไฟ					
21	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
22	+1	+1	0	0.67	เหมาะสม
23	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
24	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
25	+1	+1	0	0.67	เหมาะสม
26	+1	0	0	0.33	ไม่เหมาะสม /ปรับปรุง
27	+1	+1	0	0.67	เหมาะสม
28	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
29	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
30	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
เพลง อวัยวะ					
31	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
32	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
33	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
34	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
35	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
36	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
37	+1	+1	0	0.67	เหมาะสม
38	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
39	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
40	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม

ตาราง (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
เพลง หน้าที่ของฉัน					
41	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
42	+1	0	0	0.33	ไม่เหมาะสม /ปรับปรุง
43	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
44	+1	+1	0	0.67	เหมาะสม
45	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
46	0	0	+1	0.33	ไม่เหมาะสม /ปรับปรุง
47	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
48	+1	0	+1	0.67	เหมาะสม
49	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม
50	+1	+1	+1	1.00	เหมาะสม

ภาคผนวก ง
ตารางแสดงค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น
ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

ตารางแสดงค่าความยากง่าย(P) ค่าอำนาจจำแนก(R) และค่าความเชื่อมั่น
 ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 50 ข้อ
 สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

เพลง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (R)
1	0.47	0.72
2	0.59	0.60
3	0.62	0.65
4	0.76	0.45
5	0.68	0.52
6	0.68	0.31
7	0.65	0.32
8	0.82	0.34
9	0.44	0.51
10	0.65	0.33

เพลง นกน้อย

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (R)
11	0.68	0.40
12	0.62	0.24
13	0.69	0.40
14	0.79	0.30
15	0.76	0.18
16	0.68	0.28
17	0.53	0.33
18	0.62	0.29
19	0.71	0.45
20	0.71	0.70

ตาราง (ต่อ)

เพลง รถไฟ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (R)
21	0.76	0.61
22	0.71	0.33
23	0.58	0.41
24	0.79	0.54
25	0.74	0.64
26	0.62	0.33
27	0.79	0.53
28	0.82	0.61
29	0.79	0.55
30	0.79	0.56

เพลง อวัยวะ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (R)
31	0.76	0.44
32	0.97	0.24
33	0.82	0.45
34	0.79	0.60
35	0.79	0.50
36	0.76	0.58
37	0.76	0.28
38	0.79	0.30
39	0.82	0.68
40	0.85	0.35

ตาราง (ต่อ)

เพลง หน้าที่ของฉัน

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (R)
41	0.74	0.37
42	0.76	0.52
43	0.68	0.35
44	0.88	0.48
45	0.79	0.42
46	0.79	0.42
47	0.82	0.49
48	0.79	0.51
49	0.76	0.45
50	0.76	0.63

ค่าความเชื่อมั่นแบบทดสอบ 0.75

ภาคผนวก จ
ตัวอย่างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของ สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

คำชี้แจง

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนี้เป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาค้นคว้าวิจัยของนิสิตปริญญาโท สาขาวิชา เทคโนโลยีทางการศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในหัวข้อเรื่อง การพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น ประกอบด้วยเพลง 5 เพลง 3 หน่วยการเรียนรู้ดังนี้

1. เพลง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์	หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว	5 ข้อ
2. เพลง นกน้อย	หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว	5 ข้อ
3. เพลง รถไฟ	หน่วยการเรียนรู้ สิ่งต่างต่างๆรอบตัว	5 ข้อ
4. เพลง อวัยวะ	หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก	5 ข้อ
5. เพลง หน้าทีของฉัน	หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก	5 ข้อ

สาระการเรียนรู้: บอกชื่อและรู้จักธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรอบตัว

▶ ทำเครื่องหมาย X ทับภาพที่มีความหมายตรงกับคำที่กำหนดให้

ดวงดาว			
ดวงอาทิตย์			
กลางวัน			
กลางคืน			
ดวงจันทร์			

▶ ผลการประเมิน : ☆☆☆☆☆

บงบธ ดรรชนีอักษร ดรรชนีอักษร
 หน่วยงานส่งเสริมการเรียนรู้ กับโรงเรียนธรรมชาติรอบตัว

สาระการเรียนรู้: บอกชื่อและรู้จักธรรมชาติสิ่งแวดล้อมรอบตัว

▶ ทำเครื่องหมาย X ทับภาพที่มีความหมายตรงกับคำที่กำหนดให้

ร้อง	
จิบ จิบ	
ฟัง	
นก	
รัง	

▶ ผลการประเมิน : ☆☆☆☆☆

บงกช งามน้อย
โครงการบึงบอระเพ็ด ๒๕๖๓
ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาอาชีพการเกษตร จังหวัดชัยภูมิ

สาระการเรียนรู้: บอกชื่อและรู้จักสิ่งต่างๆรอบตัว

▶ ทำเครื่องหมาย X ทับภาพที่มีความหมายตรงกับคำที่กำหนดให้

รถไฟ

สถานีรถไฟ

พ่อ

แม่

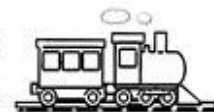
นั่ง

▶ ผลการประเมิน : ☆☆☆☆☆

๖๖๑๑ ๑๑๖๖

๑๑๖๖๑๑ ๑๑๖๖๑๑๑๑

แบบฝึกหัด

สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

คำชี้แจง

แบบฝึกหัดชุดนี้เป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาค้นคว้าวิจัยของนิสิตปริญญาโท สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในหัวข้อเรื่อง การพัฒนาสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น ประกอบด้วยเพลง 5 เพลง 3 หน่วยการเรียนรู้ดังนี้

1. เพลง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์	หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว	5 ข้อ
2. เพลง นกน้อย	หน่วยการเรียนรู้ ธรรมชาติรอบตัว	5 ข้อ
3. เพลง รถไฟ	หน่วยการเรียนรู้ สิ่งต่างต่างๆรอบตัว	5 ข้อ
4. เพลง อวัยวะ	หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก	5 ข้อ
5. เพลง หน้าทีของฉัน	หน่วยการเรียนรู้ เกี่ยวกับตัวเด็ก	5 ข้อ

สาระการเรียนรู้: รู้จัก บอกสิ่งที่มีความสัมพันธ์และความแตกต่างระหว่าง
กลางวัน กลางคืน

▶ ทำเครื่องหมาย X ทับภาพที่มีความสัมพันธ์กับภาพที่กำหนดให้

▶ ผลการประเมิน : ☆☆☆☆☆

บมฉบ ดงอากีตย์ ดงฉฉฉฉ

ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ

สาระการเรียนรู้: รู้จัก และเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างธรรมชาติ
สิ่งแวดล้อมรอบตัว

▶ ทำเครื่องหมาย X ทับภาพที่มีความสัมพันธ์กับภาพที่กำหนดให้

▶ ผลการประเมิน : ☆☆☆☆☆

แบบทดสอบ

หน่วยงานการศึกษาสัมพันธ์กับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สาระการเรียนรู้: บอกชื่อและรู้จักสิ่งต่างๆรอบตัว

▶ ทำเครื่องหมาย X ทับภาพที่มีความสัมพันธ์กับภาพที่กำหนดให้

▶ ผลการประเมิน : ☆☆☆☆☆

บงกช สดใจ

นางอชกา สดใจ สอนชั้นประถมศึกษา

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างสื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

กล่องและแผ่นดีวีดี

หน้าเมนู

สื่อคาราโอเกะ ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว
สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

มีเนื้อหาสาระเป็นเพลงสองภาษา ได้แก่ ภาษาไทย และภาษามลายูท้องถิ่น เรื่อง สิ่งแวดล้อมรอบตัว เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก ธรรมชาติรอบตัว และสิ่งต่างๆรอบตัว เพื่อให้เด็กเกิดความเข้าใจในเนื้อหาสาระง่ายขึ้น สนุกกับการเรียนรู้ และใช้สื่อคาราโอเกะชุดนี้ เพื่อประกอบการจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาการของเด็กระดับปฐมวัย

คาราโอเกะ 2 ภาษา
ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว
ไทย - มลายู

 ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์

 นกน้อย

 รถไฟ

 อวัยวะ

 หน้าที่ของเงิน

[return](#)
[play](#)

ตัวอย่างเพลง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์

ตัวอย่างเพลง ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ (ต่อ)

ตัวอย่างเพลง นกน้อย

ตัวอย่างเพลง นกน้อย (ต่อ)

ตัวอย่างเพลง รถไฟ

ตัวอย่างเพลง รถไฟ (ต่อ)

ตัวอย่างเพลง อวัยวะ

ตัวอย่าง

เพลง

อวัยวะ (ต่อ)

ตัวอย่างเพลง หน้าทีของฉัน

ตัวอย่างเพลง หน้าี่ของฉฉฉฉ (ต่อ)

ภาคผนวก ข

ภาพการจัดกิจกรรมโดยใช้สื่อคาราโอเกะ

ชุด สิ่งแวดล้อมรอบตัว สำหรับเด็กปฐมวัยที่พูดภาษามลายูท้องถิ่น

ภาพการจัดกิจกรรมทดลองโดยใช้สื่อ คาราโอเกะ

ภาพการจัดกิจกรรมทดลองโดยใช้สื่อ คาราโอเกะ (ต่อ)

ภาพการจัดกิจกรรมทดลองโดยใช้สื่อ คาราโอเกะ (ต่อ)

ภาพการจัดกิจกรรมทดลองโดยใช้สื่อ คาราโอเกะ (ต่อ)

ภาคผนวก ซ
หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญและขอใช้สถานที่

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นายปริญญา สุขศรีใส
วัน เดือน ปีเกิด	16 กุมภาพันธ์ 2523
สถานที่เกิด	อ.รามัน จ.ยะลา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	3 ถ.ผังเมือง4 ซ.9 ต.สะเตง อ.เมือง จ.ยะลา 95000
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านควา ต.ห้วยกระทิง อ.กรงปินัง จ.ยะลา 95000 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ยะลา เขต 1
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูรับเงินเดือนอันดับ คศ.1
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2537	มัธยมศึกษาตอนต้น จาก โรงเรียนรามันศิริวิทย์ จ.ยะลา
พ.ศ.2540	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนสตรียะลา จ.ยะลา
พ.ศ.2545	ศึกษาศาสตร์บัณฑิต (ศษ.บ.) สาขาออกแบบประยุกต์ศิลป์ จาก มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จ.ยะลา
พ.ศ.2554	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร